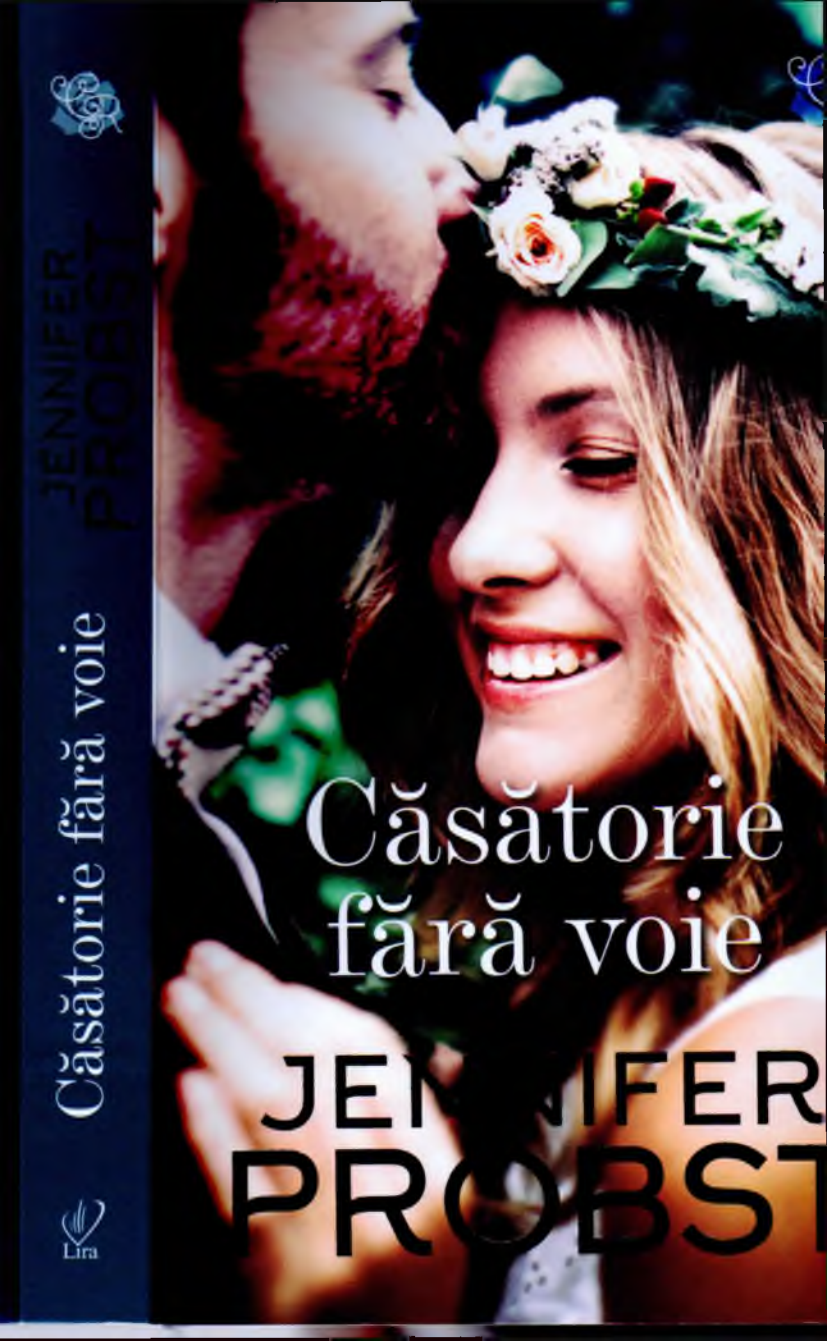
Căsătorie fără voie
JENNIFER PROBST
Lira
Căsătorie
fără voie
JEN IFER
PROBST

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „CĂSĂTORIE CU UN MILIONAR"

Carina Conte este îndrăgostită de cel mai bun prieten al fratelui ei, Max Gray, încă din adolescență. Acum, ca proaspătă deținătoare a unei diplome MBA, ea vine în America să contribuie alături de fratele ei Michael la extinderea pe tărâm american a afacerii de familie. Însă unele lucruri pur și simplu nu se schimbă: familia ei o tratează în continuare ca pe o copilă. Cu trei surori răpitor de frumoase, ea se simte în continuare rățușca cea urâtă a familiei. Iar Max, noul director al companiei, o ignoră în continuare.

Max știe că frumoasa Carina Conte îi este inaccesibilă. Însă atracția nebunească dintre ei și dorința fierbinte au câștig de cauză când, ajunși în Vegas pentru a încheia o afacere importantă, cei doi cedează și au o aventură de-o noapte. Situația ia însă o turnură dramatică, fiindcă mama Carinei apare în cel mai nepotrivit moment, chiar în dimineața de după noaptea lor memorabilă. Acum, forțați de tradițiile învechite pe care familiile lor pun acest preț, cei doi sunt prinși într-o căsătorie pentru care nu erau pregătiți. Max se simte mizerabil, iar Carina e furioasă la culme – și pe situație, dar mai ales pe Max. Depinde acum doar de ei doi – și de mândria lor – dacă își vor mărturisi dragostea și își vor găsi fericirea împreună sau vor lăsa frustrările să ducă la eșec acest mariaj forțat.

Jennifer Probst a scris peste 30 de romane și nuvele contemporane, prezente în topurile *New York Times*, *USA Today* și *Wall Street Journal*, iar Kirkus Reviews a numit-o „un fenomen al literaturii *romance*". Cărțile ei au fost traduse în peste zece limbi, în mai mult de un milion de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7166-0
9 786063 371660
Lira
eBook disponibil

The Marriage Mistake
Jennifer Probst
Copyright © 2012 Jennifer Probst
Ediție publicată pentru prima dată de Gallery Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Căsătorie fără voie
Jennifer Probst

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Andra Dobre
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PROBST, JENNIFER
Căsătorie fără voie / Jennifer Probst
trad. din lb. engleză: Ileana Popa – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7166-0

I. Popa, Ileana (trad.)

821.111

JENNIFER PROBST

Căsătorie fără voie

Traducere din limba engleză
Ileana Popa

LITERA
București

prolog

Carina Conte se uită la flăcările focului pe care îl făcuse lângă casă, încercând să se convingă că nu era nebună.

Mâna îi tremura în jurul bucății de hârtie. Cartea cu coperte violete care conținea vrăji de dragoste era în iarbă, lângă picioarele ei. Se uită în jur. Spera din tot sufletul că nu-și trezise familia. Îi promisese cumnatei sale că nu avea să încerce niciodată să facă vrăji. Dar nu era ca și cum Maggie trebuia să știe.

Se ascunsese în spatele casei. Mirosul de lemn ars și de șofran îi umplea nările. Se rugă ca flăcările focului să nu atragă atenția celor din casă și s-o dea de gol.

Carina aruncă o privire spre pagină. Bun, era timpul să o cheme pe Mama Natură. Și spera că părintele Richard nu se supăra. Recită repede cuvintele menite să invoce puterile spiritului feminin al pământului și să-i aducă un bărbat cu toate calitățile scrise pe listă.

Apoi, aruncă hârtia în foc.

Oftă ușurată. O făcuse și pe asta. Acum, tot ce rămânea de făcut era să aibă răbdare. Se întrebă cât timp îi lua Mamei Naturi să-i îndeplinească dorința. Mai ales că cererea ei nu fusese foarte complicată. Îi făcuse munca Mamei Naturi foarte ușoară. În loc de o listă lungă de calități, Carina pusese pe hârtie numele unui singur bărbat, care le îndeplinea pe toate. Numele bărbatului de care fusese îndrăgostită toată viața, bărbatul care o privea ca pe o soră mai mică, bărbatul care era monden și sexy și se întâlnea cu unele dintre cele mai frumoase femei din lume, bărbatul care o lăsa mută ziua, dar noaptea îi răvășea trupul cu dorințe fierbinți.

Maximus Gray.

Carina aşteptă până când toată hârtia se transformă în scrum, apoi aruncă o găleata cu apă pe foc. Făcu rapid curăţenie în jur, luă cartea de vrăji şi se îndreptă spre casă.

Iarba moale îi gâdila picioarele goale, iar cămaşa albă de noapte zbura în jurul ei, făcând-o să arate ca o nălucă. Când se strecură înapoi în camera sa, un sentiment de încântare îi trimise fiori pe şira spinării. Puse cartea înapoi în sertar şi se băgă în pat.

Gata, o făcuse şi pe asta.

capitolul 1

– Am angajat o nouă asociată. O să fie sub îndrumarea ta, ești responsabil de pregătirea ei.

Max își îndreptă privirea spre bărbatul așezat de cealaltă parte a mesei. Terminațiile nervoase începuseră să-l furnice când auzise anunțul, dar rămase tăcut. Își întinse picioarele sub masa de conferință, își încrucișă brațele la piept și ridică dintr-o sprânceană. Muncise pe brânci și-și dăduse sufletul pentru a pune pe picioare filiala La Dolce Maggie din SUA, parte a imperiului de familie La Dolce Famiglia din Italia, și nu avea sub nici o formă de gând să se lase dat deoparte.

– Vrei să mă înlocuiești, șefu'?

Michael Conte, care îi era mai mult frate decât șef, îi aruncă un zâmbet sardonic.

– Și să risc să vină mama ta să-mi ardă vreo două? N-am curaj să fac așa ceva. E pur și simplu pentru că ai nevoie de ajutor cu extinderea.

Max zâmbi.

– Se pare că mama ta este mai periculoasă decât a mea. Nu ea te-a forțat să te căsătorești cu nevastă-ta? Slavă Domnului că o iubeai, că altfel n-ai fi sfârșit bine!

– Foarte amuzant din partea ta, Gray. Nu căsătoria a fost o problemă, ci toate îndoielile pe care tu le aveai față de soția mea și care m-au dat peste cap.

Max tresări.

– Îmi pare rău. Nu făceam decât să încerc că te protejez de o femeie care ar fi putut fi interesată doar de banii tăi. Dar acum o iubesc pe Maggie. Mai ales că e suficient de puternică încât să-ți suporte toate rahaturile.

– Da, am observat că nu mai conteniți cu laudele unul față de celălalt. Deja aveți propriul vostru club.

– Mai bine așa decât să fim într-un permanent război. Deci, cine e șmechera asta care ni se alătură?

– Carina.

Max rămase cu gura căscată.

– Poftim? Carina, sora ta mică? Cred că glumești. Nu e încă la școală?

Michael își turnă un pahar cu apă de la dozatorul din cameră și bău.

– Și-a terminat anul trecut, în mai, MBA-ul la SDA Bocconi și s-a antrenat la Dolce di Notte.

– La concurența noastră?

Michael zâmbi.

– Să nu exagerăm. Dolce di Notte nu încearcă să cucerească lumea ca noi, prietene. Dar am încredere în ei când vine vorba s-o învețe elementele de bază din industria patiseriei. Eu voiam să se antreneze cu Julietta, dar Carina a refuzat să rămână în umbra surorii mai mari. Mă imploră s-o las să vină în America de când și-a încheiat stagiul de pregătire. A venit timpul să se alăture companiei. *Capisce*[1]*?*

Ah, la naiba! Da, înțelesese. Tocmai fusese desemnat să facă pe dădacă mezinei clanului. Sigur, o iubea ca un frate, dar tendința ei de a izbucni atât de des în lacrimi nu mergea tocmai mână în mână cu afacerile. Max se cutremură. Dacă o supăra cu ceva, iar ea se prăbușea în lacrimi? Ideea acelei asocieri era cât se putea de proastă.

– Hmm, Michael, poate ar trebui să o pui la contabilitate. Ai spus mereu că se pricepe la cifre, și nu cred că managementul i s-ar potrivi cel mai bine. Am un program nebun și sunt prins în tot felul de negocieri delicate. Te rog să i-o dai altcuiva.

Prietenul său clătină din cap.

– În cele din urmă, o s-o fac director financiar. Dar, deocamdată, vreau să stea pe lângă tine. Trebuie să învețe management cum se cuvine și să știe cum funcționează

[1] În limba italiană, în original, „Înțelegi" (n.tr.)

La Dolce Maggie. Și tu ești singurul în care am încredere. Ești, practic, parte din familie.

Cuvintele acelea simple erau precum ultimul cui bătut în coșciug. Familie. Michael se îngrijise întotdeauna de el, iar Max se dovedise demn de încrederea acordată. Dar în același timp visase la un loc numai al său. Undeva în vârful industriei patiseriei, mai precis. Nimeni nu-i pusese vreodată la îndoială performanțele ca director, dar în ultima vreme simțise că poziția îi era afectată de faptul că nu-i curgea prețiosul sânge de Conte prin vene. Contractele erau temporare, iar al său era renegociat o dată la trei ani. Max își dorea un loc permanent în imperiul la construirea căruia pusese umărul, iar cele trei noi magazine pe care le lansase puteau fi un fel de bijuterii ale coroanei pentru cariera lui. Dacă își făcea în continuare treaba, poziția sa în vârful companiei – ca partener permanent, în loc de CEO desemnat – era ca asigurată. Însă acea poziție de profesor pentru o tânără absolventă a unei școli de business nu ar fi făcut decât să-l distragă de la planurile sale. Asta dacă nu...

Își bătu cu degetul buza inferioară. Poate că lui Michael trebuia să i se readucă aminte cât de importante pentru companie erau eforturile sale. Aruncându-i Carinei anumite provocări, el îi putea evidenția deficiențele și vârsta fragedă, ținând-o în același timp sub aripa sa. După extindere, Max intenționa să-l abordeze pe Michael în legătură cu parteneriatul. Carina putea să-i ajute cauza, mai ales dacă era mentorul ei și depindea de feedbackul lui.

Da, poate că, la urma urmei, așa era cel mai bine.

– Bine, Michael, dacă asta e ceea ce îți dorești.

– Bun. Carina ajunge într-o oră. De ce nu vii la noi la cină, în seara asta? Organizăm o petrecere de bun venit pentru ea.

– Gătește Maggie?

Michael izbucni în râs.

– Nu, în nici un caz.

– Atunci, vin.

– Foarte înțelept din partea ta.

Michael zdrobi paharul din carton, îl aruncă la coșul de gunoi și închise ușa în urma lui.

Max se uită la ceas. Mai avea o grămadă de lucruri de rezolvat înainte de sosirea Carinei.

Carina se uita țintă la ușa elegantă din lemn cu semnul aurit și lucios. Îți înghiți nodul din gât și își trecu palmele umede peste fusta neagră. Ce se întâmpla, era de-a dreptul ridicol. Crescuse și trecuse de mult timp peste zilele în care tânjea după Max Grey.

La urma urmei, trei ani fuseseră mai mult decât suficienți.

Își netezi o șuviță de păr din cocul elegant, își îndreptă umerii și bătu la ușă.

– Intră.

Sunetul vocii lui răgușite îi trezi amintiri și o făcu să se sufoce. Vocea lui era profundă, fină și cremoasă, ca o aluzie la o partidă de sex obraznic, pe care numai o călugăriță ar avea cum să o ignore. Poate.

Deschise ușa și păși în cameră cu o falsă încredere. Carina știa că nu conta. Lumea afacerilor observa doar ce era la suprafață. Cunoștințele pe care le acumulase o linișteau – în timpul formării profesionale, devenise foarte prețuită la a-și ascunde emoțiile. Era pur și simplu o chestiune de supraviețuire.

– Bună, Max.

Bărbatul din spatele biroului mare din tec o privea cu un amestec ciudat de căldură și surpriză, aproape ca și cum nu se aștepta s-o vadă pe femeia care îi stătea în față. Îi cercetă rapid silueta, cu ochii lui albaștri și pătrunzători, ca apoi să-și compună o expresie politicoasă, de bun venit.

Inima Carinei zvâcni, se prăbuși, apoi se opri. Pentru un moment, își permise să se desfete cu înfățișarea lui.

Avea un trup zvelt și o înălțime impresionantă, care, adăugată la comportamentul lui intimidant, îi oferea întotdeauna un avantaj în negocierile de afaceri. Chipul

lui era imaginea unui înger și a unui demon prinși într-o aventură amoroasă. Pomeții proeminenți, nasul elegant și curba elegantă a sprâncenelor îi dădeau un aer aristocratic. Barba scurtă care îi acoperea maxilarul îi accentua buzele pline, care erau întruchiparea pasiunii în stare pură. Părul des și negru ca pana corbului îi cădea în valuri neîmblânzite pe frunte și îi scotea în evidență albastrul covârșitor al ochilor.

Se îndreptă spre ea cu o grație naturală, pe care bărbații înalți nu o aveau de obicei, iar mirosul ispititor al apei lui de toaletă îi tachină simțurile. Combinația ciudată de lemn, condimente și citrice o făcea să vrea să-și îngroape fața în curba gâtului său și să inspire.

Dar bineînțeles că nu o făcu. Nici măcar când el o prinse într-o îmbrățișare scurtă de bun venit. Degetele ei se odihniră pe umerii lui care abia încăpeau în costumul albastru-închis, făcut pe comandă. Carina se confruntase cu mult timp în urmă cu propriile slăbiciuni și învățase lecțiile de bază. Una dintre ele era să le accepte. Și să meargă mai departe. Extinsese regulile simple din afaceri la toate domeniile din viața ei.

Așa că îi zâmbi lui Max.

– A trecut ceva timp de când ne-am văzut.

– Prea mult, *cara*[1], spuse el, cu un ușor disconfort în priviri, care dispăru rapid. Am auzit că ai absolvit ca șefă de promoție. Felicitări!

Ea înclină scurt din cap.

– Mulțumesc. Tu ce mai faci? Michael spune că lucrezi din greu la extinderea La Dolce Maggie.

El își încleștă fălcile.

– Da. Iar tu se pare că mă vei ajuta cu asta. Ai discutat deja cu fratele tău?

Carina se încruntă.

– Nu, am venit direct la sediu, voiam să muncesc câteva ore mai întâi. M-am gândit că o să-mi facă un tur

[1] În limba italiană, în original, „dragă" (n.tr.)

al companiei. Cu ce divizie să încep? Contabilitate, buget sau operațiuni?

El îi studie chipul o vreme, cu o privire care seamănă cu o mângâiere, în timp ce-i cerceta fiecare trăsătură. Ea se ținu tare și se lăsă inspectată. Trebuia să se obișnuiască de acum cu prezența lui, pentru că avea să se tot lovească de el la serviciu. Slavă Domnului că urma să fie îngropată în contabilitate. Acela avea să fie domeniul ei, abilitățile financiare pe care le avea erau solide, și nu era necesar ca Max să-i urmărească progresul.

Un zâmbet apăru pe buzele senzuale, ceea ce o distrase pentru un moment.

– Cu mine.

– Poftim?

– Cu divizia mea vei începe. Vei fi asistenta mea. O să fiu mentorul tău.

O cuprinse groaza. Făcu un pas înapoi, ca și cum Max era însuși diavolul care îi ceruse să-și vândă sufletul.

– Nu cred că e o idee bună, spuse ea și izbucni într-un râs nebunesc. Adică, nu vreau să te încurc. O să vorbesc cu Michael și o să-l convingă să mă lase să încep într-o altă divizie.

– Nu vrei să lucrezi cu mine? întrebă el și își ridică mâinile. N-ai de ce să-ți faci griji, Carina. O să am grijă de tine.

Imaginea lui strecurându-și degetele în căldura ei umedă și mângâind-o până la orgasm îi trecu rapid prin fața ochilor. Omul ăsta știa cum să facă o femeie să se simtă bine. În toate privințele. Culoarea îi inundă obrajii, așa că se întoarse repede, prefăcându-se că-i studiază biroul.

Cât de ridicol. Nu trecuseră nici cinci minute de când îl văzuse, și deja își pierdea controlul.

Tocurile ei loveau cu zgomot parchetul, în timp ce se plimba prin încăpere, prefăcându-se interesată de peisajul care se vedea prin ferestrele mari. Acela era testul ei final, și refuza să-l pice. Max fusese o pasiune prostească de tinerețe, iar ea nu avea de gând să-și trăiască viața

într-o închisoare emoțională. Venise acolo din două mari motive: să-și demonstreze valoarea și să exorcizeze fantoma lui Maximus Gray o dată pentru totdeauna.

Iar deocamdată eșua jalnic pe ambele fronturi.

Își drese glasul și-l înfruntă din nou.

- Apreciez disponibilitatea ta de a mă instrui, spuse ea pe un ton plăcut, dar m-aș simți mai confortabil în altă parte.

El strâmbă din buze.

- Cum dorești. Dar cred că fratele tău are o idee clară despre ce vrea. Hai să-ți fac un tur în timp ce-l sun. Nu cred că te aștepta așa devreme.

- Bine, spuse ea, ridicându-și provocator bărbia. Cred că a venit timpul să-i amintesc că nu mai e responsabil de mine.

Carina se asigură că ea era cea care deschidea drumul către ieșire.

Ce naiba se întâmpla?

Max păși ascultător în spatele ei, încercând să se adune. Femeia care mergea în fața lui era rece și stăpână pe sine. Nu mai avea nimic din acea tânără emoțională și dramatică pe care o văzuse ultima dată, în Italia.

Nu, această Carina Conte crescuse. Obișnuia să adore privirea ei admirativă și obiceiul timid de a-și ascunde chipul atunci când se rușina de ceva. Carina era obișnuită să asculte ordinele altora. Voia să facă tuturor pe plac și era o fată extrem de sensibilă și de drăguță față de care se simțise întotdeauna protector.

Dar femeia pe care tocmai o întâlnise era sigură pe ea și capabilă să controleze orice situație. Ideea că plănuia să-și înfrunte fratele mai mare îl șoca. Se miră puțin de senzația de dezamăgire pe care o simțise când se gândise la schimbarea de plan, apoi ridică din umeri. Poate că tânăra avea să ajungă un atu mai important pentru companie decât crezuse el inițial.

Desigur, și trupul ei înflorise. Sau poate era prima dată când îl observa? Max își smulse privirea de la fundul

ei bombat și de la șoldurile pe care și le mișca într-un ritm menit să înnebunească orice muritor. Puțin mai scundă decât surorile ei, se legăna pe tocuri de zece centimetri, care îi puneau în evidență lungimea musculoasă a picioarelor. În timp ce o prezenta angajaților și treceau de la un birou la altul, observă că tânăra se dezvoltase și în alte locuri. Mai ales în zona decolteului.

Simțea că-l trec toate căldurile. Bluza ei albă și delicată se desfăcuse la gât, lăsând să se vadă o urmă de dantelă. Sânii ei plini se lipeau de material ca și cum ar fi dat orice ca să scape, ceea ce-i transforma costumul de femeie de afaceri într-unul potrivit mai degrabă pentru o stripteuză. Înspăimântat de întorsătură bruscă pe care i-o luaseră gândurile, Max își imagină călugărițe în lenjerie intimă, ceea ce-l ajută să-și recapete controlul.

Carina era un subiect interzis. Fusese gardianul ei și cel de-al doilea protector, după Michael. Max clătină din cap și îi studie fața într-o lumină aproape academică. Fusese întotdeauna o fată drăguță, dar înainte se machia atât de strident, încât abia putea să-i deslușească trăsăturile. În acea zi însă, buzele colorate în roșu aprins erau singurul ei accesoriu. Tenta măslinie a pielii ei strălucea în lumină, ispitind orice bărbat cu sânge în vene s-o atingă. Buclele acelea neîmblânzite pe care le știa el dispăruseră într-un coc sever care îi punea în evidență sprâncenele groase și pomeții înalți. Avea un nas tipic italian, care îi domina fața, iar ochii ei întunecați și furtunoși puteau să țină captivă o persoană și să refuze să o elibereze. Nu fusese niciodată slăbănoagă, și Max se întrebă de ce majoritatea femeilor își doreau așa ceva. Curbele luxuriante care se lipeau de costumul ei erau toate deosebit de tentante.

Oare avea un iubit?

Ce naiba, de unde îi venise un asemenea gând? Se frecă la ochi și gemu pe jumătate ușurat când îl văzu pe Michael pe hol.

Fratele ei își întinse brațele, dar Carina nu se repezi spre el. În schimb, zâmbi și se deplasă calm pe hol, până

ajunse la el, apoi îl îmbrățișă. Puterea legăturii pe care o aveau sclipea în jurul lor și, din nou, Max simți o împunsătură în inimă. Își dorise mereu un frate. Dar măcar Michael și surorile sale erau familia lui adoptivă. După ce tatăl lui Max plecase, el se concentrase pe un singur lucru, drept răzbunare: să devină o persoană de succes.

„Așa că n-o da în bară!"

Încuviință din cap către vocea interioară și se concentră din nou. Michael o luase pe Carina pe după umeri.

– Sunt atât de fericit că în sfârșit ești aici, *mia bella*. Totuși, îi spusesem șoferului meu să te ducă direct acasă. Maggie te așteaptă.

Carina își ridică bărbia și zâmbi.

– Ce mai face cumnata mea?

– E plină de nervi.

– Poți s-o învinovățești? zise ea. I-am spus șoferului tău că a intervenit o schimbare de planuri. M-am gândit să trec întâi pe la companie, să fac un tur, să-mi aranjez biroul și apoi să merg la tine acasă. Max mi-a făcut deja o mică prezentare.

Michael îl bătu pe spate pe Max și se întoarse spre Carina.

– Ești pe mâini bune. De ce nu te instalezi în biroul de lângă el? E gol de ceva vreme. Mâine vom organiza o întâlnire strategică referitoare la noile planuri de expansiune.

O liniște incomodă se lăsă în jurul lor. Michael părea confuz în legătură cu expresia dură de pe fața surorii sale.

– Da, dar se pare că trebuie să stabilim mai întâi câteva reguli de bază. Putem să discutăm în biroul tău? întrebă Carina.

Max încuviință din cap.

– Atunci, vă las acum și mai vorbim diseară.

– Nu, Max. Aș vrea să participi și tu la această discuție, spuse Carina.

Privirea ei directă îi provocă lui Max o senzație ciudată, însoțită de furnicături, pe care încercă s-o ignore. Aprobă propunerea ei și se duseră toți în biroul lui Michael. Scaunele erau adânci și confortabile, făcute pentru ore lungi de conferințe. Max se abținu să nu izbucnească în râs atunci când silueta ei micuță aproape că fu înghițită de plușul din catifea, ceea ce o făcu să-și mute posteriorul pe marginea scaunului. Îi aruncă apoi lui Max o privire dezgustată, care îi transmitea că amuzamentul lui fusese observat, după care își lipi picioarele și își înfipse ferm tocurile în podea. Pulpele acelea bine definite erau făcute pentru a prinde șoldurile unui bărbat, atunci când intra în ea.

Doamne, potolește-te! La 34 de ani, se considera deja un bărbat bătrân. Sigur, aspectul ei de bibliotecară sexy fusese un șoc, dar Carina era ca o rudă. Mai precis, o rudă cu mulți ani mai tânără decât el. Și era inocentă. Avea nevoie să fie protejată. Probabil ar fi murit de rușine dacă bănuia că apariția ei îi dăduse lumea peste cap și îi tulburase anumite părți ale anatomiei.

Alungă repede acea imagine.

– Michael, am unele nelămuriri cu privire la locul meu aici. Poate îmi poți explica ce fel de poziție dorești să ocup în companie și poate facem câteva ajustări.

Fratele ei se dădu înapoi. Părea că Max nu era singurul surprins de cât de rațională devenise Carina Conte.

– Nu ar trebui să-ți faci griji pentru asta, *cara*. În cele din urmă, vei prelua poziția de director financiar, dar pentru moment îl vei ajuta pe Max în toate aspectele legate de conducerea La Dolce Maggie. Am nevoie să înveți mai întâi toate nivelurile operațiunii. Desigur, vei locui cu Maggie și cu mine. Am aranjat să ai propriul tău apartament în casă, pe care îl poți decora cum vrei. Când te preocupă ceva, vino să-mi spui și rezolvăm, zise Michael, strălucind de mândrie în legătură cu oferta generoasă pe care o prezentase.

Dar Max simțea problemele care plutesc în aer. Probleme mari. Aștepta ca din moment în moment temperamentul feminin să explodeze.

Carina încuviință din cap.

- Înțeleg. Ei bine, este foarte generos din partea ta și apreciez oferta. Din păcate, nu am venit la New York să locuiesc în casa fratelui meu și să stau în umbra directorului general al companiei. Am propriile planuri. Mă mut în vechiul apartament de la mansardă al Alexei, în acest weekend. În ceea ce privește La Dolce Maggie, cred că voi servi mai bine compania lucrând la contabilitate și operațiuni, deoarece aceea va fi poziția mea permanentă, în final. Max nu are nevoie de cineva care să-l distragă de la rolul pe care îl are în firmă.

Max tresări, șocat. Spera că nimeni nu-l observase. Unde erau scandalurile și drama din familie? Carina fusese o tânără pasională, emoțională, care nu-și ținuse niciodată gura și care își urma instinctele. De aceea intra foarte des în tot felul de belele. Își aminti de momentul în care ea sărise din mașină pentru că văzuse un câine vagabond, apoi se rătăcise în pădure. *Dio*, ce fiasco! Crezuseră că fusese răpită, dar o găsiseră câteva ore mai târziu cu un ghem murdar de blană în brațe, într-un adăpost improvizat pe care îl construise din crengi și frunze. Nu vărsase nici măcar o lacrimă, convinsă că urmau să o găsească, așa că, atunci când îl auzise pe Michael strigând, ieșise din ascunzătoare, iar Max aproape leșinase de ușurare.

Michael o privi fix.

- Sub nici o formă. Ești sora mea și vei locui cu noi. New Yorkul este un loc înfricoșător. În ceea ce privește compania, nu am nevoie de altă persoană în departamentul de contabilitate în acest moment. O să ai mai multe de învățat stând pe lângă Max.

- Nu.

Zâmbise plăcut, dar cuvintele ei străbătuseră camera precum pocnetul unui balon spart.

- Ce?

– Nu mă asculți, Michael. Dacă nu putem discuta ca adulții, nu merge. Am primit deja două oferte de muncă de la companii din Manhattan și încă nu i-am anunțat care e decizia mea finală. Vreau să-mi dovedesc valoarea aici, dar, dacă vei continua să mă tratezi ca pe o soră mai mică, nu voi putea să-mi fac treaba în mod corespunzător. Și nu ar fi corect față de mine. Acum, dacă ai un motiv valid pentru care dorești să stau pe lângă Max, altul decât acela de a fi protejată și cocoloșită, aș vrea să-l aud. Dacă nu, îmi voi vedea fericită de treaba mea, fără resentimente. *Capisce?*

Max se pregăti să audă o demonstrație a temperamentul italian al prietenului și șefului său. Protejarea surorii mai mici era o trăsătură de familie pe care Michael o respecta cu o vigoare medievală. Cuvântul lui era lege în gospodăria Conte, care încă se conducea după vechile tradiții italiene. Faptul că sora mai mică i se împotrivea, și încă pe propriul teren, pe care abia aterizase, era de-a dreptul fascinant.

Și apoi, lumea se întoarse de-a dreptul cu susul în jos, Michael aprobă scurt din cap. O urmă de zâmbet îi curbă buzele.

– Foarte bine, *cara*. Vreau să rămâi în casa mea pentru că Maggie se va bucura de compania ta. Îți putem arăta cum e viața pe aici, până când devii familiară cu împrejurimile. În ceea ce privește firma, sunt conștient că te pricepi cel mai bine la partea financiară, dar am nevoie să te pui la curent cu toate aspectele afacerii, în special cu partea de management. Iar Max este cea mai potrivită persoană pe lângă care să-ți perfecționezi în mod adecvat abilitățile.

„Ce?!"

Max se uită în jur, ca să se asigure că nu era la camera ascunsă. Carina părea încântată.

– Foarte bine, sunt de acord că Max este cea mai în măsură persoana pentru o asemenea misiune. Mi-a fost dor și de Maggie, așa că o să stau cu voi o săptămână. Dar, după aceea, chiar trebuie să mă mut. Să trăiesc

în casă cu fratele mai mare chiar nu face parte din planurile mele. A venit timpul să am un loc al meu, iar mansarda Alexei pare perfectă. De acord?

Michael nu părea foarte fericit că pierduse jumătate din acordul pe care i-l propusese, așa că Max se aștepta la mai multe negocieri.

- De acord.

Frații își zâmbiră. „Cine sunt acești oameni?" se întrebă Max, șocat de atâta armonie.

- Acum, lasă-mă să merg până la baie. După aceea, poți să mă duci acasă? Sunt epuizată, și trebuie să mă schimb.

- Desigur. Am pregătit o mică petrecere la cină, ca să-ți sărbătorim sosirea, dar o să ai timp să tragi un pui de somn până atunci.

- Minunat, spuse ea, apoi se ridică grațios și se opri în fața lui. Mulțumesc pentru prezentare, Max. Ne vedem diseară.

El încuviință din cap, încă șocat de cât de civilizat decursese confruntarea la care tocmai fusese martor.

Carina părăsi încăperea, iar el își privi fix șeful.

- Ce naiba a fost asta? De ce nu ți-ai impus punctul de vedere, așa cum faci mereu? Și ce se întâmplă cu fata asta? Nu a plâns și nu s-a supărat nici măcar o dată de când a sosit.

Michael flutură o mână în aer și își puse sacoul.

- Maggie m-a convins că trebuie să o respect pe Carina ca individ, ca să poată lua propriile decizii. Mă enervează asta? *Si.* Dar a crescut acum și trebuie să-și găsească propria cale. Sunt fratele ei, nu tatăl ei. Dar apreciez că stai cu ochii pe ea, *mio amico.* Am încredere că o să ai grijă de ea și o s-o înveți tot ce e nevoie pentru a conduce această firmă.

Max simți un fior de neliniște pe șira spinării.

- Să conducă firma?

Michael râse.

– Desigur. Ea este o Conte, și într-o bună zi va prelua în totalitate frâiele companiei La Dolce Maggie. Pentru asta o pregătim.

Max se uită la prietenul său și simți cum o senzație de răceală i se strecura în piept. Oare avea să simtă vreodată că făcea cu adevărat parte din familie și că era suficient de bun pentru a deține o parte din afacere? Era egoist sau nerecunoscător? Construiseră împreună La Dolce Maggie, dar, în adâncul inimii, Max știa că nu era de neînlocuit. Carina putea fi numită director financiar, dar în același timp deținea și o parte din companie. El nu-i ceruse niciodată lui Michael să-i facă postul permanent, temându-se că prietenia lor ar influența o decizie care trebuia să fie una strict de afaceri. De ce simțea mereu nevoia să lupte cu atâta îndârjire ca să simtă că aparținea cu adevărat undeva? Sigur, nemernicul acela care îi era tată îl părăsise, dar obsesia continuă pe care o simțise, din acel moment, de a-și dovedi valoarea începuse să devină obositoare.

– Ne vedem diseară, la șapte. Mulțumesc, Max.

Ușa se închise în spatele lui.

Max rămase în tăcere. Cu amintiri. Și cu un puternic sentiment de rău în stomac, care nu părea să dispară niciodată.

capitolul 2

Carina stătea cu picioarele încrucișate pe pat și chicotea cu ochii la cumnata ei, care se îndrepta, clătinându-se, către un scaun, pe care se așeză cu grijă. Picioarele ei goale și umflate ieșeau de sub fusta lungă până la podea, iar burta imensă îi domina corpul. Părul de culoarea scorțișoarei îi aluneca în ochi, iar Maggie își țuguie buzele și îl suflă. Șuvițele se dădură la o parte și dezvăluiră o pereche de ochi verzi minunați, care în acel moment erau plini de iritare și disconfort.

– Fratele tău e de rahat, declară ea.

- Ce a mai făcut acum? întrebă Carina, încercând să pară serioasă, în ce timp ce își privea cumnata, care de obicei era stăpână pe ea și îmbrăcată după ultima modă.

- E o întreagă listă. Doarme dus și mai și sforăie, în timp ce eu stau în pat ca o balenă eșuată pe plajă. Se comportă ridicol întrebându-mă încontinuu dacă am nevoie de ceva. Iar astăzi m-a informat că nu am voie să merg la următoarea mea ședință foto, pentru că e prea periculos să mai călătoresc.

Carina își înghiți un hohot de râs. Maggie mai avea opt săptămâni până să nască și refuza să accepte că nu putea să urmeze exact același program pe care îl avea când nu era însărcinată.

- Ei bine, știi cât de protector este Michael, spuse ea. Și, hmm, nu știu cum ai putea să stai în genunchi ca să faci fotografii, Mags.

Maggie era vizibil iritată.

- Știu. De ce nu mi-ai spus că aveți gemeni în familie?

- Ar fi schimbat cu ceva lucrurile?

- Poate. Oh, Doamne, nu știu. Probabil că nu. Bărbații sunt de rahat.

Carina nu mai fu nevoită să răspundă la acea replică, pentru că se auzi ușa deschizându-se. În pragul ei apăru o față simpatică încadrată de bucle negre.

- O, da, speram că sunteți aici. Carina!

Carina țipă de bucurie și se repezi să o îmbrățișeze și să o sărute pe nou-venită. Cea mai bună prietenă a lui Maggie, Alexa, era căsătorită cu fratele lui Maggie și îi amintea de o soră mai mare. Mereu veselă și entuziastă, făcea parte din familia de suflet căreia Carina simțea că-i aparținea. Deodată, Carina simți că ceva i se mișcă sub mână, așa că se îndepărtă repede din îmbrățișare.

- O, Doamne. Bebelușul s-a mișcat!

Alexa își puse mâinile peste burta umflată și zâmbi.

- Pe ăsta o să-l înscriu la karate, spuse ea, în timp ce se deplasa la fel de legănat precum Maggie, pentru a se așeza pe un scaun. Slavă Domnului că sunteți aici.

Aveam serios nevoie de o discuție doar între fete. Soțul meu mă calcă pe nervi.

Maggie chicoti.

– Se pare că suntem de acord la acest capitol. Ce mai face dragul meu frate?

– Mi-a spus că nu mai am voie să intru în librărie. De parcă o să-mi las afacerea să se ducă pe apa sâmbetei doar pentru că sunt însărcinată. Îmi tot amintește că nu avem nevoie de bani, pufni Alexa. Știi câte animale putem salva cu acei bani? Iar el insistă să facă pe cavalerul, spunând că trebuie să stau acasă și să mă relaxez. Să mă relaxez, cu un copil de trei ani în preajmă? Da, sigur, tot ce am de făcut este să-mi pun picioarele pe pereți și să mănânc bomboane toată ziua. Așa ceva nu se va întâmpla. Cel puțin, BookCrazy este un loc liniștit, și mai apuc și eu să vorbesc cu persoane adulte.

Maggie se cutremură.

– Ultima dată când am fost pe la voi, Lily m-a închis în camera ei și m-a pus să mă prefac timp de câteva ore că suntem la o petrecere cu ceai. Am suportat o oră, dar hai să fim serioși... Cât timp poți să te prefaci că mănânci prăjituri imaginare și ceai?

Carina râse.

– Mă omorâți. Ce s-a întâmplat cu „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți"? Cu romantismul de după căsătorie? Cu relația perfectă?

Cele două prietene schimbară o privire.

– Scoate-ți asta din cap, o sfătui Maggie. Viața reală e un dezastru.

Alexa încuviință din cap.

– Vrei un om care să stea cu tine la bine și la... toate porcăriile. Crede-mă, sunt o grămadă de porcării.

Carina le studie burțile mari, disconfortul, hormonii feminini enervați la maximum.

– Hmm, și merită?

Maggie oftă.

– Da, recunoscu ea cu regret. Merită.

Alexa strălucea.

- Cu siguranță, meritată. Acum, hai să vorbim despre mine. Ai ceva picant să ne împărtășești? Ai decis să-mi accepți oferta și să te muți în fostul meu apartament?

Entuziasmul străbătea coloana vertebrală a Carinei.

- Da. Sună perfect! O să mă mut acolo cam în două săptămâni. Asta o s-o împiedice pe Maggie, pentru o vreme, să-mi omoare fratele.

- Mulțumesc, surioară.

Carina zâmbi.

- Cu plăcere. M-am oprit la biroul La Dolce Maggie și am făcut un tur. Max o să-mi arate cum se țin frâiele companiei.

- Max e cel mai dulce bărbat. Atât de fermecător și de amator, spuse Alexa.

Maggie îi aruncă o privire îngrijorată.

- Crezi că-i o idee bună, Carina? Simți că poți lucra atât de aproape de Max?

„Punct ochit, punct lovit."

Carina își aminti că, în urmă cu trei ani, Maggie o confruntase în legătură cu slăbiciunea ei nebună pentru Max. Cu opt ani mai în vârstă decât ea și în cu totul altă ligă. Max o făcuse să-și piardă somnul și să plângă foarte des, din cauză că ea nu reușea să-l facă să o remarce. Maggie îi ținuse o prelegere despre cât era de important să-și trăiască viața după propriile reguli. Dar dragostea era prea puternică. Așa că fusese nevoie de acea noapte de neuitat ca să-și dea seama că Max o vedea doar ca pe sora mai mică a prietenului său. Amintirea umilinței o făcea încă să tremure, dar Carina avusese nevoie de acel șoc pentru a-și găsi propriul drum în viață.

Trase adânc aer în piept și își privi cumnata.

- Da, spuse ea cu fermitate. N-am nici o problemă să lucrez cu Max.

Maggie îi studie fața, apoi încuviință din cap.

- Am înțeles. Ei bine, cred că lumea ne așteaptă deja, spuse ea, sprijinind-se de brațele scaunului, ca să se poată ridica. Vino jos când ești gata.

- Bine, o să-mi ia doar câteva minute.

Carina se întinse pe pernele de pe canapea și își fixă privirea în tavan. Întreaga ei viață se învârtea în jurul luptei pentru a-și găsi locul în familie, printre surorile ei superbe și frații talentați. Se părea că toată lumea avea o nișă specială, cu excepția ei. Emoția dată de senzația de anticipare îi umplea cu entuziasm sângele care îi curgea prin vene. Altă țară. O slujbă nouă. Un apartament numai al ei, în care să locuiască. Posibilitățile erau nelimitate, se întindeau în fața ei precum un cadou, iar ea obosise să-și mai irosească viața preocupându-se de un bărbat care nu avea s-o iubească niciodată.

Să se căsătorească și să se așeze la casa ei alături de un bărbat nu mai era scopul ei în viață.

Însă nu ar fi refuzat o aventură fierbinte și pasională, fără nici un fel de îngrădiri.

Pielea o furnica. În sfârșit, se eliberase de toate restricțiile și intenționa să-și exploreze întreaga sexualitate. Avea să găsească un bărbat demn de ea și să se arunce cu capul înainte într-o relație exclusiv fizică, care să nu includă nici un fel de angajamente pe termen lung.

„Ce fată obraznică!"

Da. Venise timpul.

Gândul o înveseli. Se rostogoli din pat, luă rochia roșie de pe umeraș și se duse să se schimbe.

Max se simțea bine. Mânca deseori cu Michael și cu Maggie, iar uneori li se alăturau și Alexa cu Nick. Petreceau minunat împreună, cu vin, cu râsete și relaxare, iar ocaziile acelea îi aminteau de serile nesfârșite pe care le petrecuse la Bergamo, cu familia Conte. Doamna Conte și mama lui crescuseră împreună și erau prietene din copilărie. Iar atunci când tatăl lui îi părăsise, doamna Conte îi adoptase pe el și mama lui în propria familie. Se simțise mai degrabă ca un verișor, printre ei, decât ca un prieten.

O mâncărime i se strecură pe șira spinării. Putea părea ciudat, însă, teoretic, Max stătea pe o avere mai mare decât a lui Michael, deși nu voia să se atingă de nici

un ban pe care nu-l câștigase cu sudoarea propriei frunți. Ca într-o tranzacție comercială, tatăl său, un elvețian bogat, se insinuase în viața unei tinere localnice și o cumpărase. Se căsătoriseră repede, iar apoi, când copilul se născuse, alesese să depună un cec gras în contul bancar al soției și să-și ia tălpășița. Plecarea fusese definitivă. Max nu-și întâlnise niciodată tatăl, dar banii de la el asiguraseră ceva dobândă de-a lungul anilor. Pentru că nu mai avea alte rude, mama lui fusese nevoită să apeleze la acele fonduri, însă Max înghițise cu greu situația și abia așteptase să câștige propriii bani. Nu voise nici un ban de la un bărbat care își părăsise copilul nou-născut fără să arunce o privire în urmă. De la un bărbat care îi umilise mama, lăsând-o să poarte stigma abandonului și a divorțului, într-un oraș catolic și de modă veche.

Nu, lui Max nu-i păsa. Jurase să nu-și facă niciodată mama de rușine și să nu fugă vreodată de responsabilitate. Nu avea să ducă mai departe păcatele tatălui.

Avea să se asigure de asta.

Își puse un nou pahar cu Chianti, luă un aperitiv și se întoarse.

„O, Doamne!"

Carina coborî scara elaborată cu o grație nonșalantă, un zâmbet ușor și un trup de milioane, învelit în roșu aprins. Nu o mai văzuse niciodată în roșu, darămite într-o rochie. O văzuse doar în haine largi și în tricouri, rotunjimile ei naturale fiind mereu ascunse cu grijă.

Însă nu mai erau. Rochia decoltată îi sublinia sânii generoși și curba șoldurilor. Părul ei negru și ondulat îi cădea în jurul umerilor și pe spate, implorând ca degetele unui bărbat să se adâncească și să se piardă în acele bucle. Buzele ei erau colorate într-un roșu aprins, care îi punea în evidență adâncimea de cerneală a ochilor.

Se opri în fața lui, iar cuvintele de salut îi muriră lui Max în gât. Era obișnuit să o vadă privindu-l cu adorație. Cu câțiva ani în urmă, își dăduse seama că fata era îndrăgostită de el. Și i se păruse mereu drăguț și măgulitor. În momentul de față însă, simțea că ea era cea care

deținea puterile magice. Max luase de bune cuvintele ei măgulitoare și privirile admirative. Acum, ea îl trata ca pe oricare altul. Simți cum îl cuprinde o dezamăgire ciudată, dar se scutură cu fermitate de ea.

- Hei, spuse el. Pe jumătate jenat de formula de salut pe care o folosise, își reaminti că ea era precum o soră și că ultima lui iubită fusese din neam regal. Pot să-ți aduc niște vin? se oferi el.

- Absolut. Chianti?

Ea îi arătă paharul, iar o buclă îi alunecă peste frunte și în ochi. Mirosul curat de castravete i se ridică până la nări, și era cumva mai îmbătător decât parfumurile din comerț.

- Uh, da.

- Perfect.

Îi turnă un pahar cu vin și i-l întinse.

- Mulțumesc!

Degetele ei le atinseră pe ale lui atunci când luă paharul, iar Max mai că sări. Fuse ca un șoc electric, unul subtil, dar totuși prezent. Era fix ce Max nu avea nevoie. Scutură ferm din cap și se concentră din nou.

- Să mă anunți dacă ai întrebări despre zonă. Aș fi fericit să-ți arăt împrejurimile.

Ea sorbi din vin și închise ochii pe jumătate, satisfăcută.

- Hmm, ar fi ceva de care aș avea nevoie mai presus decât orice.

- Anume?

- O sală de sport. Îmi poți recomanda una?

- Michael a instalat o sală sportivă completă la sediul companiei. Ți-o arăt mâine. Eu de obicei mă antrenez dimineața, dacă vrei să vii cu mine.

Ea aruncă o privire la trupul lui, de parcă îi evalua structura musculară. El zâmbi sardonic.

- Vrei să mă încordez?

Vechea Carina s-ar fi înroșit. Cea din fața lui își strânse buzele și păru că se gândește.

- Poate.

- Copil răsfățat, spuse el, ridicând dintr-o sprânceană. Întotdeauna ai detestat să faci sport.

- Încă detest. Dar îmi place să mănânc și am o problemă cu greutatea. Iar exercițiul fizic mă ajută să țin lucrurile sub control.

Max se încruntă.

- Nu ai o problemă cu greutatea.

Ea oftă.

- Crede-mă, când mi-am dat seama că majoritatea hainelor pe care le probam erau făcute pentru femei înalte, cu picioare lungi și fără șolduri, a trebuit să admit că am o problemă cu greutatea.

Iritația îi înțepa terminațiile nervoase.

- Asta e o prostie. Ești o femeie cu fund și sâni. Și ai exact silueta și greutatea pe care o caută orice bărbat.

Aproape că gâfâia când vorbele îi ieșiră din gură. Conversațiile precedente cu Carina nu incluseseră niciodată părți ale corpului. Simțea că îi ard obrajii. Ce naiba făcea?

Însă ea nu părea deloc jenată. Mai mult decât atât, izbucni în râs și își ciocni paharul de-al lui.

- Bine spus, Max. Dar s-ar putea să-ți accept totuși oferta de a ne antrena împreună. Ce mai face Rocky?

Max zâmbi, în sfârșit.

- Grozav. S-a vindecat complet și s-a transformat într-un cățeluș alintat. Cam jenant. Nu am întâlnit niciodată un pitbull care să ignore toți străinii, cu excepția celor care îl mângâie pe burtă.

Ochii ei migdalați se înmuiară. În familie, Carina era considerată „îmblânzitoarea de fiare", pentru că avea capacitatea de a comunica cu orice animal. După ce Max îl salvase pe Rocky, care fusese folosit în lupte de câini, prima persoană pe care o sunase fusese Carina. Ea îl învățase cum să se ocupe de el și cum să trateze pitbullul abuzat, și lucraseră ca o echipă, de la distanță, pentru a salva bietul animal.

- Abia aștept să-l întâlnesc personal, în sfârșit, spuse ea. Fotografiile nu sunt la fel ca realitatea.

Imaginea Carinei, la el acasă, cu câinele alături, îl entuziasma. Era ciudată nerăbdarea de a o vedea în propriul cămin. De obicei, ura să aducă femei la el acasă. Prefera să evite acea capcană mergând la ele.

Carina luă o înghițitură de vin și îl surprinse cu o întrebare îndrăzneață.

- Cum e viața ta amoroasă? Cine e norocoasa de luna aceasta?

El se mută de pe un picior pe altul.

- Nimeni special.

- Nu ai împlinit 30 de ani cu mult timp în urmă?

- Ce legătură are asta? întrebă el pe un ton defensiv, pe care-l regretă imediat. Am doar 34 de ani.

Ea ridică din umeri.

- Mă întrebam doar dacă plănuiești să te așezi la casa ta, să-ți întemeiezi o familie. Ca ei, spuse ea arătând spre celelalte persoane din cameră.

Cele două cupluri stăteau aproape, adâncite în conversație. Mâna lui Nick se odihnea pe o parte a burții Alexei, iar Michael își aplecase capul pentru a șopti ceva la urechea soției sale. Aerul de intimitate și bucurie care strălucea în jurul cercului lor strâns îl lăsă pe Max cu un gol în stomac. Bineînțeles că-și dorea și el așa ceva. Cine nu-și dorea? Dar nici o femeie nu-l făcuse să vrea să renunțe la libertatea lui și să rămână cu ea pentru totdeauna. Își jurase să rămână celibatar toată viața, dacă nu era 100% convins că dorea să-și petreacă tot restul vieții alături de cineva. Nu avea să fie un bărbat care își părăsea soția și familia, așa cum făcuse tatăl său. N-ar fi abandonat niciodată pe cineva care avea nevoie de el. Prin urmare, nu-și permitea luxul de a comite greșeli în relațiile pe care le avea. În momentul în care o femeie voia să-și petreacă mai mult timp în patul lui sau îl invita la evenimente de familie, Max arunca un ochi critic asupra relației. Dacă nu existau suficiente sentimente, renunța la ea. Și, din păcate, tot făcea asta, de ani întregi, așa că nu avusese niciodată o relație serioasă.

- Poate, într-o bună zi, spuse el. Când o să întâlnesc persoana potrivită.

- Mama ta e deja cam îngrijorată, îl tachină ea. Cred chiar a început să spună rugăciuni suplimentare, cu părintele Richard, implorând divinitatea să nu fii homosexual.

Max se înecă cu înghițitura de vin. Cine era femeia asta? Expresia ei răutăcioasă îi dădea chef s-o provoace.

- Oh, chiar așa? Și tu crezi că sunt homosexual?

Mușchii lui se contractară sub privirea ei fierbinte, care îi analiza fiecare centimetru din trup.

- Hmm, întotdeauna m-am întrebat. Te îmbraci destul de frumos. E evident că te pricepi la haine, pentru că văd la tine numai creații ale unor designeri celebri. Și ești un pic prea frumușel pentru gustul meu.

Max aproape că țipă:

- Ce?!

- Nu vreau să te jignesc. Dar eu prefer genul băiat rău. Ținute relaxate, păr ceva mai lung, eventual care conduce o motocicletă.

- Fratele tău te-ar omorî, și pariez că nu ai mers niciodată pe o nenorocită de motocicletă, izbucni el, conștient că devenise de-a dreptul ridicol, pentru că era evident că ea doar îl tachina. Și știi că nu sunt homosexual.

- Bine, spuse ea, ridicând plictisită din umeri. Cum zici tu...

Răspunsul ei evaziv îl enerva. Oare chiar se plimbase cu motocicleta, cu un tip care voia să profite de ea? Și de ce îi păsa lui? Era o femeie adultă, pentru numele lui Dumnezeu, și nu mai era treaba lui s-o protejeze. Putea să se întâlnească cu oricine avea ea chef. Dar imaginea cu ea lipită de un tip, pe care îl ținea de mijloc, îl lovi cu toată forța. Coapsele ei care strângeau motorul. Părul ei negru fluturând în vânt. Felul în care stătea aplecată spre bărbat, în timp ce motocicleta gonea, gândindu-se probabil la celălalt tip de cursă, la orizontală, care urma după plimbarea cu motocicleta.

Poate că venise momentul ca domnișoara Carina Conte să înțeleagă că Max nu era genul care să răspundă cu înțelepciune la tachinări.

El coborî capul. Ochii ei se măriră, surprinși, în timp ce el își plasă gura lângă a ei; suficient de aproape pentru a observa strălucirea superbă a pielii ei de culoarea piersicii, roșul aprins al buzelor și gâfâitul rapid și fierbinte al respirației.

– Vrei să-ți demonstrez că nu sunt homosexual?

Ea făcu o pauză de o secundă, apoi se replie.

– Nu mi-am imaginat niciodată că opinia mea contează.

Cuvintele îl loviră cu o precizie deliberată. Mintea ei ascuțită, ascunsă sub un strat de drăgălășenie, îl fascinase întotdeauna. Rareori avusese curajul de a sparge acel strat, iar acum, că o făcuse, el nu putea decât să fie încântat de acea femeie nouă din fața lui.

– Poate că lucrurile s-au schimbat, murmură el.

– Poate că nu-mi pasă, replică ea.

El zâmbi sardonic.

– Poate că a venit timpul să-ți transmit un mesaj pentru mama mea. Un fel de dovadă.

Pulsul Carinei bătea nebunește la baza gâtului. Totuși, când deschise gura, tonul ei era rece și controlat.

– Poate că nu-mi place să fiu folosită, spuse ea și făcu un pas înapoi, ca și cum se pregătea să-l trimită la plimbare. Cred că mi s-a luat de tine, Maximus Gray. Nu mai sunt cățelușul tău dulce care cerșește un os. Bagă-ți în cap asta.

Se îndepărtă de el cu capul sus și se alătură fratelui ei. Max privea și se întreba ce naiba tocmai stârnise. Era nebun? Orice tip de provocare senzuală era interzisă între ei – dar ea îl împinsese. Mesajul cu subînțeles al conversației lor tăiase adânc. Oare chiar o tratase așa? Se simți cuprins de vinovăție la gândul că fusese atât de infatuat cu o persoană pe care o iubea. Și chiar o iubea. Ca pe o soră.

Max clătină din cap și se duse să ia aer. Avea nevoie să se adune. Gata cu provocările. Gata cu tachinatul. Aveau nevoie să cultive o relație de afaceri, în timp ce el o învăța regulile jocului și spera că nu avea să-l dezamăgească în abilități și să-i preia locul de muncă. Situația era suficient de delicată și fără alte complicații – în special o atracție sexuală irezistibilă.

Inspiră aerul curat și simți că începea să se calmeze. Ceea ce tocmai se întâmplase între ei fusese doar un impuls temporar provocat de curiozitate.

Care nu avea să se repete.

capitolul 3

Proastă. Fusese atât de proastă.

Carina îl urmărea pe sub gene, în timp ce el îi dădea ordine prin telefon unuia dintre furnizori. Seara trecută fusese o mare greșeală. Să-l provoace sexual, la orice nivel, era cu totul interzis, dar nu reușise să se abțină. Pentru prima dată în viață, îl înfruntase de pe picior de egalitate și fusese foarte mulțumită de ea.

Până când el se aplecase, cu gura la câțiva centimetri de a ei. Buzele lui pline, barba scurtă și aspră care îi acoperea bărbia și mandibula, căldura din acei ochi albaștri ca de bebeluș – toate acelea o hipnotizaseră. Chiar și îmbrăcat în blugi, cu o cămașă albă și o jachetă sport gri-închis, el îi amintea de James Bond în vacanță. Nu orice Bond. Nu, era în întregime Pierce Brosnan, cu trăsăturile sale frumoase, cu părul negru și trupul musculos. Mai că putea paria că era capabil să sară de pe clădiri și să ucidă băieți răi fără ca măcar să transpire. Ușorul accent care îi însoțea fiecare silabă pronunțată avea un efect fascinant asupra oricărei femei cu care se afla în aceeași încăpere.

Aproape că leșinase ca o eroină din epoca victoriană. Așa că fusese nevoită să se lupte cu ceața de senzații care o învăluise, și doar instinctul de supraviețuitor reușise

să o scoată la suprafață și să o pună în avantaj. Numai că victoria fusese de scurtă durată. Dorința care o inundase între coapse și sfârcurile excitate erau un semn că slăbiciunea pe care o avea încă față de Max era greu de învins. Trupul ei cânta și plângea în prezența lui. Dar suferise de asta ani întregi, deci era ceva cu care pur și simplu trebuia să trăiască.

Conversația lor ciudată din seara precedentă fusese presărată cu prea multe subtilități pe care ea nu voia să le înfrunte. Dar cel puțin în acea dimineață amândoi se concentraseră pe afaceri. Fuseseră politicoși, echilibrați gata să se pună pe treabă – exact cum avea nevoie Carina.

El închise telefonul și desfășură peste un metru optzeci de mușchi.

– Hai cu mine. Avem o întâlnire cu cei de la vânzări.

Își luă servieta și îl urmă grăbită, deoarece pentru fiecare pas de-al lui ea era nevoită să facă doi. Sediul central al La Dolce Maggie era separat de La Dolce Famiglia, pe care sora ei, Julietta, o conducea în Italia. Când Michael decisese să extindă afacerea de panificație în New York, își asumase un plan ambițios de a lansa un nou magazin în fiecare trimestru. Fiecare locație era aleasă pe baza mai multor statistici, iar Carina, după ce citi rapoartele, conchise că deciziile luate fuseseră bune. Desigur, negocierile cu diverși bucătari, furnizori și contractori erau copleșitoare, dar Max părea să fie implicat la toate nivelurile.

Trei bărbați stăteau în jurul mesei din lemn lustruit. Îmbrăcați în costume și la cravată, toți cu un aer profesionist. Se ridicară atunci când ea și Max intrară în încăpere și îi salutară.

– Carina, ți-i prezint pe Edward, Tom și David. Ei sunt managerii noștri regionali de top, și ne întâlnim pentru a stabili cum să creștem vânzările în fiecare regiune. Carina este noua mea asistentă.

O salutară cu căldură, apoi toată lumea se așeză. Max se adânci imediat într-o discuție detaliată cu privire la cote, comunicare și o varietate de alte metode pe care

[illegible] învățase la școală. Mâzgălea furioasă pe agendă, [illegible] un bilanț al răspunsurilor oferite de manageri, [illegible] sugerase Max.

Edward interveni:

- Principala problemă pe care o avem este separarea de concurența obișnuită. Panera este încă uriașă. Alte [illegible] de cartier din zonă se concentrează mai ales pe [illegible]. Desigur, avem supermarketuri pentru prăjituri.

- Cheia este să ne dezvoltăm local, spuse Max. New York o fi o comunitate universitară, dar avem aici un [illegible] eclectic de oameni stabiliți de mult timp și [illegible]eniți. Cumpărăm publicitate în fiecare ziar și revis[illegible] locale. Am folosit contractori și furnizori din comu[illegible]ea locală, așa că trebuie să găsim modalități noi de [illegible] menține această conexiune puternică. Nu dorim să [illegible]curăm cu cafenelele sau supermarketurile. Vrem eve[illegible]mente de business, nunți, petreceri mari. Oferim in[illegible]rediente proaspete, varietate, creativitate. O brutărie în [illegible] artistic e atrăgătoare. Acesta este obiectivul nostru.

Carina își drese glasul.

- Scuză-mă, Max. V-ați concentrat și asupra evenimen[illegible]lor care au loc primăvara? Târguri, degustări, piețe în [illegible] liber?

- Există o varietate de locuri în care putem rezerva [illegible]nduri, dar nu știm dacă merită, spuse Tom.

- Merită, replică Max. Hai să organizăm și asta. Foarte [illegible]ine, Carina!

Tânăra încercă să nu radieze când îl auzi lăudând-o.

- Avem Festivalul Meșteșugăresc al Fermierilor de [illegible]mbătă în două săptămâni. E cam târziu, dar, cu câteva [illegible]ostre pentru degustări și ceva reclamă, ne-am putea [illegible]descurca, spuse Tom.

- Bun, rezolvă. Găsește pe cineva care să se ocupe [illegible] de stand. Nu uita să păstrezi meniul secret, totuși. Vrem [illegible] oferta noastră să fie o surpriză, ca să evităm ca alții să [illegible]încerce să ne copieze. Cercetările arată că vânzările cresc [illegible]numai când meniul este dezvăluit în ultimul moment,

pentru că cei care cumpără vorbesc mai mult cu alte persoane despre asta, deci avem și reclamă prin viu grai.

– Rezolvăm.

Mai discutară o vreme, apoi Max se ridică.

– Tom și Dave, am ceva de vorbit doar cu voi. Durează un minut.

Carina își strângea materialele, când Edward se opri lângă ea.

– Foarte bună idee ai avut. Încântat de cunoștință.

Ea zâmbi și întinse mâna.

– Mulțumesc. Carina Conte.

– Sora lui Michael?

– Da.

Părea impresionat.

– Grozav. Ai un accent frumos. Din Italia?

– Da. Bergamo, mai precis.

– Am trecut pe acolo în urmă cu câțiva ani. E un oraș superb.

O privea deosebit de apreciativ, iar Carina simți o furnicătură fierbinte pe șira spinării. Edward își purta părul mai lung decât majoritatea bărbaților, cam în același stil ca fratele ei, iar ochii lui căprui erau presărați cu urme de auriu, ceea ce îi dădea un aspect misterios. Era cu doar câțiva centimetri mai înalt decât ea, dar pe sub costumul negru și scump se putea ghici un trup solid.

– Să-mi spui dacă ai nevoie de cineva care să-ți arate orașul. Aș fi onorat.

– Mulțumesc, s-ar putea să-ți accept oferta.

El zâmbi.

– Perfect!

– Edward! tăie brusc aerul vocea lui Max. Am nevoie de tine aici.

– Sigur, șefu'.

Îi făcu tinerei cu ochiul și se îndepărtă. Carina abia își reținu un zâmbet mulțumit. Nu era chiar rău. Prima zi la serviciu, și deja făcuse rost de o posibilă întâlnire romantică. Nu exista nimic mai bun decât o mică apreciere

[illegible] care să ajute o femeie să se concentreze pe [illegible] ei viață.

[illegible] documentele în servietă și se îndreptă [illegible] spre ușă.

Max stătea în fața ei, cu brațele încrucișate, blocând [illegible]. Iritarea îi ieșea prin toți porii.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu te încurca cu angajații, Carina. Nu ne place să [illegible] afacerile cu plăcerea.

Carina rămase cu gura căscată.

- Poftim? Am avut o conversație plăcută. S-a oferit [illegible] arate orașul. Relaxează-te!

Un mușchi i se zbătea în maxilar, iar privirea lui dezaprobatoare o lămuri pe Carina. Oare bărbatul acela avea [illegible] vreodată de instinctul de a o proteja de parcă ar fi [illegible] un bebeluș?

- Toată lumea știe că Edward este un afemeiat, spuse [illegible] blândețe.

Ea nu știa dacă să plângă sau să râdă. Așa că alese [illegible]mul și își aruncă mâinile în aer.

- O, slavă Domnului că mi-ai spus! Ce soartă îngrozitoare pe mine să mă văd cu un bărbat căruia îi place să [illegible]rească femei. Dar cel puțin acum știu că, dacă ies cu el, va fi doar pentru o scurtă aventură.

El tresări.

- Încerc să-ți spun că nu e genul tău.

Carina izbucni.

- Dar habar nu ai care e genul meu, Max! Și nici nu vei ști vreodată. Însă mulțumesc pentru pont, spuse ea, trecând pe lângă el. O să iau o pauză scurtă pentru prânz.

El o apucă de braț. Căldura lui o arse prin jachetă și o făcu să-și piardă cumpătul. Să-l ia naiba pentru cum o [illegible]ta. Era sătulă de cum o cocoloșea fiecare bărbat din [illegible] ei. Poate că venise timpul să-și demonstreze propria independență în cel mai simplu mod posibil. Tonul ei deveni de gheață.

- Mai e ceva ce simți nevoia să-mi spui?

– Bărbații sunt diferiți aici, spuse el, încruntându-se ca și cum era un părinte pe cale să-i explice unui copil că adulții fac sex. S-ar putea să vrea de la tine anumite lucruri pe care bărbații cu care te întâlneai acasă, în Italia, n-ar fi îndrăznit să ți le ceară.

Oh, Doamne, începea să fie distractiv. Își ridică o privire prefăcut confuză spre el.

– Vrei să spui sex?

El o strânse și mai tare.

– Da, sex. Nu vreau să te văd pusă într-o situație incomodă.

– Înțeleg. Mă bucur că ai precizat asta. Deci, dacă ies la cină cu el, ar putea să vrea să mă... tăvălească?

Obrajii lui se colorară în roșu, iar ea își înghiți un hohot de râs.

– Corect. Mulți bărbații americani sunt obișnuiți ca femeile să se culce imediat cu ei și e posibil să nu înțeleagă mediul din care provii.

Carina simți că ia foc din cauza umilinței, dar se adună ca să își poată lua revanșa.

– Deci, nu ar trebui să merg la cină?

– Nu cu Edward. Poate o să întâlnești ceva oameni drăguți la biserică, la slujba de duminică? Cred că au și grupuri pentru cei care sunt în căutarea unui partener.

– Oh, nu va fi necesar, dar îți mulțumesc. Acum, că ai clarificat lucrurile, știu exact ce am de făcut.

El își lăsă mâna să alunece din strânsoare și făcu un pas înapoi. Se vedea pe fața lui că era ușurat.

– Bun. Nu vreau să te văd rănită sau păcălită de vreun bărbat.

– Asta nu se va întâmpla. Vezi tu, pe lângă faptul că mi-am dorit să învăț despre afacerea familiei, am venit în SUA dintr-un singur motiv, spuse ea, cu un zâmbet fermecător. Ca să am o aventură. În condițiile alese de mine. Nu vreau să mă căsătoresc sau să mă așez la casa mea, iar în Bergamo, dacă te culci cu cineva, trebuie să te măriți. Știi cât de strict e acolo. Nu e și unul dintre

[illegible]e care te-a făcut să pleci și să vii să lucrezi aici, [illegible] Michael?

– Ah...

– Exact. Voi avea propriul meu apartament, propriul [illegible] de viață și, în sfârșit, voi avea parte de partide [illegible] de sex, fără nici un fel de obligații. Nimic mai [illegible], nimic mai puțin, spuse ea și îl mângâie pe braț. O [illegible] accept oferta lui Eddie de a-mi arăta împrejurimile. Chiar e genul meu.

Carina îl lăsă în pragul ușii, cu gura căscată. Nu [illegible] nici măcar o privire înapoi. Îi salută pe angajați, [illegible] timp ce mergea spre sala de mese, unde își luă un [illegible] cu salată de curcan și pâine de secară.

Care era atât de greșit să-și dorească să aibă propriile experiențe intime fără să se uite careva peste umărul [illegible]? Bineînțeles, când era la universitate, se întâlnise cu [illegible], dar mama ei și Julietta o urmăriseră cu atenție. Când începuse să se ducă pe la petrecerile mai mari, [illegible] se consuma și alcool, mereu se lovea de câte cineva care îi cunoștea familia. Reputația companiei La Dolce Famiglia și nesfârșitul cerc de cunoștințe al fratelui ei îi [illegible] tau mișcările până la Milano și înapoi.

În adâncul ei, era o fată pusă pe rele captivă în trupul unei fete cuminți.

Își luă un pahar cu apă, își desfăcu sendvișul și căzu pe gânduri, într-un colț al sălii de mese. De ce credea Max că știa ce gen de bărbat i se potrivea? Probabil o credea o virgină speriată, fără nici un fel de experiență, care leșina numai cât se gândea la erecția unui bărbat.

Ha! Habar nu avea. Sigur, era încă virgină, dar avusese ceva experiențe. Niște experiențe profunde. Singurul motiv pentru care nu dusese lucrurile până la capăt era că nu găsise bărbatul cu care să aibă chef să facă sex.

Cei mai mulți dintre ei erau atât de politicoși și de blânzi, încât se temuse că aveau să tragă un pui de somn în timpul sexului. Și cu siguranță nu voise să-și piardă virginitatea nici la vreo beție sau într-o aventură de-o

noapte. Voia să se implice într-o aventură adultă și sexuală. În propriile condiții.

Fanteziile ei se învârteau în jurul unui bărbat puțin mai dur, care să-i stăpânească trupul într-o varietate de moduri delicioase. Poate că este inocentă din punct de vedere tehnic, dar poftea la un iubit care să o împingă în toate direcțiile. Fizic. Emoțional. Acum, că se afla în America, intenționa să-l găsească. Și poate că Edward se potrivea descrierii.

Degetele începură să-i tremure când își aminti de sugestia lui Max de a căuta un bărbat la biserică. *Dio, era pazzo*[1]. Cu siguranță el nu-și găsea iubitele acolo. Nu era genul care să se angajeze în întâlniri caste. Apărea mereu în paginile tabloidelor, care îl adorau pe milionarul burlac. Iar multe dintre acele articole îi prezentau cuceririle de weekend. Inima i se strânse când se gândi la ele, însă acceptase de mult timp că nu avea să fie niciodată îndeajuns de bună pentru Maximus Gray.

Noaptea umilinței îi trecu prin fața ochilor. Era în anul trei, la universitate, și venise acasă, în vacanță. Michael și Max erau și ei în vizită, iar Max rămăsese peste noapte. Planul fusese simplu. Mai versată, mai dotată din punct de vedere fizic, își propusese să-l seducă. Se îmbrăcase cu grijă într-o rochie neagră și sexy, își pusese o pereche de pantofi cu toc, pe care îi furase din dulapul surorii sale, și-l urmărise la petrecerea din acea seară. Noaptea decursese bine. Max fusese atent cu ea toată seara. Râsese la glumele ei. Îi pusese mâna pe braț. Ochii lui albaștri nu-i părăsiseră pe ai ei timp de ore întregi. El nici măcar nu încercase să socializeze cu alte persoane, iar ea simțise că îi crește încrederea în sine și se pregătise pentru cea de-a doua parte a planului pentru acea seară.

Cu două pahare cu vin în mână, se întorsese la el, în grădină, sperând că urmau să împărtășească primul sărut. Cu siguranță, nu plănuise să stea în spatele unei arcade, în timp ce el săruta o altă femeie. Și nu era orice

[1] În limba italiană, în original, „nebun" (n.tr.)

Nu, purta o rochie neagră, similară cu a Carinei, că trupul ei era subțire și perfect. Carina privise cum Max îi murmura femeii ceva la ureche, o lua în brațe. Dorința i se amestecase cu o gelozie pe care nu o mai experimentase niciodată – voia femeia din brațele lui Max, cea pe care el o iubea.

Restul se desfășurase cumva cu încetinitorul. Icnetul groază. Max care își întorsese capul și o privise. Amestecul de regret, scuze și determinare din ochii lui. în acel moment știuse că ea nu avea să fie niciodată alegerea lui. Blonda îi zâmbise politicos, ca și cum Carina era vreo verișoară sau sora mai mică a lui Max. Crudul adevăr o lovise. Nu avea cum să se ridice vreodată la nivelul femeilor după care umbla Maximus Gray. Nu era suficient de frumoasă, de spirituală sau de inteligentă. Era doar o tânără, încă în facultate, care avea o aventură. Îi făcuse pe plac timp de câteva ore, de dragul prietenilor de familie.

Carina decisese să nu o ia la fugă. Cu pași liniștiți și măsurați, se apropiase de ei și îi întinsese vinul. Degetele lui Max le atinseseră pe ale ei pentru o clipă, când luase paharul, iar atingerea pielii lui calde aproape că o făcuse să plângă. Aproape. Apoi, ea îi oferise însoțitoarei lui celălalt pahar.

El tresărise, ca și cum înțelesese însemnătatea gestului. Carina își ridicase ochii spre el și îi memorase, pentru ultima dată, chipul atât drag. Îl lăsase în grădină, cu femeia aceea, fără să mai privească înapoi. Renunțase nu numai la dragostea vieții ei. Își lăsase toate vechile vise și fosta viață în urmă.

Se întorsese la facultate și devenise o altă femeie, concentrându-și toată energia pe studii și pe muncă. Absolvise ca șefă de promoție și se înscrisese la Școala de Management de la SDA Bocconi, unde își terminase MBA-ul și apoi se aruncase cu toată energia într-un regiu intens de pregătire. Poate că nu-i plăcuse foarte mult lumea afacerilor, dar era hotărâtă să devină foarte bună în domeniu.

Îi plăcuseră, în schimb, puterea și controlul pe ca[re] i le dăduseră noile abilități. Nu mai era o fetiță timidă care se baza pe alții ca să fie fericită, ci o femeie ca[re] preluase controlul și era pregătită pentru orice provocă[ri] îi oferea viața.

O femeie care stătea pe propriile picioare, care se pr[i]cepea la afaceri și avea o minte limpede. Una care nu a[r] mai fi umblat niciodată după Max.

Își termină sendvișul, bău apă și își luă geanta. Faptu[l] că lucrau atât de aproape o făcuse să răscolească pri[n] amintiri vechi. Trebuia să rămână fidelă viziunii ei și să meargă înainte.

Își aruncă resturile de la prânz și se întoarse la muncă.

Două săptămâni mai târziu, Max se întreba dacă nu cumva avea nevoie să se culce cu cineva.

Aruncă o privire la ceas și se strădui să nu mormăie nemulțumit. Era aproape unu. Stomacul îi protesta de la prea multă cafea. Depășise deja termenul pentru predarea rapoartelor, și o tensiune ciudată îi pulsa în mușchi. Ce se întâmpla cu el? Nu mai experimentase niciodată o stare așa ciudată de la niște rapoarte. Nimic nu-i convenea. Oare când făcuse ultima oară sex? Și unde era Carina?

Nici nu-și termină bine șirul de gânduri ciudate, că ea intră pe ușă, toată numai un zâmbet, ținând într-o mână o pungă unsuroasă. Fusta ei era prea scurtă pentru serviciu și le distrăgea atenția unor directori, dar, când abordase problema cu Michael, acesta nu păruse deranjat. Îi spusese ceva legat de modă și de ce se purta. Ridicol. Unde dispăruse clasica fustă până la genunchi, care trebuia purtată la serviciu? Și de ce Carina nu purta niciodată ciorapi? Cumva, faptul că nu exista acea barieră pe pielea ei fină și măslinie îi provoca foarte mult stres.

– Unde ai fost? Am nevoie de raportul de aprovizionare actualizat înainte să mă duc să văd noua locație.

Părul ei des era prins la spate într-un coc sever, care îi scotea în evidență curba grațioasă a gâtului și a obrazului. Avea fruntea transpirată. Puse punga pe birou și își scoase servieta pe jos.

– Îmi pare rău. Wayne a anunțat că e bolnav, așa că mi s-a spus că-i țin eu locul.

– Din nou? întrebă el și aruncă o privire spre calendar. La sumba, azi se deschide sezonul, pe stadionul Yankees. Tess protestă. Dă-mi-l la telefon!

Dar ea părea amuzată de situație.

– Oh, lasă-l să se bucure de joc, nu mai fi așa rău. O să-i rapoartele într-o oră. Poftim, poate asta te va face să te simți mai bine.

Scoase din pungă o bucată de pizza din care picura destule roșii și îndeajuns de mult usturoi încât să-i provoace dor de casă. Max simți cum îi protestează stomacul. Când mâncase ultima oară?

De parcă îi auzise gândurile, ea spuse:

– Iar ai sărit peste micul dejun. Ia o pauză cât pun eu la punct raportul.

– Tu ai mâncat?

Ea flutură din mână și se îndreptă spre ușă.

– Nu mi-e foame.

– Stop!

Comanda lui o făcu să se oprească. Max luă cuțitul din plastic și tăie o bucată.

– Nu pleci nicăieri până nu împarți asta cu mine.

– Dar chiar nu mi-e foame.

– Stai jos, altfel ești concediată.

Ea izbucni în râs și se supuse. Își trase un scaun, luă de la el un șervețel bucata tăiată de el și începu să mănânce. Timp de câteva minute, mâncară în liniște și se bucurară de pizza, așa cum obișnuiau să facă în copilărie.

Max simți cum începea să se relaxeze. Era amuzant, dar majoritatea femeilor cu care se întâlnea considerau mâncarea o necesitate sau o entitate malefică ce le făcea să se îngrașe. De câte ori se întâmplase ca doamna Conte să pregătească masă și numai el și Carina

să rămână până la final, să mănânce? Îi lipsise plăcerea lor de a mânca împreună, în tăcere. Michael și celelalte surori ale lui mâncau în grabă, ca să se poate întoarce repede la treburile lor. Dar, când venea vorba despre mâncare bună, lui Max îi plăcea să savureze fiecare îmbucătură. Iar Carina împărtășea același respect pentru mâncare și se bucura de ea așa cum se bucura de fiecare lucru din viața ei.

Îi aruncă o privire. Nenorocita aia de fustă i se ridicase până la coapse. Iar încălțările cu toc cui pe care le purta trebuiau interzise prin lege la birou și acceptate doar în cluburile de noapte. Erau prea sexy, cu toate baretele acelea fine. Și de ce nu purta și ea un parfum normal? Era obișnuit cu mirosul greu de mosc și cu cel floral. Dar ea mirosea a curat și a proaspăt, a unt de cacao, plus o notă ușoară de lămâie.

Max încercă să se concentreze pe pizza.

– Cum rezişti? Știu că ți-am dat mult de muncă în ultima vreme.

– Nu mă deranjează, spuse ea și își trecu limba peste buza inferioară, ca să prindă ultimul strop de ulei de măsline, ceea ce îl făcu să-și mute privirea. Am un nou respect pentru Michael și Julietta. Până nu demult, aveam impresia că afacerea asta presupune doar să prepari deserturi și să faci rost de o cutie în care să le vinzi.

El chicoti.

– Așa credeam și eu. Când m-a angajat Michael, nu aveam nici o idee despre această afacere, dar am învățat împreună și am construit un imperiu. Totuși, îmi place să am ceva de spus în privința fiecărui departament. Probabil sunt obsedat de control.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Categoric. Ne-ai înnebunit pe toți când eram copii. Mereu ne organizai, iar atunci când nu te ascultam, te îmbufnai.

– Nu m-am îmbufnat niciodată.

- Înțeles că ai făcut-o. Și, când nu-ți mergea cu [illegible] la fete cu ochii aceia albaștri ai tăi și imediat [illegible] sub vraja ta. Încă mai faci asta.

El o privi surprins și ușor jenat.

- E ridicol ce spui. Insinuezi că mă port precum un [illegible] care-și folosește aspectul fizic pentru a obține ceea [illegible].

Ea mai luă o mușcătură și ridică din umeri.

- Ei bine, nu e vorba doar despre trupul tău. Îți folosești și farmecul.

- Termină! Mă enervezi, spuse el, încercând să nu se [illegible] în scaun la ideea că ea credea că se descurcă în viață datorită aspectului fizic. Nu aveam cum să [illegible] la crearea unui imperiu fără să am și creier.

- Înțeles că ai și creier. Tocmai aici intervine farmecul tău letal – știi când să-l folosești. Nu te folosești [illegible] de mușchi.

Max se întrebă de ce se angajase în acea conversație ridicolă. Tocmai încerca să revină pe calea cea bună, când [illegible] o luă înainte.

- Le ofer femeilor respectul pe care îl merită. Întotdeauna am făcut-o.

Ea își șterse gura cu șervețelul, apoi se lăsă în scaun, [illegible] brațele încrucișate pe piept. Din cauza mișcării, bluza [illegible] conservatoare pe care o purta se întinse la maximum [illegible] sânii generoși.

- Ce zici de momentul când Angelina a primit acel [illegible] video nou, iar tu ai convins-o să ți-l împrumute pentru o lună întreagă?

Max izbucni, plin de indignare:

- Era pur și simplu drăguță cu mine!

- Sigur că da. Michael mi-a spus cum fata te urmărea tot timpul, precum un cățeluș la dresaj. După ce ai terminat cu jocul și i l-ai înapoiat, nu ai mai băgat-o în seamă.

El băgă farfuria de carton în pungă și o mototoli. Amintirea aceea îl iritase. Nu intenționase niciodată ca lucrurile să se desfășoare în acel fel. Fusese întotdeauna

drăguț cu Angelina, dar pur și simplu nu îl interesa să iasă cu ea.

– Dar ce zici de momentul în care ai convins-o pe Theresa să-ți facă lucrarea aceea la biologie? Michael mi-a spus că a fost suficient să stai lângă ea, la prânz, ca să scrie toată lucrarea pentru tine.

– De ce a spus Michael toate minciunile astea despre mine? mormăi el. Lucrurile acelea nu s-au întâmplat niciodată.

Carina își ridică triumfător bărbia.

– Dar ce spui despre azi-dimineață?

– Ce s-a întâmplat azi-dimineață?

Ea zâmbi.

– Nu ar fi trebuit să participi sâmbătă la petrecerea aceea organizată acasă la Walter?

El încerca să o ignore, în timp ce curăța biroul, dar se simți cuprins de o senzație de neliniște.

– Așa, și?

– I-ai spus lui Bonnie că ești stresat și suprasolicitat și că ai nevoie de cineva care să meargă în locul tău. A sărit imediat și s-a oferit să meargă ea să reprezinte La Dolce Maggie.

– Și cum de mă face asta să fiu un om rău?

Ea zâmbi.

– Păi, atunci când te-a întrebat dacă vrei să mergi cu ea la operă – îți amintești, a spus că avea un bilet în plus, tu ai bătut-o pe umăr, i-ai zis că ești ocupat, i-ai mulțumit că merge la petrecere în locul tău și ai lăsat-o cu o expresie confuză pe față. Recunoaște, Max. Când vine vorba despre femei, ești o belea.

Șocul îl lăsă mut și tâmp. Triumfătoare, ea se ridică de pe scaun și aruncă resturile de la prânz.

– Eram ocupat, explică el. Și n-am bătut-o pe umăr. Nu fac astfel de lucruri cu femeile.

Cumva, ea părea încântată de obiecțiile lui.

– Ba da. Le creezi speranțe că ar putea avea o șansă cu tine. Apoi, le tragi prețul de sub picioare. Este mișcarea ta clasică, Max, pe care o observ de ani întregi.

Era sătul de ce auzise. Pentru că nu era genul de bărbat și venise timpul să-și dea și ea seama.

– Carina, nu știu ce fel de bărbat crezi că sunt, dar sunt genul care să facă asemenea mizerii. Indiferent de ce ți-a spus fratele tău despre mine.

– Nu era nevoie să-mi spună Michael ceva. Am observat singură, timp de ani întregi. Ai făcut același lucru și cu mine.

– Ce?!

Șocul îi scăpase înainte să apuce să-și controleze emoțiile. Revolta îi tremura în fiecare mușchi când o străpunse cu privirea.

– Nu m-am comportat niciodată nepotrivit cu tine.

O expresie ciudată apăru pe față ei, înainte să-i răspundă:

– Nu, bineînțeles că n-ai făcut așa ceva. Dar nu te poți abține, Max. Flirtezi, vrăjești și le faci pe femei să se simtă ca și cum ar fi zeițele sufletului tău muritor. Iar noi ne lăsam fermecate, ca apoi să suferim când tu treci la următoarea femeie. Carina făcu o pauză și ridică din umeri. Când eram tânără, m-am îndrăgostit și eu de tine, la un moment dat. Dar am trecut peste. N-a fost mare deranj. Mă duc să mă ocup de raport. Mă întorc într-o oră.

Și, cu asta, părăsi biroul. Max se simțea ca un personaj din desene animate care tocmai fusese lovit în cap, iar acum în jurul lui se învârteau păsărele. Mărturisirea ei îi dăduse întreaga lume peste cap. Desigur, nimic din ce spusese Carina nu era adevărat. El nu era genul care să facă așa ceva femeilor. Corect?

Amintirea acelei petreceri îi gâdilă însă conștiința și îi spuse că era un mincinos. Își amintea perfect, deși voia să uite.

Ea era în anul trei de facultate și venise acasă. Transformarea ei îl șocase. Devenise o tânără plină de energie și pasiune care îi tăiase răsuflarea. Își amintea rochia neagră pe care o purta în acea seară, în locul obișnuitelor ei tricouri largi. Dar și râsul ei, expresia

adoratoare și conversația ușor impertinentă care îi stârnise interesul și-l făcuse să se relaxeze. El își spusese că era doar protector cu ea, pentru că îi era precum o soră, însă trupul său nu reacționa în acel moment ca și cum ea îi era rudă. Începuse să se simtă inconfortabil pentru că nu se putea abține să-și imagineze cum îi făcea Carinei tot felul de lucruri rele. În timp ce erau doar ei doi, complet dezbrăcați.

Gândurile acelea îl speriaseră. Își dăduse seama că o tratase pe Carina ca pe o femeie, la cină, o femeie de care era interesat. Așa că, atunci când blonda din grădină se apropiase de el, nu ezitase nici o secundă. Ea era genul care știa bine jocul și cum să-l ducă la capăt.

O sărutase intenționat, dar fără nici un chef. Și nu-i păsase, până când nu auzise un icnet de groază din spate. Privirea aceea a Carinei îl bântuia încă. Ochii ei erau plini de durerea trădării.

Se așteptase ca ea să izbucnească în plâns și să fugă. Se pregătise mental pentru o scenă dramatică. În schimb, ea îl înfruntase cu capul sus și cu o privire de adio pe față. Le înmânase cu degete tremurânde pahare cu vin și plecase. Max fusese surprins de durerea care îl cuprinsese, dar și-o îngropase repede și se întorsese la blondă. Nu privise niciodată înapoi.

Până acum.

Îl mustra conștiința. Max începu să se întrebe dacă nu cumva ea avea dreptate. Oare chiar trata femeile ca pe niște obiecte, pentru a obține ceea ce-și dorea? Prefera să creadă că, de fapt, le făcea pe plac. Că le răsfăța, că le prețuia. Sigur că refuza să devină serios cu ele și să aprofundeze relațiile. Dar asta era doar pentru că voia să le protejeze, nu să le frângă inima. Ceea ce făcea era onorabil și total diferit de cum se comportase tatăl său. Rămăsese distant din punct de vedere emoțional, dar le îndeplinise acelor femei fiecare dorință și întotdeauna le fusese fidel.

Cel puțin, până se despărțiseră. Era mai bine să rupă relația cu ele decât să le lase să creadă că legătura lor se putea transforma în ceva mai serios.

Poate că onestitatea lui față de acele femei era cam aiurea, dar Carina se înșela complet.

Ce ciudat că așteptase atâta timp până să admită că fusese îndrăgostită de el. Dar era bine că ea vorbise cu o asemenea lejeritate despre greșeala ei din tinerețe, deși, pentru câteva clipe, el se cam simțise atins în orgoliu. Carina se comportase ca și cum Max nu fusese pentru ea altceva decât un țânțar enervant pe care îl lovise cu palma și apoi uitase de el în următoarea secundă. Chiar era el un bărbat peste care se trecea atât de ușor?

Și de ce se gândea brusc la toate acele lucruri? El și Carina fuseseră întotdeauna prieteni. Era suficient. Era perfect.

Așa că respinse toate acele gânduri tulburătoare și nu făcu decât să lucreze în următoarea oră. O bătaie ușoară în ușă îi întrerupse concentrarea.

- Deranjez?

Laura Wells își băgă capul prin ușa întredeschisă. Era director la compania unui furnizor cunoscut. Se întâlniseră cu câteva săptămâni în urmă și se plăcuseră aproape instantaneu. Se mai văzuseră deja de două ori de atunci, și Max simțise că Laura era un pachet complet, cum se spunea. Superbă, cu un păr lung, blond și ondulat, ochi verzi, trup subțire cu picioare lungi și aproape de aceeași înălțime ca el, Laura era, de asemenea, inteligentă și îi împărtășea pasiunea pentru afaceri.

Max se relaxă și îi făcu semn să intre.

- Nu, deloc. Chiar am nevoie de o pauză. Mă bucur să te văd.

Ea păși spre el, cu o grație naturală. Costumul de culoare verde-deschis îi punea în evidență ochii și trupul zvelt.

- Voiam să văd dacă mă poți salva de la a petrece o seară plictisitoare. Trebuie să merg la petrecerea lui Walter. Tu te duci?

Max își aminti cu vinovăție cum o făcuse pe Bonnie să accepte acea corvoadă.

– Nu intenționam.

Laura se bosumflă în joacă.

– Oh, te rog, vino cu mine, Max. În ultima vreme, am avut un program nebun și am nevoie să mai îmbin din când în când plăcerea cu afacerile.

Privirea ei îi spunea clar cum avea să se încheie acea seară.

În pat.

Și chiar avea nevoie de așa ceva: o noapte în compania unei femei frumoase, care știa după ce reguli să joace. Și poate ceva mai mult. Potențiala întâlnire se arăta deosebit de promițătoare.

– Aș fi onorat să te însoțesc. Trec să te iau pe la șapte.

– Perfect.

Se ridică să o conducă până la ușă, unde aproape de izbi de Carina. Buzele ei de un roșu rubiniu făcură un mic „O", ceea ce-l făcu pe Max să se gândească la o mulțime de lucruri nerușinate pe care putea să le facă acelei guri. Se dădu repede cu un pas înapoi și înjură în barbă.

– M-ai speriat de moarte.

Ea își înclină capul într-o parte.

– Ești cam agitat azi, hmm? Oh, bună! Eu sunt Carina Conte.

Laura zâmbi și îi strânse mâna. Max se simți inundat de un sentiment de plăcere. În sfârșit, îi putea demonstra Carinei că era serios în legătură cu partenerele lui și că le trata perfect. Făcu prezentările.

– Laura va fi partenera mea la petrecerea lui Walter.

Zâmbetul Carinei nu se estompă nici măcar pentru o secundă.

– Ce drăguț! Ar trebui să vii într-o seară și la cină, la fratele meu acasă. Prietenii lui Max sunt întotdeauna bine-veniți la noi.

Max se simți cuprins de neliniște. Laura părea cam prea dornică. Se mută de pe un picior pe altul și încercă să pară entuziasmat.

- Hmm, sigur. O să-ți spun cam când, și ne hotărâm împreună.

- Vineri seara, ciripi Carina.

- Mi-ar face mare plăcere. Mulțumesc mult, răspunse Laura.

Max își drese glasul. Ce-o apucase pe Carina? Nu era pregătit să participe alături de Laura la evenimente de familie.

- Ai nevoie de ceva? o întrebă Max, încruntat, pe ușă.

Carina îi întinse un teanc de hârtii.

- Ți-am adus rapoartele. Cei de la Yankees au câștigat. Cei de la etajul doi aveau televizorul dat pe meci, și l-am văzut și pe Wayne în direct.

- Va trebui să-i spui vreo două, îi spuse el.

- O să vorbesc mâine cu el.

- Data viitoare când îi mai dai cuiva o zi liberă pe motiv de boală, verifică mai întâi programul meciurilor de baseball. Și asigură-te că angajatul nu e mahmur când se întoarce la serviciu.

- Am înțeles.

Eficiența ei îl surprindea la fel de mult precum controlul rece pe care îl afișa. Indiferent de ce-i cerea, ea accepta și nu se plângea niciodată. Iar în câteva săptămâni urma să aibă tot personalul la picioare, datorită farmecului și umorului de care dădea dovadă.

- Și am auzit și că l-ai lăsat pe Tom să plece mai devreme astăzi. Aveam nevoie de cifrele acelea de vânzări. El ce scuză a mai avut?

- Nu voia să rateze serbarea fiului său, spuse ea, fără să tresară. Am luat legătura cu Edward, și o să mă ajute să pregătesc un raport cu cifrele acelea. O să le ai într-o oră.

- Bun. O să am iar nevoie să lucrezi până târziu în seara asta.

– Desigur, nici o problemă.

Ușa se deschise din nou, și Edward intră. Biroul lui Max începea deja să semene cu gara principală din New York.

– Hei, șefu'. Am auzit că ai nevoie de rapoartele de vânzări în această după-amiază.

– Am nevoie de ele încă de acum câteva ore.

– Eu și Carina vom începe imediat să lucrăm la ele, spuse Edward și apoi îi zâmbi Laurei.

Carina sări să facă prezentările.

Se puseră pe vorbit ca și cum erau la o mică petrecere intimă, nu la birou.

– Atunci, cred că ne vedem mâine-seară, la Walter. Hai să încercăm să stăm împreună pe acolo, spuse Edward.

Max ridică dintr-o sprânceană.

– Să stăm împreună? Te duci la petrecere?

Edward zâmbi triumfător.

– Sigur. O iau pe Carina cu mine.

Maxi văzu cum asistenta lui îi adresează directorului de vânzări un zâmbet intim. Ca și cum intenționa, la rândul ei, să amestece afacerile cu plăcerea în seara aceea.

Îl cuprinse iritarea când și-o imagină pe Carina în pat cu Edward. Ce Dumnezeu, chiar nu ascultase nimic din ce-i spusese? Simțea că-și pierde cumpătul. Era timpul să discute cu ea. Și să fie mai impunător decât data trecută.

Max îi conduse până la ușă pe Laura și pe Edward, apoi se întoarse și îi făcu semn Carinei să rămână să discute.

– Laura pare foarte drăguță.

Privirea lui încercă să descopere ce se ascundea sub afirmația aceea politicoasă, dar fără succes.

– Da, e drăguță. Sunt surprins că mergi la o petrecere de serviciu cu unul dintre directorii noștri.

– Mulți angajați merg împreună la aceste petreceri, spuse ea pe un ton neutru, care-l scoase din minți.

– Mi-ai spus clar să nu-mi bag nasul în viața ta personală. Dar mă îngrijorează reputația în La Dolce Maggie.

- Cum așa?

Hmm. El o văzu cum își stăpânește rapid un mic tremur al degetelor. Noua ei abilitatea de a-și ține emoțiile în frâu îl intriga și-l făcea să-și dorească să o provoace.

- Ești membru fondator al acestei companii. Nu vrei ca angajații să înceapă să spună că ești o ușuratică și să bârfească pe seama ta.

Obrajii i se înroșiseră, dar rămase nemișcată.

- Ușuratică? Mi-am dat și eu o întâlnire și asta înseamnă că preacurvesc la serviciu?!

- Bârfele apar imediat. Am văzut deja cum se ține după tine Ethan de la contabilitate. Zici că e un cățeluș. Te întâlnești și cu el?

Zâmbetul ei sardonic îl dezarmă.

- Ți-ar plăcea să știi, nu-i așa?

O privi țintă pe femeia din fața lui. Avea senzația că nu o mai cunoștea deloc.

- Nu fac decât să am grijă de cariera ta. Ți-am mai spus că bărbații americani sunt diferiți. Vreau să fii atentă. *Capisce?*

- Nu mă respecți mai mult decât un bărbat care vrea doar să se culce cu mine, Max.

Putea să-i vadă pe buze respirația care devenise mai agitată, însă Carina tot nu-și pierduse cumpătul. Nici măcar o buclă nu i se mișcase din cocul sever în care își prinsese părul. Însă ochii migdalați îi fierbeau, ceea ce-l provoca pe Max să-și dorească să se joace cu nervii ei.

- Bărbații cu nevoi fizice sunt destul de simpli. Dar tu îți folosești creierul acela genial ca să organizezi jocul în detaliu. Pregătești femeia pentru momentul în care vrei să scapi de ea. Îți place să controlezi toate elementele de pe terenul de joc, astfel încât nimeni să nu fie rănit, nu-i așa? Dar biata Laura se îndrăgostește deja de tine, iar tu nici măcar nu vrei să o inviți la cină.

Merda[1], când devenise atât de sarcastică?

- Laura cunoaște regulile jocului. Tu însă nu le știi.

[1] În limba italiană, în original „rahat" (n.tr.)

Ea râse cu o urmă de sadism. Unghiile ei roșii se înfipseră pur și simplu în cravata lui.

– Îmi fac propriile reguli acum. Și sunt mai onestă decât tine.

Mirosul ei se înfășura în jurul lui și-l făcea să vrea să alerge în cercuri, precum un câine care încerca să-și prindă coada.

– Nu vrei să încerci să ai o relație serioasă nici dacă viața ta ar depinde de asta, așa că îți concentrezi atenția asupra mea. E o diversiune frumoasă, dar, de data aceasta, nu va funcționa.

– Nu știi nimic despre mine și despre relațiile mele. Tot ce încerc să fac este să ghidez o tânără fată, așa cum mi-a cerut Michael.

Lovitura aceea își lăsă amprenta asupra ei. Aproape că putea să-i vadă furia, izvorând din toți porii. Era pe cale să izbucnească, iar el se pregăti – aproape încântat – pentru ieșirea ei dramatică. Pe Carina aceea emoțională o cunoștea și cu ea se putea descurca.

Dar, brusc, ea se calmă și îi aruncă o privire aproape plină de milă. Se dădu câțiva pași înapoi. Tăietura severă a sacoului negru îi sublinia rotunjimea șoldurilor și a sânilor. Contradicția delicioasă îi provocase o erecție tare ca piatra și îi făcea capul să se învârtă.

– Dacă asta te face pe tine să dormi mai bine noaptea, n-ai decât să crezi. Dar vreau să reții ceva, în timp ce te lăfăiești confortabil în iluziile tale. Nu-mi mai pasă de ceea ce faci, Max. Relațiile tale nu mă privesc, dar ale mele, da. Și, dacă vreau să mă culc cu Tom, Dick și Harry în timpul liber e absolut treaba mea, iar tu să ai grijă să te ții departe de asta. Pentru că eu nu vreau să dorm confortabil noaptea, spuse ea zâmbind. Nu *mai* vreau.

Tocurile ei se auziră pe lemnul lustruit.

– O să fiu la contabilitate dacă ai nevoie de mine.

El se uită o vreme la ușa închisă. Cea cu care se confruntase nu mai era o tânără fată. Era întruchiparea Evei, iar el urma să aibă mai multe bătăi de cap decât își imaginase.

Încercă să-și recapete controlul, în timp ce se întreba ce însemna golul acela pe care îl simțea în stomac. Pentrucă nu știa cum să scape de el, bău puțină apă și se îndreptă spre la muncă.

Așa cum făcea mereu.

capitolul 4

Carina se plimba prin micul apartament de la mansardă. Cutiile erau împrăștiate pe covor, iar bucătăria abia avea suficient spațiu ca să se miște prin ea o persoană cu șolduri generoase. Canapeaua extensibilă de un galben canar și picturile în acuarelă de pe pereți înveseleau încăperea. Nu păreau chiar demne de o expoziție, însă erau vesele și interesant de privit. Ferestrele mari se deschideau spre un pâlc de copaci falnici. Erau atât de înalți, că îi lăsau senzația că locuia, de fapt, într-una dintre acele case din copaci pe care le vedea în filmele fantastice.

Locul era perfect, iar ea era tare fericită. Apartamentul Alexei era prima ei locuință oficială pe care nu trebuia să o împartă cu nimeni. În sfârșit, avea intimitatea pe care și-o dorise și o infinită serie de oportunități care i se deschideau înainte. Iar ea nu intenționa să piardă nici o clipă. Avea să înceapă chiar în următoarea seară, cu prima ei întâlnire oficială.

Se auziră pași. Michael și Max se strecurară prin ușa îngustă și se prăbușiră pe canapeaua care era întinsă.

- Asta-i ultima!

Ea chicoti la vederea a doi bărbați care gâfâiau din greu.

- Am crezut că mergeți zilnic la sală. Și totuși, iată-vă leșinați, după numai câteva cutii cărate pe scări.

Îi aruncară priviri pline de neîncredere.

- Glumești, nu-i așa? Ce-ai pus în cutiile alea? Pietre? o întrebă fratele ei.

– Am nevoie de multe perechi de pantofi. Și de tot echipamentul meu pentru pictură.

Max o privi în ochi.

– Cred că sunt trei sute de scări de urcat, toate răsucite și înguste. Și unde naiba este aerul condiționat?

– Alexa mi-a spus că unitatea e veche. Și v-am zis să angajați o firmă pentru mutare.

– Nu era nevoie. Am vrut să ne implicăm.

Carina își reținu un oftat.

– În regulă, atunci. Vă mulțumesc amândurora, dar ar fi timpul să plecați. Trebuie să despachetez și să mă instalez. Maggie mi-a zis că mergeți la o cină de caritate în seara asta.

Michael gemu și se ridică.

– Așa e. O să mă înnebunească încercând să-și aleagă o ținută, pentru că o să i se pară că e grasă în orice pune pe ea, oricât aș încerca eu să o conving că arată grozav.

Carina izbucni în râs.

– Amintește-i doar că nu e grasă, ci că poartă două corpuri în plus în burtica ei minusculă.

– O să încerc. Tu te descurci? Ai nevoie de ceva?

Ea zâmbi și îl sărută pe obraz.

– *Niente*. Sunt încântată că mă stabilesc aici și că am tot ce-mi trebuie. Te iubesc, Michael.

Expresia lui se îmblânzi. O sărută pe creștetul capului.

– Și eu te iubesc. Max? Vii?

– Într-un minut. Ia-o înainte.

– Ne vedem mai târziu.

Michael plecă, iar ea își mută privirea spre Max.

„Oh, Doamne!"

Părul lui negru era ciufulit într-un mod adorabil, iar fruntea îi lucea ușor. Tricoul vechi și umed de transpirație i se lipea de mușchii sculptați ai abdomenului, de bicepși, de pectorali și de alte locuri delicioase. Blugii uzați i se mulau pe fund și îi cădeau jos pe șolduri, ca o invitație obraznică la joacă. Părea mereu că se apropia de ea într-un fel dominant și delicios, care îi provoca un gol în stomac, mai ales că abia îi ajungea sub

cu creștetul capului. Dar, cum era deja antrenată ignore atracția fizică față de Max, se concentră asupra cuturilor ei.

Apucă un cutter și tăie prima cutie.

- Max, chiar nu e nevoie să rămâi. Mă descurc.

- Da, știu. Dar mi-e sete. Vrei o bere?

- Nu am așa ceva.

El rânji și se ridică de pe canapea. Când se întoarse din bucătărie, îi întinse o bere Moretti rece ca gheața. Degetele puternice și bronzate se frecară ușor de-ale ei.

- Un cadou de casă nouă.

- Delicios, spuse ea și-și apăsă sticla rece pe obraz, apoi o rostogoli peste gât. Mmm, oftă ea de plăcere, ce bine e!

El scoase un sunet gutural, parcă incapabil să se mai controleze. Ea își mută privirea și îi întâlni ochii albaștri, care o țintuiră cu focul lor. Carinei i se opri respirația pentru o clipă, dar reuși să-și revină. Făcu un pas înapoi. Nu mai văzuse niciodată acea expresie pe fața lui. Fărea... foarte flămând.

Își bău berea într-o tăcere grea și apăsătoare. Apoi, vorbi prima, ca să rupă tensiunea ciudată din aer.

- Deci, ai planuri mari pentru weekend?

- Nu chiar.

- Luni mergem să vedem locația aceea, nu?

- Da.

- Ce părere ai despre noua mea locuință?

- E mică.

- Ai citit vreo carte bună în ultima vreme?

- Nu. Tu?

- Da, *Kama Sutra*.

Replica *aceea* îi atrase atenția. Se încruntă, dar nu făcu nici un comentariu.

- Ai citit-o? insistă ea.

- N-am nevoie, spuse el cu o voce sexy care promitea că se descurca și fără bine-cunoscutul manual de sex.

Ea făcu o pauză în mijlocul unei înghițituri. Simțea cum o apucau din nou nervii, pentru că își dădea seama

că el încă încerca să o intimideze cu înălțimea lui dominatoare și cu energia primitivă, masculină. Era un zeu sexual în carne și oase, iar ea era sătulă de moarte să stea în umbra lui. Așa că miji ochii și îi spuse pe un ton răstit:

– Dacă nu mai ai nimic de discutat sau de făcut aici, cred că ar trebui să pleci. Am multe de făcut.

Trăsăturile lui sculptate trădau faptul că fusese surprins. Își strânsese și buzele.

– Te deranjez sau ceva?

– Da. Sau ceva. Dacă tot ce vrei să faci este să zaci arătând ca un model pentru Calvin Klein, te rog să mergi în altă parte. Sunt convinsă că celelalte femei ale tale o să aprecieze priveliștea.

El se înecă deodată cu bere și se holbă la ea de parcă îi crescuse un corn.

– Ce-ai spus?

– M-ai auzit.

Ea trânti sticla pe măsuța de cafea și începu să despacheteze. Căldura trupului lui aproape că pulsa în spatele ei, dar ea era hotărâtă să-l ignore.

– Ai înnebunit? De ce aspectul meu a devenit brusc atât de iritant pentru tine? Am crezut că vom mai sta puțin împreună. Că o să comandăm o pizza. Nimic important.

Ea strânse din dinți la aroganța lui.

– Îți mulțumesc pentru oferta generoasă de a-mi ține companie, Max. Dar am multe de făcut și aș vrea să fiu singură. Noi n-am mai petrecut timp împreună decât cu Michael prin preajmă, iar acum chiar trebuie să mă organizez.

– Ai tot weekendul la dispoziție să te ocupi de asta.

– Mâine merg la o petrecere, așa că aș vrea să termin azi cu cea mai mare parte dintre lucruri.

– Ah, da, petrecerea. Cu Edward.

Ea îi aruncă o privire de avertizare. Scena din biroul lui încă o bântuia, însă a naibii să fie dacă avea să-l lase vreodată să-și dea seama. Terminase cu jocurile

în privința acelui bărbat. Venise timpul să-i ofere o mostră din ce suferise ea, de-a lungul timpului, din cauza lui. O tortură.

– Abia aștept să petrec mai mult timp cu Laura. O să-i spun lui Michael că am invitat-o la cină săptămâna viitoare.

Asta îi atrase atenția. Îl văzu cum înțepenește.

– Aș aprecia dacă nu mi-ai mai invita partenerele la evenimente fără permisiunea mea.

– De ce?

– Îmi place de Laura, dar nu mă grăbesc. Întâlnirea cu familia este un moment important într-o relație.

Ea îi aruncă un zâmbet sardonic.

– O altă relație pe care o omori din față, nu-i așa? Păcat, avusesem impresia că are destule calități cât să te țină interesat pentru o vreme.

El trase aer în piept, nervos. Ea se mută la următoarea cutie cu o eficiență nemiloasă și-și propuse să nu-i dea satisfacție, indiferent de ce avea să comenteze referitor la ce-i spusese.

Din păcate, el păși în fața ei și o forță să se implice în discuție.

– Ce știi tu despre femeile cu care mă întâlnesc? Doar pentru că mă mișc încet și cu atenție nu înseamnă că nu-mi doresc o relație serioasă.

Carina își dădu capul pe spate și râse.

– Oh, asta-i bună. Dacă aș avea un dolar pentru fiecare femeie nepotrivită pe care ai ales-o, aș fi mai bogată decât tine. Dar nu m-ai ascultat când eram tineri și nu o faci nici acum.

– Numește una!

– Sally Eckerson.

El se încruntă.

– Ne-am întâlnit timp de trei luni. A fost o relație plăcută.

– Hmm, interesant. A ajuns să se culce cu prietenul tău Dale, îți amintești?

El se strâmbă, adâncit în gânduri.

– Oh, da. Dar am rupt-o cu ea.

– Nu, ai rupt-o abia după ce ai găsit-o în pat cu colegul tău de cameră. Apoi, a mai fost blonda aceea fotomodel cu care te întâlneai. Avea un coeficient de inteligență care nu trecea de genunchiul broaștei.

– Jenna? Nu e adevărat, aveam o grămadă de conversații interesante cu ea.

Ea îl privi fix în ochi până când el se suci, jenat.

– Max, ai adus-o la cină acasă la mama. Fata aia nu știa de războiul din Irak și nici cum îl chema pe președintele Statelor Unite.

– Deci, nu se pricepea la istorie. Mare lucru.

– A recunoscut că nu citise niciodată cărți fără poze.

– *Vogue* conține și articole.

– Da, la fel ca acelea profunde pe care le citești tu în *Playboy*.

– E nedrept ce spui. Se întâmplă să iubesc femeile – toate femeile – și le dau o șansă. Doar pentru că nu am găsit-o încă pe aceea cu care să vreau să-mi petrec restul vieții nu înseamnă că nu încerc.

Carina clătină din cap.

– Le-am privit intrând și ieșind pe ușa ta toată viața. Încerci numai cu femei nepotrivite pentru tine dintr-un singur motiv. Teama de intimitate. Fiecare femeie pe care ți-o alegi e sortită eșecului.

Inima ei trădătoare se clătină și se prăbuși puțin. De ce nu putea el să vadă ce vedea ea, de fapt, de fiecare dată când îl privea? Un bărbat plin de iubire, care se temea să ofere dragoste? Dar ea știa din experiență că el nu avea să se implice niciodată serios într-o relație amoroasă. Refuza să se vadă cu femeile care erau demne de el, pentru că atunci nu ar mai fi avut nici o scuză. Întâlnindu-se doar cu femei pe care nu le putea răni, se salva de coșmarul lui personal.

Acela de a deveni tatăl său.

Nu vorbea niciodată despre el, dar rana provocată de faptul că fusese abandonat de mic nu se vindecase niciodată în sufletul lui. Își stabilise standarde imposibile

pentru a evita să facă aceeași greșeală. Pentru a evita să își piardă onoarea. Pentru a nu abandona oamenii pe care îi iubea. Și cea mai ușoară soluție era evidentă – refuza să dea o șansă cuiva care merita.

Ea se ridică și îi atinse fața. Barba lui aspră îi înțepa degetele, iar amestecul delicios de căldură masculină, transpirație și mosc îi umplea nările.

– Nu ești deloc ca tatăl tău, Max.

El tresări și se dădu înapoi. Șocul îi umplu ochii, dar ea nu-i dădu timp să proceseze declarația sau să-i catalogheze slăbiciunea pentru el.

– Apreciez ajutorul oferit și berea. Dar chiar trebuie să mă apuc de treabă. Ne vedem sâmbătă.

Apoi, Carina îi întoarse intenționat spatele. Trecură câteva secunde. După aceea, auzi clinchetul sticlei pe masă și ușa închizându-se în spatele lui.

Se simți ușurată. Nu trebuia să o mai ia niciodată pe calea aceea. Nu voia să fie femeia care să încerce să-l salveze, în timp ce el nu ar fi iubit-o niciodată așa cum avea ea nevoie.

O lumea plină de posibilități i se deschidea în față, și ar fi fost o proastă să nu profite. Începând cu întâlnirea ei de sâmbătă.

Carina își scoase iPodul din geantă, dădu volumul la maximum și se puse pe treabă.

Festivalul Meșteșugăresc al Fermierilor atrăsese o mulțime de oameni din Hudson Valley. Max își făcea loc printre sute de corturi amenajate, oprindu-se ici și colo pentru a examina mărfurile artiștilor locali. Mesele lor cuprindeau o gamă încântătoare de obiecte unice, de la ceramică sculptată până la căsuțe pictate pentru păsări și tablouri pe pânză. Companiile locale întinseseră covorul roșu pentru eveniment și organizaseră diverse demonstrații pentru a atrage oaspeții; așadar, se adunaseră la festival organizații caritabile locale, poliție, pompieri, școli de karate și de yoga. Vremea ținea și ea cu organizatorii, pentru că era cald și însorit, iar

vizitatorii alergau de colo-colo în pantaloni scurți și maiouri, bucurându-se de vara sosită mai devreme decât anunța calendarul.

Max trase în piept mirosul de grăsimi și zahăr, își luă o limonadă și se îndreptă spre standul lor.

Țipetele copiilor din cortul gonflabil răsunau în văzduh și îi dădeau un sentiment de pace. Era interesant cum adoptase zona de nord a statului New York drept a doua sa casă. Maiestuoasele vârfuri montane sclipeau în depărtare, iar râul Hudson se strecura printre munți. Îi plăcea familiaritatea localnicilor, lipsită de snobismul rezervat străinilor prin alte locuri. Acolo, erau toți o familie și îi primeau cu brațele deschise pe cei care hotărau să facă din oraș noua lor casă.

Max o luă în dreapta, oprindu-se din când în când să discute cu diverși oameni de afaceri și uitându-se după semnul cel mare. Nu reușise să supravegheze personal organizarea acelui eveniment, dar avea încredere că David urma să-l surprindă plăcut. Max lucra bine cu maestrul cofetar de la noul magazin, iar mostrele pentru care se deciseseră erau, cu siguranță, o combinație câștigătoare. Slavă Domnului că se opusese ciocolatei – pentru că, pe o vreme așa caldă, s-ar fi topit și s-ar fi întins peste tot.

Privirea i se opri pe pancarta uriașă și la mulțimea strânsă în jurul standului. Da! Deserturile lor aveau un succes uriaș dacă era să se ia după mulțimea de oameni care aștepta la rând. Ceva ca o săgeata albă se mișca dintr-o parte în alta a standului, iar un râs familiar îi atinse urechile, ca o mângâiere.

Apoi, o văzu.

Cu siguranță, nu era David.

Purta niște pantaloni scurți albi minusculi, care nu făceau nimic pentru a-i ascunde fundul magnific. Bluza ei putea fi considerată, teoretic, conservatoare, din moment ce materialul acoperea tot, dar galbenul ei strălucitor nu făcea decât să atragă atenția asupra sânilor generoși. Părul îi era strâns sub o șapcă cu sigla LA DOLCE MAGGIE scrisă cu litere negre, iar de urechi

îi atârnau cercei mari și rotunzi din aur. Ochii lui remarcară imediat picioarele acelea musculoase și bronzate. Așa cum bănuise. Toate celelalte femei purtau șlapi. Carina făcea notă discordantă în sandalele ei nepractice cu toc de zece centimetri, ridicole, dar înnebunitor de sexy.

Ce naiba făcea acolo?

Își croi loc până în fața standului. Ea nu-l observase încă. Zbura înainte și înapoi cu mostre de *cassata* – o prăjitură dulce umplută cu cremă de *cannoli* și însiropată cu alcool. Bucățile de *tort di treviglio* păreau proaspete și tentante, iar *biscotti* cu miere aveau mare succes în rândul copiilor. Carina râdea, făcea conversație cu clienții, jongla cu dulciuri, pahare de cafea *mocha* și împărțea tot felul de pliante promoționale. Fața ei strălucea de transpirație, dar ea nu ezita nici o secundă. Cei doi stagiari care erau cu ea încercau să țină ritmul, dar se vedea că sunt depășiți. Nu reușeau să stăpânească mașina de făcut *espresso* și păreau să-și petreacă timpul mai mult admirând-o pe superba lor șefă.

De parcă îi simțise în sfârșit privirea, Carina se opri din agitația ei și întoarse capul.

Max simți cum i se strânge ceva în piept – o senzație ciudată și incomodă, pe care nu o mai experimentase niciodată. Iar apoi se simți cuprins de un imbold și mai ciudat de a o lua în brațe, așa că făcu un pas înainte. Slavă Domnului că nu apucă să-și termine mișcarea. Ea îi făcu relaxată cu mâna, îi zâmbi și se întoarse la ce făcea, ca și cum el nici nu exista.

Se simți lovit în orgoliu, așa că își drese glasul și încercă să-și revină. Se împinse până când ajunse exact în fața ei și îi întâlni din nou privirea.

– Ce se întâmplă? Unde e David?

– N-a reușit să ajungă, i-am zis că îl înlocuiesc eu, spuse ea, fără să se oprească din ce făcea.

Max înjură în barbă.

– De ce?

Ea ridică din umeri.

– Soția lui e însărcinată. Și-au petrecut noaptea la Urgențe, pentru că ea a avut contracții false.

– E bine acum?

– Da, dar el era epuizat și voia să rămână cu ea.

– Dar Edward sau Tom? Ei trebuiau să fie rezerve, în caz că se întâmpla ceva.

Ea zâmbi și scoase un *biscotti*.

– Aveau deja planuri. Le-am spus că preiau eu.

Max înjură de-a binelea. Abilitățile ei de gestionare a angajaților erau practic inexistente. Carina îi lăsa pe subalterni să scape de obligații folosindu-se de niște scuze ridicole, cu care aceștia nu îndrăzneau niciodată să vină în fața lui Max. Era inteligentă, pricepută, dar foarte ușor de manipulat, pentru că avea o inimă mare.

– Trebuia să mă suni, Carina. *Dio*, o să-i omor cu mâna mea, luni.

Privirea ei se înflăcără.

– Să nu îndrăznești! În plus, chiar voiam să fiu aici. Aveam nevoie să descopăr deserturile, ce se vinde și ce nu. Am învățat mai multe în ultimele ore decât am învățat vreodată la birou. Așa că treci peste asta.

Cei doi adolescenți luară o pauză de la mașina de cafea care șuiera și veniră să-l salute.

– Bună ziua, domnule Gray, spuseră ei, la unison.

El înclină din cap, încercând să nu pară un bătrân răutăcios.

– Bună, băieți!

– Hmm, Carina, nu reușim să ținem pasul cu *espresso*. Cred că mașina nu funcționează corect.

– Bine, Carl, o să verific. Poftim, ocupați-vă voi de patiserie, până văd eu care e problema. Și nu uitați de pliantele promoționale.

– Am înțeles.

Max se îndreptă spre partea laterala a mesei în formă de L, acolo unde se profila espressorul imens. Ea își făcu vânt cu mâna și se apucă să verifice instalațiile strălucitoare din metal.

– Carina, faci parte din conducerea companiei. Iar personalul te joacă pe degete. Ieri te-ai mutat, probabil ești epuizată.

Ea îi zâmbi strengărește.

– Vorbește pentru tine. Eu sunt cu opt ani mai tânără. N-am probleme cu vitalitatea.

Max se simți lovit de o dorință nebună de a-i smulge hainele, de a o întinde chiar acolo pe pământ și de a o învăța câte ceva despre vitalitate. Imaginea cu ea dezbrăcată, gemând sub el, îi asalta vederea.

– Ai grijă, fetițo! S-ar putea să fiu nevoit să-ți dovedesc contrariul.

În loc să dea înapoi, ea hohoti de râs.

– Glumești? Singurul tip de vitalitate de care am nevoie în acest moment de la un bărbat este acela care implică prepararea a o sută de căni de cafea într-un timp record. Pun pariu că habar n-ai să faci un *espresso* decent.

El își puse limonada pe masă și o privi incredul.

– Nu pot să cred că ai spus așa ceva. Sunt italian. Mi-am făcut *espresso* acasă toată viața.

Ea pufni și în cele din urmă îmblânzi mașina. Un firicel de lichid întunecat se revărsă în ceașcă, iar mirosul de boabe de cafea prăjită îi umplu nările.

– Sigur că da, în bucătăria ta frumoasă și strălucitoare, cu echipamente de ultimă generație. Ia suflecă-ți mâinile, șefu', și arată-mi ce poți.

– Mă provoci?

Carina ridică din umeri.

– Hai, lasă. N-aș vrea să-ți strici hainele elegante.

El mormăi o înjurătură, aruncă limonada la coșul de gunoi și o urmă în spatele mesei.

Cu mișcări eficiente, își trase o pereche de mănuși, își puse pe cap o șapcă pe care o găsi pe acolo și o apucă de umeri. Tresăriră la unison, străbătuți de aceeași electricitate sexuală. Mașina scuipă un nor de aburi, de parcă momentul lor brusc de intimitate o supărase.

Max își smulse mâinile de pe umerii ei și își acoperi tăștâceala cu un mârâit.

– Dă-te la o parte!

Pupilele ei se dilatară, ca și cum recunoșteau și răspundeau la comanda din vocea lui. Lui Max i se făcu brusc foarte cald, și nu avea nimic de-a face cu vremea de afară sau cu cafeaua. Ceva din privirea ei întunecată, care îi spunea că era conștientă de ce se întâmpla, îl lovise exact acolo unde îl durea mai mult. În vintre.

– Cronometrează-mă!

Max știa că existau anumite reguli pe care trebuia să le respecți dacă voiai să obții un *espresso* perfect. Ingredientele erau esențiale: boabe de cafea arabica pură, prăjite, dar nu arse, apă proaspătă fără nici un fel de chimicale care să dilueze gustul și un aparat de calitate. Restul ținea doar de abilitate, mai ales de presiunea folosită la preparare, care putea rupe tot echilibrul cafelei.

Max intră repede în ritmul pe care și-l perfecționase ani de zile, în timp ce încerca să impresioneze diverse femei sau pe propria mamă. Scotea filtrul. Adăuga cafea proaspăt măcinată în el. Tasa cafeaua. Băga înapoi filtrul. Pornea presiunea. Aștepta să se umple ceașca. Servea. Repeta.

Max simți privirea Carinei ațintită asupra lui, dar refuză să se lase prins în jocul ei, și continuă ritualul cafelei. Cum îndrăznea femeia aceea să-i insulte priceperea?

Carl fluieră admirativ când îl văzu pe Max cum se răsucește și servește patru *espresso* deodată.

– Oh, domnule Gray, dar vă pricepeți, nu glumă!

– Mulțumesc. Vino aici să te învăț! Într-o bună zi, o să dai fetele pe spate cu așa ceva, spuse el și îi făcu cu ochiul.

– Sigur! Abia aștept, spuse băiatul, cu ochii măriți de încântare.

Max îl îndrumă pe stagiar în arta seducției prin prepararea cafelei perfecte. Carina întinse mâna pe lângă el ca să ia scorțișoara.

– De ce bărbații transformă tot ce există pe lumea asta într-o modalitate de a agăța femei?

O parte din sânul ei îi atinse umărul, iar mâna lui Max alunecă de pe mâner. Espressorul scuipă furios aburi.

– La naiba, m-ai scos din ritm! Răspunsul la întrebarea ta este foarte simplu. În viață, bărbații se gândesc doar la două lucruri: la mâncare și la femei.

– Uneori, și la sport, spuse Carl serios.

Carina oftă.

Următoarele ore se scurseră cu repeziciunea secundelor. Max deja simțea că-l durea fiecare oscior din corp. Totuși, era ceva natural în felul în care lucrau împreună. Fiecare mișcare părea coordonată, iar tachinările dintre ei făceau munca să pară mai distractivă. Max își dădu seama că avea tendința de a fi un pic prea serios, dar glumele și replicile ei jucăușe îi fascinau pe stagiari, care pe el îl vedeau drept un bățos.

Îi mai observă, de asemenea, pe numeroșii bărbați care poposeau la stand pentru câteva secunde, doar ca să se uite la pielea ei expusă de pantalonii scurți minusculi. Carina părea să fie conștientă de interesul lor și nu se ferea să intre în joc. Fiecare bărbat pleca părând fermecat de-a binelea, ceea ce-l enerva la culme pe Max. Chiar era îndeajuns ca o femeie să-și miște șoldurile sau să le arunce o ocheadă pentru ca toți bărbații să-și piardă funcțiile creierului?

Da.

Mai ales cu Carina. Trupul ei era demențial, însă abilitatea ei de a râde și de a fi deschisă atrăgea chiar și mai mult atenția bărbaților. Îi făcea să-și dorească să ajungă în centrul atenției. Al atenției ei. Max îi împinse o cană cu cafea unui tocilar care se holba un picuț cam mult. Lichidul fierbinte sări peste marginea căniii, ceea ce-l făcu pe tânăr să țipe.

– Ar fi trebuit să porți uniformă, ca vânzătoarele, spuse el. Ținuta asta atrage prea multă atenție.

Ea își dădu ochii peste cap și-l privi ca pe un unchi bătrân și posac.

– Sigur, un costum negru m-ar face să mă încadrez mai bine în atmosferă. Sunt aproape treizeci de grade afară!

– Trebuie să păstrăm o imagine profesională.

Râsul ei îi provocă o senzație ciudată în stomac.

– Oh, Max, ești atât de nostim. De ce crezi că mi-am pus acești pantaloni scurți? spuse ea, făcându-i strengărește cu ochiul, ceea ce-i făcu respirația să se oprească. M-ai antrenat bine. Nu există nici un motiv să nu ne folosim trupurile, farmecul și creierul pentru a intensifica puțin lucrurile, nu

În premieră, Max rămase fără cuvinte, dat pe spate de fata aceea care se transformase într-o provocatoare demnă de orice bărbat. Ea păru să-și simtă victoria, pentru că îi aruncă un zâmbet sardonic și se grăbi să servească ultimii clienți.

capitolul 5

Carina se privi în oglindă.

Arăta sexy.

Se simți cuprinsă de încântare, în timp ce se întorcea și-și privea fusta lungă, care îi fosnea pe lângă picioare. Materialul de un albastru imperial îi punea în evidență pielea bronzată și părul întunecat. Era cu siguranță diferită de hainele din vechea ei garderobă, care nu făceau decât să o ascundă. Rochie aceea țipa: „Sunt aici", și ei îi plăcea la nebunie.

Partea de sus era formată dintr-un corsaj strâmt care o acoperea corespunzător în față, însă spatele dezvelit era elementul de interes al rochiei. Inițial, se gândise să-și pună un sutien cu bretele transparente, dar apoi renunțase. Materialul lăsa să i se ghicească doar o idee sfârcurile – mai degrabă o tachinare decât o expunere completă. Iar asta o făcea să se simtă sexy și goală pe sub rochie. Obraznică.

Exact de ce avea nevoie pentru a se pregăti pentru întâlnirea din acea seară.

Acordurile unei melodii a rapperului Flo Rida umpleau încăperea, iar ea începu să dea din șolduri în ritmul muzicii antrenante, în timp ce-și aplica machiajul. Spera că Edward avea să găsească ținuta ei la fel de tentantă și chimia avea să zboare între ei. Carina își imagină cum mâna lui aluneca sub corsaj pentru a se juca cu sânii goi, cum îi freca sfârcurile tari între degete, cum ea se arcuia spre el, își desfăcea picioarele și...

Imaginea feței lui Max îi trecu prin fața ochilor.

Se opri din a-și contura ochii cu dermatograf și se încruntă în oglindă. La naiba cu el! De ce trebuia să fie atât de sexy tot timpul? Nu-și imaginase niciodată că el avea să i se alăture și să lucreze cu ea la acel stand de la târg. Arăta foarte relaxat în bluza lui verde, tricotată, pantaloni lejeri și mocasini. Briza îi ciufulise perfect părul, iar nasul lui fin, aristocratic, se ridica în aer de câte ori încerca să o necăjească, iar ea îi răspundea provocându-l. Oricum, era incredibil. Conducea o companie, dar se pricepea la fel de bine să manevreze și un espressor. Ba chiar reușise să-i convingă pe cei doi stagiari că era un tip de gașcă.

Carina tresări când își aminti. Max chiar se pricepea. Degetele lui elegante mânuiseră mașina de preparat cafea cu abilitate și scoseseră ce era mai bun din ea. După prima oră de făcut espresso, reușise să se relaxeze și părea chiar că se distra. Dinții lui albi sclipeau în timp ce zâmbea și se angaja în conversații cu vizitatorii, iar mușchii i se umflau de câte ori făcea o mișcare. Se trezise uitându-se prea des la fundul lui, acoperit de materialul moale al pantalonilor, și dorindu-și să facă lucruri. Lucruri obraznice. Cu Max.

Carina închise ochii. *Dio*, nu trebuia să se mai gândească la Max în acel fel. În seara aceea, intenționa să-l cunoască mai bine pe Edward și spera să ajungă să se angajeze cu el în niște preludii fierbinți. Aceea era prima ei întâlnire oficială în SUA ca femeie independentă,

pe propriile picioare, și nu avea de gând să o strice gândindu-se cu poftă la Max. Cu siguranță, nu de acum încolo.

Își termină machiajul și-și puse sandalele, creație a unui designer celebru. Baretele încrucișate erau ornate cu safire și i se înfășurau pe picioare. Doamne, iubea încălțămintea. Când se lupta cu problemele legate de greutate, își descoperise pasiunea pentru încălțăminte. Sandalele nu o făceau niciodată să pară grasă și erau o modalitate excelentă de a-i spori încrederea în sine. Unghiile roșii de la picioare se asortau cu rujul de pe buze.

Își puse la încheietură un set de brățări, își agăță la urechi cercei lungi, din argint, își luă șalul și poșeta decorată cu mărgele și se îndreptă spre ușă.

Venise timpul pentru spectacol.

Max se uită la partenera sa și se întrebă de ce nu simțea nimic.

Fusese atras de ea o vreme. După comentariul îndrăzneț pe care ea îl făcuse la el în birou, își dăduse seama că dorea să ducă relația lor la un alt nivel.

Discuția cu Carina îi persista în urechi, și venise timpul să-i demonstreze că se înșela în privința lui. Laura reprezenta tot ce-și dorea de la o femeie, și Carina nu-l mai putea acuza că alegea intenționat partenere nepotrivite pentru el.

Îi comandă Laurei un pahar cu vin și găsi un scaun într-un colț retras. Cercetă încăperea, cu urechea la comentariile Laurei și cu ochii la ceilalți invitați. Pe măsură ce minutele treceau, începu să se întrebe dacă nu cumva Carina se răzgândise și își anulase întâlnirea. Mai că tânjea să și-o anuleze și el pe a lui. Orele lungi petrecute la târg îi provocaseră o ușoară arsură solară, o durere de spate și o erecție de care părea să nu mai poată scăpa. Nu că îi păsa. Îi plăcea râsul Laurei și decolteul generos al rochiei negre pe care o purta. Însă era nevoit să admită că reacția lui față de Carina îl preocupa.

Trecuse și cam mult timp de când nu mai fusese cu o femeie. „Prea multă muncă și prea puțină joacă", glumi Max în gând.

Carina intră în încăpere.

Ciudat, ea făcea parte din viața lui de atât de mult timp, încât, atunci când erau acasă, nu o observase niciodată cu adevărat. Aici, prezența ei strălucea, de parcă ieșise soarele, după furtună, și îi ispitea cu razele sale pe turiștii aflați la mare. Ultimii ani o schimbaseră și o copseseră, și la trup, și la minte, iar rezultatul îi lua acum lui viața cu asalt, precum un grup de cai de cursă care se îndreptau spre linia de sosire.

Max se predă și o privi cu atenție.

Ei îi plăceau culorile acum. Înainte, obișnuia să se îmbrace în haine gri, într-un efort de a-și ascunde trupul. În seara aceea, dăduse orice prudență la o parte și captase lumina reflectoarelor, ca o pură ispită.

Slavă Domnului, măcar își acoperise picioarele. Materialul albastru i se mula pe sânii plini și pe șolduri și cădea cu foșnet până la podea. Îi zări pentru o clipă tocurile cui, în timp ce mergea și râdea, cu capul dat pe spate. Buclele ei grele, de culoarea ciocolatei negre, fuseseră prinse, și curba vulnerabilă a gâtului fusese lăsată la vedere.

Edward, care o ținea posesiv de cot, îi șopti ceva la ureche. Ea râse din nou și se întoarse.

Max simți că rămânea fără aer în plămâni. Spatele ei dezgolit strălucea în lumina slabă, iar pielea ei măslinie îl invita parcă să-și treacă limba peste coloana ei vertebrală, ca să-i simtă gustul. Materialul rochiei se aduna în talie și lăsa mult prea multă piele expusă. Oare cum reușise să-și pună un sutien pe sub rochia aceea? Privirea i se ascuți, în timp ce o urmărea cum se mișca prin cameră.

Observă cum sfârcurile ei împungeau ușor țesătura delicată și se simți lovit de o poftă nebună, care-l năuci. Da, bănuiala i se confirmase. Ea nu purta sutien. Sânii aceia grei se legănau liber și-l tachinau pe fiecare bărbat cu sânge în vene din încăpere, într-un joc de-a v-ați

ascunselea. Ignorând mulțimea și aparent prinși într-o lume doar a lor, cei doi se îndreptară direct spre ringul de dans. Edward o ținea strâns, mult prea strâns din câte se părea, iar mâna lui alunecă de pe șoldul ei pe fund. Ce naiba? Abia sosiseră, și el nu-și putea dezlipi mâinile de pe ea? Nici măcar nu se uitaseră în jur, la ceilalți invitați. Erau la o cină, pentru numele lui Dumnezeu, nu într-un club de noapte. Ce se întâmplase cu prezentările adecvate?

– Dragule? Ce te distrage așa tare în seara asta?

El clătină cu putere din cap, ca și cum încerca să se trezească. Apoi, se forță să zâmbească.

– Scuze, tocmai am văzut pe cineva cunoscut. Te deranjează dacă te las singură o clipă?

Dinții ei sclipiră atât de orbitor de albi, încât îl lovi durerea de cap. Cine naiba avea dinți atât de albi?

– Nu. Atâta timp cât nu durează prea mult, spuse ea și făcu botic.

Cu siguranță, avea să-i fie ușor să și-o bage în pat în seara aceea. Alungă gândul și traversă încăperea.

Vocea răgușită a lui Adele îi vibra în urechi. Își croi drum printre cuplurile înlănțuite și ajunse la ei. Capul ei se mișcă un centimetru. Privirile li se întâlniră.

Simți că se îneacă, atras în adâncimea întunecată a privirii ei. Își dădu seama din ochii ei care se măriseră și ardeau că era conștientă de ce se întâmpla. Max recunoscu atracția, pentru că simțea și el aceeași dorință zvâcnind prin el. Îl furnica pielea. Se simți cuprins de o nevoie primitivă de a o îndepărta de Edward. Întinse mâna și...

– Max. Ce surpriză!

Edward se răsuci și zâmbi.

– Hei, șefu'. Am crezut că nu vii.

– A intervenit o schimbare de planuri, zise el și zâmbi, cam forțat. Te superi dacă intervin?

– Te rog...

Edward se înclină simandicos, ceea ce o făcu pe Carina să chicotească.

– Milady, te voi revendica într-o clipă.

Ea zâmbi, foarte încântată, ceea ce-l enervă pe Max la culme.

– Mulțumesc frumos, amabile domn.

Max îi apucă degetele și le puse pe umăr, apoi își lipi trupul de al ei. Vârfurile obraznice ale sânilor ei i se frecau de cămașă. Furia îi crescu la fel de repede ca erecția.

– Am intrat naibii în Evul Mediu și nu mi-am dat seama?

Ea clipi.

– Ce e în neregulă cu tine?

Munca de la târg te-a făcut irascibil.

El se încruntă.

– Nu. Pur și simplu, nu te-am luat niciodată drept genul de fată care se dedă la cochetării.

Ei bine, cel puțin, nu până în acel moment. Vechea Carina îi amintea de șoapte și chicoteli despre băieți în spatele mâinilor făcute căuș. Cea pe care o ținea în brațe era o femeie care trebuia îmblânzită.

– Nu m-ai luat drept multe lucruri...

O strânse și mai tare și se mai apropie cu un centimetru de ea. Mirosul de piele curată de femeie și de castravete proaspăt îi tachina nările. Cum putea ceva atât de inocent și de pur să-i provoace o asemenea furtună de dorință sexuală? La naiba, se simțea ca și cum aterizase în Țara Minunilor și se chinuia să scape.

– Frumoasă rochie.

– Mulțumesc!

– Dar un pic cam provocatoare, nu crezi? Nici măcar nu porți sutien.

Ea se opri din dansat. Își ridică bărbia până ajunse să se uite în ochii lui, cu o sclipire de șoc în privire. Obrajii i se umpluseră de pete rozalii.

– Nu pot să cred că mi-ai spus așa ceva!

El lăsă brațul să-i alunece pe spatele gol, până ajunse la baza coloanei, unde își lipi palma de carnea ei. Senzația pe care i-o dădea pielea ei mătăsoasă îi provocă un nou acces de furie.

– Crezi că Edward nu e genul care să considere rochia ta drept o invitație? Încerc să am grijă de tine. Să fiu un bun prieten.

Ea își coborî vocea și îi șopti furioasă:

– Se pare că în ultima vreme te preocupă excesiv garderoba mea și la cine mă uit. Încerci să-mi conduci viața și urăști faptul că nu reușești. Ceea ce port sau nu pe sub haine nu este treaba ta. Și ce-ți veni să dansezi tocmai cu mine? Unde e Laura?

– Ești ca o soră mai mică pentru mine, explică el.

Max își ridică privirea, simțindu-se ușor vinovat. Partenera sa stătea liniștită, bându-și vinul și așteptându-l să se întoarcă la ea. Ce naiba era în capul lui? Avea o femeie interesată de el, care tânjea după atenția lui, iar el o vâna pe singura care nu-l dorea.

– Laura se poate descurca câteva clipe.

Carina pufni.

– Pun pariu. Lasă-mă în pace, Max. Nu plănuiesc să mă repet în această privință

– Bine. Dar să nu vii alergând la mine când tipul ăla o să vrea de la tine mai mult decât ești dispusă să oferi.

Ea se transformă din nou în regina de gheață pe care el tânjea să o topească. Un zâmbet rece îi înflori pe buzele roșii.

– Nici o problemă. Sunt dispusă să ofer multe.

S-o ia naiba! Creștetul capului ei abia îi ajungea la piept. Faptul că era atât de micuță ar fi trebuit să o facă o parteneră nepotrivită pentru un bărbat de înălțimea lui. Dar ea i se potrivea perfectă – o mână de carne caldă și fină. Sânii ei plini se apăsau pe pieptul lui, iar picioarele ei se frecau, înainte și înapoi, între ale lui, ca într-un preludiu senzual. Max își imagină cum îi împingea coapsele și o descoperea umedă și primitoare. Își imagină gura aceea senzuală gemând, în timp ce el o dezmierda cu limba, făcând-o să gâfâie și să-i strige numele. Își imagina...

– Cred că Laura o să aibă noroc de sex în seara asta.

Comentariul ei scandalos îl lăsă cu gura căscată. Se aștepta ca din moment în moment să apară pe ringul de dans Pălărierul Nebun din *Alice în Țara Minunilor*. La naiba, probabil era pe punctul de a-și pierde mințile.

- Ce?

- Privirea asta a ta. Atât de intensă și de sexy. E destul de bună ca să te culci cu ea, dar nu ca s-o aduci la cină, nu?

Fusese o lovitură directă. Preludiul ei verbal îl enerva și-l excita și mai tare.

- Greșit. Laura e tot ce-mi doresc de la o femeie. Ceea ce contrazice complet teoria ta ridicolă potrivit căreia aleg femei nepotrivite pentru că mi-e frică de intimitate.

Ea își puse mâinile în jurul umerilor lui largi, își strecură degetele în părul lui și îi trase capul în jos, pentru a-i întâlni privirea.

- Pariem?

Max simți cum îl ia cu fierbințeală. Ea își trecu limba peste buza de jos, într-un gest deliberat de tachinare.

- Poftim?

Carina râse senzual. Sunetul i se revărsa lui Max pe tot trupul, precum un unt cremos.

- Bietul de tine, nici măcar nu poți să vezi. Laura are un mic defect care se va dovedi însă un impediment major pentru tine.

El pufni.

- Bine, și care e acela, Madam Prezicătoareo?

- Urăște animalele.

Max se uită țintă la expresia ei plină de satisfacție și luptă cu dorința nebună de a o săruta, pentru a i-o șterge de pe față.

- E imposibil. Și, oricum, nu ai de unde să știi așa ceva, nu faci decât să te joci cu mintea mea.

- Crezi ce vrei, declară ea. Întreab-o mai târziu și vezi ce spune. Bietul Rocky o să ajungă la adăpostul pentru câini. Laura n-o să se apropie niciodată de un pitbull.

- N-o să aibă nici o problemă cu Rocky. E inofensiv.

Tonul ei ironic, rece și detașat îl enerva la culme.

– O să simți pe propria piele, atunci când o s-o duci acasă. Va trebui să-l pui pe Rocky în cușcă.

– Încetează!

Edward se îndrepta spre ei. Dansul se terminase, oficial. Max o eliberă, în timp ce Adele își plângea singurătatea pe o ultimă notă sfâșietoare.

Un regret și altceva, ceva mai adânc, trecu prin el.

– Ai grijă în seara asta, Carina.

Ea zâmbi. El își ținu răsuflarea, încă amețit de transformarea ei din inocentă în ispititoare – de la strălucirea misterioasă din ochii ei, până la mișcările seducătoare ale buzelor.

– Stai fără grijă. O să mă distrez la fel de mult ca tine în seara asta.

Apoi, își ridică bărbia, îl lăsă pe ringul de dans și se repezi în brațele lui Edward.

„Nemernicul naibii!"

„Nesimțitul!"

Carina fierbea de furie. Îi zâmbi lui Edward atunci când acesta îl înlocui pe Max și încercă să se bucure de dans. Cum îndrăznise s-o trateze așa? Să insinueze acele lucruri despre ea? Mai ales după ce o informase cu atâta dezinvoltură despre intențiile sale de a face sex cu scumpa de Laura, de parcă ea era unul dintre tovarășii lui la care se lăuda cu cuceririle pe care le făcea. Oh, era atât de sătulă de orgoliul lui pompos și de incapacitatea de a vedea adevărul.

Femeia aia era o fațadă. Dacă treceai de machiajul ei impecabil și de conversația inteligentă, nu găseai la ea decât fum. Nu avea inimă. După conversația cu Max, Carina se întâlnise cu Laura în parcarea de la serviciu. Femeia era pur și simplu isterică din cauza unui câine vagabond care rătăcea pe lângă clădire.

Fața i se umpluse de oroare la vederea maidanezului jigărit și, vizibil panicată, chemase securitatea. Carina fusese nevoită să intervină și să calmeze situația, înainte ca bietul animal să fie luat de hingheri. Îngenunchease

și îi vorbise în șoaptă, iar după câteva clipe se apropiase de ea și chiar îi linsese puțin mâna. Era evident că maidanezul era o dulceață de cățel, fără pic de răutate în el.

Dar Laurei nu-i păsa.

Tremura toată și arăta cu unghia ei lungă spre câine.

– Urăsc animalele, declarase ea. Fac atât de multă dezordine, sunt murdare și cerșesc atenție. Carina, te rog, nu-l atinge. Probabil e plini de tot felul de boli. Lasă oamenii de la pază să-l ia.

Așa descoperise Carina de ce se întâlnea Max cu Laura. Era încă o femeie cu o deficiență. Una mare. Max adora animalele și nu s-ar fi putut niciodată simți confortabil alături de o femeie care nu-l iubea pe Rocky și care nu-și dorea o casă plină de animale de companie. Bărbatul acela era o pacoste, dar avea o inimă de aur.

Se forță să-și reprime un geamăt. Oh, *Dio*, o făcea din nou. Se supăra din cauza alegerilor pe care le făcea Max, implicându-se în viața lui până la un nivel la care nu-i mai păsa de a ei. Când avea vreodată să învețe? Carina inspiră adânc și se relaxă. Edward își strecură mâinile și le lipi de spatele ei, așa cum făcuse și Max. Căldura palmelor lui puternice pe pielea ei era reconfortantă. Îi plăcea senzația brațelor unui bărbat în jurul ei – sentimentul de intimitate.

Sigur, nu exista acea vibrație pe care o simțise atunci când Max o atinsese. Și se îndoia că mai exista vreun bărbat care să o facă să se aprindă ca un pom de Crăciun, așa cum o făcea Max. Dar nu conta. Exista suficientă chimie între ea și Edward pentru a duce acea seară la nivelul următor. Era un bărbat atrăgător și amuzant, și dorea să-i simtă buzele peste ale ei, tânjea să experimenteze pasiunea îmbătătoare a săruturilor intense și a preludiilor.

Era jenant cât de tare își dorea ca bărbații să o trateze un pic mai dur în intimitate. Majoritatea bărbaților o tratau ca și cum era o floare pe punctul de a se rupe. Alunecarea lentă a buzelor și explorarea timidă a limbii o frustrau într-o asemenea măsură, încât, de obicei,

ea se smulgea din îmbrățișare. Poate că Edward era capabil să-i satisfacă poftele obraznice cu mai puțină... politețe. Cum era oare ca un bărbat să o dorească atât de mult încât să o ia fără să-i mai ceară permisiunea? Gândul îndrăzneț o făcu să tresară de plăcere.

Spera să afle. În acea noapte.

Seara trecu într-un fel de ceață, cu discuții politicoase, vin bun și priviri ocazionale către Max. Păstrase distanța, dar, când ieșise din toaleta doamnelor, îi observase pe Max și pe Edward stând la bar, adânciți în conversație. Carina își schimbase direcția ca să fie sigură că nu se lovește iar de Max. Deja îi era greu pentru că lucra cu el, nu avea chef ca el să-și mai bage nasul și în treburile ei personale. Simți cum începea să-i ardă față când își aminti de comentariul lui referitor la lipsa sutienului.

– Carina?

Se întoarse, iar Edward o luă de mâna, dezinvolt.

– Sunt atât de bucuroasă că am decis să vin la petrecere. Mă distrez de minune, spuse ea.

– Și eu. Ești gata de plecare sau vrei să mai stai?

Ea zâmbi.

– Să mergem!

– Speram să spui asta!

Ea înghiți din greu, cu gândul la promisiunea ispititoare, și se grăbi spre mașină. Până să intre și să-și pună centura, ploaia măruntă care cădea pe parbriz se transformă într-o adevărată furtună. Edward rămase tăcut în timp ce conducea, pe drumurile ude, spre apartamentul ei.

Carina își freca, nervoasă, mâinile. Oare trebuia să-l invite să urce? Era prea devreme? Prea periculos? Tot felul de întrebări și de scenarii îi treceau prin cap, făcând-o să-și dorească să aibă mai multă experiență cu bărbații. Când ajunseră la colțul străzii ei, stomacul Carinei era deja un ghem de nervi. El parcă mașina.

– Deja e dezastru afară. Să te conduc până la ușă?

Instinctele ei o luară la goană. Nu, să-l invite la ea în apartament nu era o decizie înțeleaptă. Nu-l cunoștea

îndeajuns de bine. Dar o sesiune de giugiuleală în mașină suna perfect. Ploaia cădea în rafale în jurul lor și îi învăluia într-un întuneric greu.

- Nu e nevoie să te uzi din cauza mea. O să-mi iau rămas-bun aici.

- Bine.

Carina așteptă. El se foia în scaun și părea, brusc, a nu se simți confortabil. Carina reuși să treacă peste corul de voci care îi țipau în cap că nu era destul de bună, destul de sexy sau suficient de femeie pentru ca Edward să vrea s-o sărute. Își învinse nesiguranța naturală și se apropie mai mult de scaunul lui.

- M-am simțit foarte bine, spuse ea.

Apoi, își trecu limba peste buza inferioară. Privirea lui se ascuți, iar ea simți cum tensiunea crește în aer. Slavă Domnului, părea interesat. Poate că era timid? Bine, avea să facă ea prima mișcare. Abia mai exersa și ea.

- Hmm, și eu.

Ea se mai apropie cu un centimetru prețios. Ochii lui căprui se umplură de un amestec ciudat de dorință și neliniște. Carina se lansă spre el.

Buzele ei le atinseră pe ale lui.

Pentru un moment îngrozitor, el nu se mișcă. Inima îi bătea tare de frică, din cauza semnalelor amestecate pe care i le transmitea bărbatul. Dar apoi, cu grijă, ca și cum îi era teamă să nu o sperie, o sărută și el. Buzele calde care se mișcau peste ale ei o făcură să se mai relaxeze, invitând la o explorare mai intimă. Își puse brațele pe umerii lui, sperând că el avea să cedeze și să ducă sărutul lor la următorul nivel.

El însă îi ignoră semnalele, își ținu mâinile ferm în poală și păstra sărutul la un nivel blând, aproape politicos.

Carina simți cum i se prăbușește inima de dezamăgire. Încet, ea își deschise buzele sub ale lui, oferindu-i acces deplin. Cu pielea arzând, cu inima bătând de să-i spargă pieptul, scoase un geamăt adânc, un fel de strigăt feminin pentru mai mult.

Edward se trase înapoi.

Respirația lui devenise agitată. O ușoară stare de panică îi marca trăsăturile. Râse scurt și nervos.

– Oh, îmi pare rău, Carina, nu am vrut să fac asta.

Ea se smuci și se dădu în spate.

– Nu ai vrut să mă săruți?

Mâinile lui le apucară pe ale ei, într-un gest liniștitor.

– Nu mă înțelege greșit. Bineînțeles că am vrut să te sărut. Doar că Max m-a avertizat și...

– Max?

Carina simți că înțepenește. Un vuiet începu să-i sune în urechi, și clătină din cap, ca să scape de el.

– Ce ți-a spus Max? continuă ea.

El râse din nou.

– Nu cine știe ce. Doar mi-a explicat că ești nouă aici și că trebuie să o iau încet cu tine și că nu ești pregătită pentru... hmm, ei bine, pentru... hmm...

– Sex?

El îi lăsă mâinile de parcă ea l-ar fi ars. Era de-a dreptul panicat. Carina văzu cum sesiunea ei de giugiuleli se înmuia și era pe cale să-și dea duhul.

– Nu! Adică, bineînțeles că nu vom face sex. La naiba, Max m-ar ucide!

Ea se replie, gata de luptă.

– Max nu are nimic de-a face cu mine, declară ea calm. E doar un vechi prieten de familie. Nu-mi controlează viața și cu siguranță nu ar îndrăzni să interfereze cu slujba ta. Dacă ești interesat de mine, desigur.

Trecură câteva secunde. Carina aștepta. Se rugă pentru un strop de îndrăzneală de la acest bărbat care ar putea însemna mai mult decât un tip cu care avea o primă întâlnire. Tânjea ca el să o ia în brațe, să o sărute pasional și să-i spună că nimic din ce zisese Max nu conta. Dar, în loc de asta, răceala se lăsa și mai apăsătoare în jurul lor – și nu avea nimic de-a face cu ploaia de afară. Ea pierduse.

Iar Max câștigase din nou.

– Îmi pare rău, Carina, spuse el, cu tristețe. Îmi iubesc slujba și îmi place foarte mult de tine. Dar Max mi-a spus că ai nevoie de o relație permanentă, iar eu nu sunt, deocamdată, pregătit pentru așa ceva.

Ea își adună tot calmul de care era capabilă și se înfășură strâns în el. Încuviință din cap, cu un zâmbet relaxat pe față.

– Înțeleg, chiar înțeleg. Îți mulțumesc pentru o seară minunată. Și te rog nu te stresa, nu vreau să te simți aiurea la birou din cauza mea. Hai sa fim prieteni!

Cuvintele îi rămaseră în gât, precum o înghițitură de unt aspru de arahide. Pe el însă, declarația ei îl înseninâ brusc.

– Da. Prieteni ar fi perfect. Ne vedem luni!

Ea ieși rapid din mașină și fugi spre apartament. Deschise ușa, aprinse luminile și se postă la fereastră, așteptând ca mașina lui Edward să se îndepărteze. Apoi, fără să mai zăbovească o secundă, alergă înapoi pe stradă, de data aceasta către mașina ei. Mâinile îi tremurau când băgă cheile în contact și dădu drumul la maximum la căldură, ca să încălzească interiorul rece. Apa care îi picura din haine formase deja o băltoacă pe scaun, dar ei nu-i păsa. Era furioasă și avea un singur lucru în cap. Ceva ce avea să remedieze noaptea aceea dezastruoasă.

Să-l omoare pe Maximus Gray.

capitolul 6

Max asculta sunetul ploii care bătea în ferestre, în timp ce-și sorbea coniacul. Dulceața și tăria băuturii trebuiau să-l calmeze. Dar, deocamdată, nu reușeau să-i liniștească nervii.

Ea avusese dreptate.

Din nou.

De parcă îi simțea tulburarea, Rocky mormăi, pufni și se întinse mai bine la picioarele lui. Căldura

patrupedului îl mai liniști. Max coborî mâna și-l mângâie – o matahală cu trăsături ascuțite și linii dure, dar totuși unul dintre cei mai simpatici câini de companie pentru care îi întâlnise vreodată.

Legătura dintre ei se formase aproape instantaneu când se întâlniseră, la un carnaval. Organizatorii amenajaseră un mic stand pentru cei care voiau să adopte căței. Partenera lui din acea zi se aplecase să mângâie și să se joace cu ghemul de blană, în timp ce Max rămăsese răbdător lângă ea, uitându-se la diversele jocuri organizate la carnaval. Se gândea că, dacă reușea să câștige un animal de pluș, ea avea să-și arate recunoștința mai pe seară. Nu că avea vreo îndoială că era pregătită să-i intre în pat, având în vedere comentariile pe care le făcuse de-a lungul zilei. În timp ce-și plănuia în gând noaptea ce avea să urmeze, privirea îi căzuse pe un pitbull murdar dintr-un colț al standului. O frânghie zdrențuită îi era înfășurată prea strâns în jurul gâtului masiv, ceea ce aproape îl sufoca. Gura îi atârna într-o parte și bălea din greu. Corpul îi era marcat de cicatrici. O ureche îi era pur și simplu tăiată pe jumătate. Dar când ochii câinelui se întâlniseră în sfârșit cu ai lui, Max lăsase orice alt gând la o parte. Simțea că acel câine trebuia să fie al lui. Animalul era un luptător – atât în ring, cât și în afara lui. Și merita o viață mai bună.

Copiii care se ocupau de stand îl taxaseră o sută de dolari pentru cățel. Abia așteptau să scape de el. Ar fi sfârșit ca momeală la luptele pentru câini, probabil, pentru că zilele în care era destul de puternic încât să se bată în ring trecuseră de mult. Max desfăcuse frânghia, apoi se aplecase și îi spusese câinelui că mergeau acasă. Cu o demnitate specifică rasei și necunoscută maselor, Rocky se ridicase de pe podeaua murdară și îl urmase. Max ratase o întâlnire în ziua aceea, dar câștigase cel mai bun prieten.

Dar Laura îl detesta.

În momentul în care intrase în apartamentul lui și-l văzuse pe Rocky, scosese un țipăt de fetișcană speriată,

care îl iritase. Max își petrecuse următoarele minute încercând să o convingă că patrupedul era inofensiv, dar ea insistase să fie închis. Așa că el fusese nevoit să aleagă. Pentru a doua oară în viață, îl alesese pe Rocky, în defavoarea unei femei. Iar Laura plecase fără să arunce o privire în urmă.

Partea tristă era că lui nici măcar nu-i păsase.

Doamne, poate chiar era ca tatăl său? Îi lipsea profunzimea necesară pentru a iubi pe cineva?

Își aminti ziua în care aflase adevărul. Alți copii aveau tătici, iar lui Max i se părea ciudat că nu avea el și el unul. Până într-o zi, când o întrebase pe mama sa. Ea îi spuse povestea, cu dragoste și demnitate, astfel încât, pentru moment, Max crezuse că totul avea să fie bine. Nu-l mințise, dar Max fusese furios pe ea timp de luni de zile. Tocmai pentru că îi spusese adevărul. Își dorise atât de mult să fi fost mințit – să îi fi spus că tatăl lui murise în război sau că plecase să se sacrifice pentru bunăstarea familiei, sau că avusese un accident îngrozitor, astfel încât să se fălească și el în fața prietenilor de la școală.

În schimb, mama lui îl informase că tatăl său plecase după ce se născuse Max. Iar asta fusese cea mai importantă bârfă în acel orășel tradiționalist. Să meargă la biserică și să stea în strană, în fiecare duminică, fusese o tortură pentru ea. Divorțul nu era privit deloc cu ochi buni, iar mama sa fusese singura din oraș care îndrăznise să comită acel sacrilegiu. Prietenii și rudele lor îi protejaseră însă de cruzimea oamenilor, iar el învățase să pună bariere, astfel încât să nu-l afecteze nimic.

Mama încercase să-i ofere tot ce-și dorea, însă dorința de a-și cunoaște tatăl îl bântuise ani întregi și-l lăsase cu un gol în inimă. Oare nu toți tații se îndrăgosteau pe loc și iremediabil de nou-născuții lor? Lui ce-i lipsise, de nu atrăsese acea dragoste? Cum putuse un proaspăt tată să se îndepărteze de propria familie și să nu o mai contacteze niciodată?

Când, în sfârșit, împlinise 21 de ani, decisese să afle.

Se folosise de internet și de banii din bancă pentru a-l găsi pe Samuel Maximus Gray, care locuia în Londra. Își amintea zona de la periferia capitalei britanice. Murdară. Aglomerată. Pentru clasa de jos. Tatăl său, cândva bogat, îmbrăcat impecabil, își pierduse în cele din urmă averea și demnitatea. Max îl urmărise până la o cârciumă din cartier, unde bărbatul se așezase și bea bere la halbă, uitându-se la televizor. În cele din urmă, se apropiase de el. Max încă își amintea în detaliu întâlnirea lor.

– Știi cine sunt?

Stătea în fața tatălui său, cu inima bătându-i de să-i spargă pieptul și transpirând din toți porii. Bărbatul arăta foarte diferit de tânărul zâmbitor din fotografiile pe care le păstra mama lui Max. Omul din cârciumă era chel, cu o față buhăită. Ochii lui albaștri erau încețoșați, probabil ca urmare a consumului excesiv de alcool. Își ridicase privirea din halba cu bere și mijise ochii, în lumina slabă din cârciumă, și îl studiase cu atenție pentru o lungă perioadă. Max simțea mirosul de arahide, fum, bere și eșec din aer.

– La dracu', da. Știu cine ești, spusese el. Totuși, nu prea semeni cu mine.

Max așteptase continuarea, dar omul nu făcuse decât să se holbeze la el. Fără să se scuze. Fără să se rușineze. Fără nimic.

– Ce cauți aici? îl întrebase bărbatul, într-un final.

Max își mutase greutatea de pe un picior, pe altul.

– Vreau să știu de ce. De ce ai plecat?

Omul clătinase din cap și luase o înghițitură mare din bere. Apoi, se șterse la gură cu dosul palmei.

– Nu ai primit banii?

– Ba da, am primit nenorociții ăia de bani.

Tatăl său tresărise.

– Atunci, ce vrei de la mine? Am renunțat la tine, dar m-am asigurat că ai destui bani ca să faci ceva în viață.

Pe Max îl cuprinsese greața, dar știa că trebuia să rămână pe poziții și să încheie acea întâlnire.

– N-ai vrut niciodată să rămâi cu noi? Pentru mama? Pentru mine?

Ochii lui albaștri se oțeliseră.

– Am iubit-o pe mama ta, dar nu i-am promis niciodată că vom rămâne împreună. Nu am vrut o familie. Am făcut cel mai bun lucru pentru tine. Ți-am dat suficienți bani cât să-ți construiești viața și te-am lăsat singur.

Acela era adevărul, pur și simplu. Tatăl său nu-l dorise. Nu regretase niciodată că plecase. Nu se gândise niciodată la ei.

Rănile deschise îl ardeau încă, însă în acel moment Max își dăduse seama că aveau să se vindece, la un moment dat. Tot atunci își propusese să nu mai lase pe nimeni să-l rănească vreodată.

– Mulțumesc că m-ai lămurit, tată.

Ieșise din cârciumă, în noapte, și nu se mai uitase niciodată în urmă.

Max contemplă lichidul de culoare chihlimbarului din pahar. Oare de ce-l bântuiau acele amintiri tocmai în seara aceea? Rareori se gândea la tatăl său și nu-și pusese niciodată la îndoială deciziile referitoare la femei. Carina nu știa nimic despre viața lui amoroasă, și totuși părea să simtă instinctiv, ca nici o altă femeie în afară de mama sa, ce probleme avea. Max înțelese că ea îl atrăgea datorită inocenței și vârstei ei fragede. Întotdeauna își dorise o soră pe care să o protejeze și să o prețuiască.

Deci, de ce nu se mai gândea la ea ca la o soră?

Imaginea ei sărutându-l pe Edward îl tortura mental. Cu siguranță, îl avertizase cu suficientă duritate încât să fie sigur că nimic grav nu avea să se întâmple. Nu era așa? Oare să-l sune pe Edward pe mobil? Nu, l-ar crede *pazzo*. Să conducă până la apartamentul ei, ca să se asigure că era bine?

Se bătea cu degetul în bărbie, în timp ce cântărea acea opțiune.

Apoi, auzi soneria.

Își trase piciorul de sub capul lui Max și se merse în hol. Cine naiba era la ușă, atât de târziu, într-o seară de sâmbătă? Se întorsese Laura, pe furtuna aceea? Aruncă o privire prin fereastra laterală și studie silueta din prag. Ce naiba?!

Răsuci mânerul și deschise ușa.

– Carina?

Max rămase cu gura căscată. Ea tremura pe prima treaptă a scărilor, în rochia subțire și udă leoarcă, ce i se lipise de trup. Buclele ude îi atârnau pe lângă față și i se lipeau de obraji. Era desculță, iar unghiile roșii de la picioare, aflate într-o băltoacă, i se întrezăreau de sub tivul rochiei. Întinse mâna ca să o tragă în casă, dar o singură privire aruncată asupra feței ei îl făcu să paralizeze, șocat.

Era furioasă.

Ochii ei scuipau foc, de parcă era o zeiță pregătită să se răzbune. Avea bărbia ridicată provocator, gura strânsă, pumnii pregătiți și gâfâia de parcă tocmai se bătuse zece runde, în ring, cu însuși Rocky Balboa.

– Nemernicul dracului!

„Ah, la naiba!"

Făcu o pauză și calculă dacă era înțelept din partea lui să o primească în casă. Apoi, înjură în barbă, o apucă de încheietura mâinii și o trase înăuntru.

Ea îi împinse mâinile. Se uita la el, în timp ce apa curgea de pe ea pe podeaua din hol.

– Cum îndrăznești să te amesteci în viața mea amoroasă? șuieră ea. Tocmai tu, dintre toți oamenii de pe pământ! Tu, care nu ai cum să înțelegi ce înseamnă o relație sentimentală nici dacă te-ar mușca de fund!

– Tocmai, Carina, începu Max, adoptând o atitudine calmă și profesională, sperând să o dezarmeze.

Pentru că, dacă era logic și îi explica temerile pe care le avea, ea urma să se liniștească. Și atunci puteau să discute în liniște, frumos, lângă foc. Dar mai întâi trebuia să îi explice exact de ce intervenise.

– Edward nu e genul care-și dorește o relație, și nu voiam să ajungi să regreți, în momentul în care vedeai lucrurile clar, în lumina rece a dimineții. Meriți mai mult de atât.

Deși părea imposibil, argumentul lui o înfuriase și mai mult. Carina pur și simplu strălucea, sub tot acel val de energie, iar pielea ei superbă se înroșise. Materialul umed i se mula pe fiecare rotunjime, iar sfârcurile tari

împingeau cu putere țesătura, de parcă voiau să se elibereze. Max își înăbuși o înjurătură, în timp ce trupul său răspundea în cel mai primitiv mod: o erecție ce se putea ghici ușor prin șortul subțire pe care îl purta.

– Nu ai nici un cuvânt de spus în ceea ce privește viața mea! Indiferent de cât timp ne-am cunoaște! țipă ea și se dădu mai aproape, ca apoi să-l apuce cu pumnii de tricou, în timp ce se ridica pe vârfuri. Merit o noapte de sex fierbinte, Max, mârâi ea. De ce nu mă lași să am parte de așa ceva? De ceva ce tu îți oferi relaxat? Nu sunt o păpușă de porțelan pe care o pui pe un raft și cu care te joci doar organizat, în anumite momente și cu grijă extremă. Sunt făcută din carne și din sânge! Vreau nebunie, pasiune, orgasme!

O, da, o înțelegea cât se putea de bine. Dovada cea mai bună era sexul care îi zvâcnea la fiecare cuvânt pe care Carina îl pronunța. Parfumul de ploaie, nucă de cocos și femeie îi înnebunea simțurile. Max se lupta cu nebunia momentului, iar ea nu părea să aibă vreo intenție să înceteze să-l atace fără milă.

– L-ai speriat ca naiba, și i-a fost frică și să pună mâna pe mine!

– Atunci, am avut dreptate. Un bărbat care nu a avut curajul să mă înfrunte și să lupte pentru tine nu te merită.

– Nu e treaba ta să-l judeci, nemernic arogant ce ești! Ești șeful lui și l-ai făcut să creadă că sunt o mică virgină speriată, care se teme de un pic de contact fizic.

Ea îl împinse în piept. Furia, amestecată cu excitarea, îl făcu să-și piardă cumpătul.

– Și nu asta ești? Nu e nimic în neregulă cu virginitatea. Chiar vrei să i-o dai primului bărbat care te ispitește?

Ea pufni, nervoasă.

– Da! Am făcut o mulțime de lucruri, Maximus Gray, lucruri pe care nici nu ți le poți imagina. Și mi-au plăcut, și vreau mai mult, iar dacă am chef să fac sex cu absolut toți bărbații mișto din companie, așa o să fac. Și tu nu mă vei opri. Pentru că nu ai nici un drept!

Cuvintele ei atârnau greu în aer. Îl provocase. Masculul alfa din el se ridicase la suprafață, iar gentilețea și politețea fuseseră date uitării. Ea vibra cu o tensiune sexuală care ajunsese aproape de explozie, și, la naiba, după cum mergeau lucrurile, el avea să fie bărbatul care să o detoneze.

Cu o ultimă sforțare, se hotărî să-i mai dea o șansă.

– Bun, am înțeles, ești fată mare și poți să iei singură decizii. Bine. O să mă țin departe de viața ta, chiar și dacă faci o greșeală îngrozitoare. Du-te acasă, și poate mai crești și tu și-ți vine mintea la cap.

Max își ținu răsuflarea. Ochii aceia întunecați îi întâlniră pe ai lui, și probabil ceva din nebunia pe care o simțea i se citea pe față, pentru că ea se dădu un centimetru înapoi și îl studie.

Apoi, zâmbi, triumfătoare.

– Du-te dracului, Max! Am terminat cu tine.

Brusc, Max se simți cuprins de satisfacție. Tocmai căzuse de pe marginea prăpastiei direct în iad. Și nici că-i păsa.

O cuprinse de talie și o ridică spre pieptul lui. Făcu trei pași și o lipi cu spatele de ușă. Sexul lui tare se încadră perfect în deschizătura umedă dintre picioarele ei, ceea ce o făcu să scoată un geamăt șocat printre buzele pline. Pupilele i se dilataseră.

– Tu ai cerut-o, fetițo! Și acum, ai parte!

Își coborî capul și îi cuprinse gura cu a lui.

Undeva într-un colț îndepărtat al minții, întotdeauna își imaginase că, dacă vreodată se întâmpla să o sărute pe Carina, avea să fie mai degrabă un fel de experiență spirituală; o inițiere blândă, în care abia își atingeau buzele.

Dar realitatea îl contrazicea cu o sălbăticie și o pasiune vecine cu nebunia. Simțea cum se scufundă în iad, dar, la naiba, se bucura de fiecare moment.

Buzele ei se potriveau perfect cu ale lui, suple și moi sub asaltul fierbinte al gurii lui. Se pregătise mental ca ea să protesteze și decisese că făcea totul doar pentru

a-i da o lecție. Însă ea scoase un mic geamăt flămând, își înfipse degetele în părul lui și se deschise către el.

Iar el se aruncă. Avea pe limbă o aromă de vin fructat, amestecat cu o dulceață ca de miere care făcea parte din ea. Max nu putea să fie blând nici dacă se străduia. Capul i se învârtea de parcă se îmbătase cu gustul ei. Se scufundă și mai mult în căldura aceea mătăsoasă. Voia mai mult. Persoana pe care o ținea în brațe nu era o fecioară timidă, neinițiată, ci o femeie pasională care își deschidea gura invitându-l și mai adânc, provocându-l să meargă mai departe.

O apăsă cu putere de ușă, iar ea gâfâi, își înfășură coapsele în jurul șoldurilor lui și-l strânse. El gemu, în agonie, disperat după mai mult, și îi rupse bretelele subțiri ale rochiei. Un sân ieși la iveală din țesătura udă, strălucind umed, cu sfârcul de culoarea rubinelor deja excitat.

Palma lui îi cuprinse sânul greu, iar degetul mare îi frecă mugurul.

Ea explodă.

Își înfipse unghiile în scalpul lui și-l mușcă de buza de jos. Pasiunea pură și sălbatică îl făcu să înnebunească de tot. Își coborî capul și îi cuprinse sânul adânc în gură. Îl supse și îl linse, în timp ce ea gemea tot mai tare, arcuindu-se și mai mult spre el. Simțea că ținea în brațe o creatură sălbatică. O linse și o provocă până când ea îi trase cu putere capul în sus.

Max îi studie fața în lumină. Ea gâfâia, printre buzele umflate, iar ochii ei întunecați erau plini de o pasiune fierbinte care o reflectau pe a lui.

– Mai vreau, șopti ea răgușit. Vreau mai mult.

Tensiunea se acumulase între ei de zile întregi. Iar lui Max nu-i mai păsa de onoare, de politețe sau de lecții de moralitate. Își coborî din nou capul și îi cuprinse cu sălbăticie buzele. Limbile lor se luptau pentru dominație. Își împinse sexul tare cu totul între coapsele ei. Țesătura subțire care îi despărțea nu făcea decât să le aprindă și mai tare focul din sânge. Cealaltă bretea de la rochia

ei căzu, și amândoi sânii se oferiră degetelor lui. Îi cuprinse sfârcurile și le răsuci ușor. Mirosul umed al excitării ei îl lovi. Se simțea ca un lup în călduri.

O mână îi părăsi sânul și îi apucă partea de jos a rochiei. O strânse între degete și o ridică până la coapse. Mâinile lui nerăbdătoare atinseră pielea umedă, care vibra. Apoi, alunecară peste mica bucată de dantelă care abia o acoperea. Se băgară pe sub banda elastică. Și intrară adânc.

Ea îi strigă numele. Degetele lui se umeziră de la excitația ei. Sexul ei strâmt și fierbinte se contractă. Capul lui Max explodă precum un foc de artificii. Abia se mai putea ține pe picioare. Ea era toată foc și lumină; pasiunea pură zvâcnea din centrul ei și îi uda mâna. Max îi sorbi gâfâitul delicios de pe buze. Iar în acel moment știu că trebuia să o aibă. Să o facă a lui. Să o posede. Să o revendice.

Pentru el.

Telefonul sună.

Sunetul insistent trecu prin ceața pasiunii și îi pătrunse în cap. Își dezlipi buzele de ale ei. Respirația lui grea era singurul lucru care se auzea în liniștea ce se lăsase între ei. Telefonul sună iar. Și iar. Cinci apeluri. Apoi, intră mesageria.

Vocea lui Michael răsună în cameră:

– Eu sunt. Voiam să văd cum a fost la petrecere – dar îmi dau seama că e târziu. Să-mi spui ce a făcut Carina la întâlnirea ei. Sunt sigur că a ta nu s-a încheiat încă, prietene. *Ciao!*

Urmă un clic răsunător.

Încet, Max își scoase degetele din chiloții ei. Îi netezi rochia. Fără să scoată un cuvânt, îi lăsă trupul să alunece ușor pe ușă, până când picioarele ei goale atinseră podeaua. Ea se cutremură, însă el, în loc să o ia în brațe, așa cum tânjea, se dădu un pas înapoi. Emoția îi blocase gâtul, și nu reușea să scoată nici un cuvânt de mângâiere sau măcar o scuză.

Dio, ce făcuse?

*

Carina se uită în sus la bărbatul pe care îl iubea de-o viață și încercă să oprească tremurul ce-i cuprinsese adânc oasele. Rochia umedă care încă îi atârna pe trup îi provocă un alt tremur. Bineînțeles că până atunci nu-i fusese frig. Mai întâi fusese furia, apoi urmase cel mai pasional sărut din viața ei, care îi arsese trupul de parcă era o vrăjitoare pe rug. Camera începu să se clatine cu ea. Se forță să inspire adânc pe nas și să expire ușor pe gură, disperată să se adune, ca să-l poată înfrunta.

Din expresia de groază pe care o putea citi pe chipul lui, se părea că Maximus Gray o subestimase. Un fior de satisfacție îi străbătu șira spinării. Și el simțise același lucru. Probabil avea să-l ignore. Însă măcar ea știa adevărul, pentru tot restul vieții ei. Să-l sărute pe Max fusese mai minunat decât în orice fantezie pe care o avusese vreodată.

Își apăsă degetele pe buzele umflate. Fusese mai multă pasiune în acel sărut decât orice altceva experimentase. În momentele acelea, putea să o mănânce de vie, și ei nu-i păsa. Dacă degetele lui s-ar fi mișcat încă o secundă în interiorul ei umed, i-ar fi provocat un orgasm de intensitatea unui seism planetar.

Dacă nu ar fi sunat telefonul, probabil acum și-ar fi dat drumul pe degetele lui.

Căldura îi inundă obrajii, dar Carina știa că acela era un moment decisiv. Un test. Dacă se speria și fugea, nu avea să mai existe vreodată un alt sărut. Cumva, o ușă se deschisese în relația lor, iar el nu știa cum să gestioneze situația. Dar era clar că în nici un caz el nu avea cum să mimeze atracția aceea pe care o simțise față de ea. Privirea îi alunecă spre erecția lui vizibilă. Și era clar că nici să o ascundă nu reușise.

Jucă totul pe o mână și aruncă tot ce avea pe masă.

– Uau! Ei bine, presupun că asta trebuia să se întâmple de mult timp. Cel puțin, ne-am scos-o din cap.

Ochii lui albaștri și pătrunzători sclipiră șocați. Părea a se chinui să-și găsească vocea.

– Ce?

Carina chicoti și își coborî privirea, prefăcându-se rușinată.

– Doamne, Max, adică, la ce te așteptai? Eram furioasă, tu te-ai enervat, și întotdeauna a fost ceva între noi. Era normal să testăm acel ceva, odată și odată. Iar acum putem merge mai departe. Corect?

O durea inima, însă știa că trebuia să-și ducă farsa amară până la capăt. Dacă el înțelegea că sărutul lor însemnase ceva pentru ea, avea să dispară din viața ei mai rapid decât un magician. Iar ea nu putea risca. Nu acum.

Nu când își dăduse seama că încă voia mai mult de la el.

El îi analiză fața cu atenție, dar ea se ținu tare.

– A fost în întregime vina mea. N-ar fi trebuit să te provoc așa. Îmi pare rău. Eu... pur și simplu nu știu ce s-a întâmplat.

Ea flutură o mână în aer, a nepăsare, deși cuvintele tăiaseră în ea ca niște lame.

– Nu-i nevoie să-ți ceri scuze. Amândoi aveam nevoie să ardem niște tensiune sexuală. Hai să uităm ce s-a întâmplat!

– Asta îți dorești? întrebă el încetișor.

Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor.

– Bineînțeles. Hai s-o considerăm o lecție din care tu ai învățat că nu trebuie să te bagi în viața mea personală. Gata cu amenințările sau intimidările la adresa bărbaților cu care mă întâlnesc. Ne-am înțeles?

El tresări, dar încuviință din cap.

– Grozav! Acum, ar cam fi timpul să plec și eu acasă.

– Nu.

Cuvântul o opri imediat.

– Nu te las să conduci pe o asemenea furtună. O să stai aici în seara asta.

– O să fiu bine. Ploaia s-a mai potolit, și o să conduc cu atenție.

– Nu. El repetase comandă și clătinase din cap ca și cum încerca să-și risipească orice urmă de ceață care îi rămăsese în creier. Am o grămadă de dormitoare pentru oaspeți. O să-ți aduc niște haine. Mergi și așază-te lângă foc. Mă întorc imediat!

– Dar...

El dispăru în hol. Carina se cutremură și își îngropă fața în mâini. În nici un caz nu putea să rămână acolo. Toată noaptea? Avea să cedeze, să se strecoare în camera lui i să-l seducă. Mai ales acum, că-i prinsese gustul. Simțise mirosul lui de mosc, barba lui aspră care îi înțepase sânii, atingerea catifelată a limbii lui cu un ușor gust de coniac atunci când îi revendicase gura.

Își blocă acele amintiri. Nu avea voie să facă nici o greșeală. Doar când avea să rămână singură putea evalua situația și să facă un nou plan. Pentru moment, avea nevoie doar ca el să se simtă cât mai confortabil în prezența ei.

Carina se mută în sufragerie și se așeză pe covorul gros din fața focului. Carnea i se încălzi de la căldura flăcărilor. Își relaxă intenționat mușchii, într-un efort de a-și calma bătăile inimii.

Rocky se strecură înapoi în sufragerie și se opri lângă ea. Carina îi murmură cuvinte liniștitoare despre cât era de frumos și îi mângâie urechea ruptă. Câinele se întinse fericit și se lăsă alintat.

Carina admise că era destul de geloasă.

– Ia astea pe tine, spuse Max și îi întinse un tricou imens, șosete flaușate și un halat de flanelă.

Rocky dădu din labe și mârâi în semn de protest. Ea râse, îl scărpină încă o dată pe burtă și plecă să se schimbe.

Carina cuprinse cu privirea liniile elegante ale casei lui Max. La fel ca Michael, el făcuse o avere construind imperiul La Dolce Maggie, iar stilul pe care îl abordase pentru casă era foarte luxos, dar de bun-gust. Camerele arătau clar că proprietarul era burlac, de la decorul spartan la barul bine aprovizionat și la sala de jocuri.

Televizoarele imense, de dimensiunea celor de la cinema, canapelele și fotoliile din piele, cu suporturi pentru băuturi, întregeau atmosfera. Aruncă o privire și în bucătărie: plăci de ceramică bine lustruite, mobilă din lemn de cireș și aparatură modernă din oțel inoxidabil. Nici un vas murdar în chiuvetă. Fie avea un bucătar sau o menajeră, fie mânca în oraș în fiecare seară.

Carina se schimbă repede și se întoarse în sufragerie, unde își reluă locul. Lemnul trosnea în foc. Ea își trase halatul peste genunchi și se uită la flăcări.

Îi simțea privirea în spate, dar rămase tăcută, așteptând să vorbească el primul. Rocky veni și își puse capul masiv la ea în poală.

– Ai avut dreptate.

Max pronunțase cuvintele cu o urmă de ranchiună. Ea își înclină capul într-o parte, întrebător, și îl înfruntă.

– În legătură cu ce?

Max stătea pe un fotoliu din piele, cu un pahar cu coniac alături. Studia fața Carinei, ca și cum era în căutarea unui răspuns.

– Cu Laura. L-a urât pe Rocky.

Ea își ascunse un zâmbet satisfăcut.

– Ți-am spus.

– Cum de ai știut?

– Am văzut-o în parcarea de la serviciu, oripilată din cauza unui maidanez. Acolo a ieșit la iveală adevărata ei personalitate. Nu e obișnuită cu copiii, cu câinii sau cu deranjul pe care îl provoacă. Nu privește lucrurile acestea în profunzime, așa că un câine ca Rocky ar fi speriat-o.

El scoase un râs sugrumat și luă o înghițitură de coniac.

– Da, ai avut întotdeauna instincte bune în ceea ce privește oamenii. Îți amintești de prietena din liceu a Juliettei? Imediat ai mirosit-o.

Amintirea o făcu pe Carina să zâmbească.

– Da, aproape că uitasem de asta. Știam că se prefăcea a fi prietena Juliettei doar ca să se apropie de Michael.

– Michael era încântat. Tipa era tare sexy.

Carina își dădu ochii peste cap.

– Hai, lasă-mă! Voi credeați că orice femeie care mergea pe două picioare era sexy. Iar discreția nu era unul dintre atuurile voastre.

– Nu sunt de acord. Oricum, Julietta s-a supărat foarte tare când a auzit. Ca să se răzbune, a refuzat să-l lase pe Michael să se întâlnească cu ea, așa că au suferit amândoi.

Carina oftă și își lăsă bărbia pe genunchi.

– Julietta nu era obișnuită ca oamenii să se folosească de ea. Eu, însă, devenisem atât de pricepută în domeniul ăsta, că îi miroseam de la un kilometru.

– Cine te-ar fi mințit pe tine?

– Băieți idioți. De fiecare dată când un băiat din școală mă plăcea și îmi cerea să mă văd cu el, descopeream că, de fapt, voia să ajungă la Venezia sau la Julietta, folosindu-se de mine.

Carina se forță să râdă, dar amintirea încă o înțepa, pentru că o făcea să își amintească faptul că nu se ridicase niciodată mai sus de locul trei. Că personalitatea ei fusese văzută drept extrem de plictisitoare în comparație cu frumusețea, istețimea și inteligența surorilor ei. Și că suspectase orice bărbat care o invitase la o întâlnire că o folosea. Dar toate astea erau istorie. Pentru că, între timp, muncise din greu pentru a-și construit încrederea în ea și devenise femeia care își dorise mereu să fie.

Carina ridică din umeri.

– Presupun că e normal, atunci când ai două surori mai mari care sunt absolut superbe.

– Mi se pare că ești foarte departe de fetița aceea care nu avea încredere în ea.

Comentariul lui o surprinse. Se înfășură mai bine în halatul confortabil.

– Știu. De aceea a fost important pentru mine să vin în America. Nu e vorba doar despre a lucra pentru La Dolce Maggie – e vorba despre libertatea de a vedea cine sunt cu adevărat. Dacă încercam să merg într-o

nouă direcție, familia era mereu lângă mine, gata să mă salveze de la un eventual dezastru. N-am avut cum să comit propriile greșeli. Bărbații cu care m-am întâlnit au fost atent analizați, studiile au fost obligatorii, și cred că, undeva pe drumul acela, m-am pierdut. Aceasta este șansa mea de a mă dezvolta și de a experimenta lumea în termenii pe care eu mi-i aleg. Mă trezesc dimineață în propriul apartament, știind că nu trebuie să mulțumesc pe nimeni, în afară de mine. Îmi câștig propriii banii, îmi plătesc chiria, nu trebuie să cer iertare nimănui și nici să-mi găsesc scuze.

Max tresări.

– Îmi pare rău, Carina. Bergamo este casa noastră, dar știu cum e să fie toată lumea cu ochii pe tine. E greu să încerci ceva nou fără ca întregul oraș să te judece.

– Exact, spuse ea, zâmbind. Îmi amintesc când eu și prietena mea ne-am strecurat într-unul dintre cluburile acelea de noapte. Voiam să ne îmbătăm și să ne facem de cap cu niște băieți drăguți. Să ne distrăm și noi. Numai că, în momentul în care ne-am comandat băuturile, ne-a văzut părintele Richard și i-a spus barmanului că suntem minore.

– Glumești?

– Nu, nu avea haina de preot pe el. Și aș putea spune că se descurca bine la dans. N-am mai putut să mă uit niciodată la el în același fel. Și îți imaginezi ce scandal mi-a făcut mama când a aflat.

– Biata fată. N-aveai cum să fii obraznică.

– Și pe nimeni cu care să fiu obraznică.

Tensiunea crescu din nou între ei. Rocky lătră ușor, ca și cum simțise, și își înălță capul. Amintirea sărutului lor stăruia în atmosferă precum o prostituată la masa reginei. Totul pe față și nici un loc în care să te poți ascunde.

Deodată, se simți cuprinsă de un val de emoții. O oboseală care o seca de orice energie îi invadă trupul, iar lacrimile începură să-i ardă pleoapele. Cât de proastă era! Trebuia să plece de acolo înainte ca întregul plan

să se prăbușească și Max să-și dea seama că rămăsese tot o fetiță.

Se ridică și strânse halatul în jurul ei. Îi evită privirea și spuse pe o voce care ieși cam răgușită:

– Mă duc la culcare. Sunt extenuată. Ce dormitor ar trebui să folosesc?

– Sus, pe scări. Primul de pe stânga.

– Mulțumesc.

Trecu pe lângă el. Respira cam agitat, dar nu făcu nici un gest ca s-o oprească.

Când puse piciorul pe prima treaptă, cuvintele lui îi ajunseră la ureche ca o mângâiere:

– Bărbații aceia erau niște tâmpiți, Carina. Ai fost mereu superbă.

Ea își mușcă buza. Apucă balustrada. Și refuză să răspundă.

Carina studie tabloul din fața ei și se luptă cu dorința de a azvârli cu ceva în perete.

Era oficial frustrată, fizic și mental.

Își ronțăia buza de jos. Avusese nevoie de ani buni ca să-și controleze faimoasele emoții. De la crize până la plâns în surdină, ea fusese întotdeauna mai sensibilă decât restul familiei. Dar era mândră de faptul că acum se putea controla și că putea acționa fără să devină emoțională. Din păcate, avea nevoie să revină la o parte dintre apucăturile ei de divă dramatică.

Înjură în barbă, deschise ferestrele ca să aducă în încăpere aer proaspăt și dădu mai tare volumul la melodia lui Usher. Ritmul sexy și antrenant o provoca să exploreze ceva mai profund în arta ei, dar nu-și dădea seama exact ce. Sau, cel puțin, nu încă. Portretele pe care le făcea de obicei îi păreau brusc blazate și nici de peisaje nu avea chef.

Își lăsa gândurile să zboare, în timp ce ataca spațiul alb cu o culoare orbitoare. Era amuzant cum, indiferent de cât de frustrată era, găsea în artă un sentiment de satisfacție pe care nu-l avea atunci când era la birou.

De ani întregi, muncea spre un singur obiectiv: acela de a-și impresiona familia cu abilitățile ei în afaceri, de a se face remarcată și apoi de a-și asigura propriul loc în companie. Faptul că se pricepea la contabilitate îi ușurase obiectivul, dar, deși îi plăceau oamenii de la La Dolce Maggie și numeroasele aspecte din lumea afacerilor, nu era niciodată entuziasmată de munca aceea.

Visul ei de a avea o carieră în lumea artelor îi făcuse familia și prietenii să o mângâie pe creștet și să-i încurajeze acel hobby, cum îl considerau ei. Dar instinctul îi spunea Carinei că putea fi mult mai mult decât atât. Era nevoie doar să se dedice mai mult și să aibă curajul să iasă din sânul familiei. Dar, cumva, i se păruse mai ușor să-și termine masterul și să meargă pe calea afacerilor.

Simți cum o învăluie tristețea. Dacă nu devenea mai fermă la serviciu, Michael urma să renunțe la ea, iar familia avea să fie dezamăgită. Încercase din greu să fie mai dură, dar, când auzea poveștile sensibile pe care i le serveau subordonații, inima i se înmuia instant. Își cunoștea foarte bine atuurile: se pricepea la cifre și era foarte muncitoare. Și totuși, i se părea că multe dintre calitățile care defineau un om bun nu erau apreciate în lumea afacerilor.

Max și Michael conduceau La Dolce Maggie cu o mână fermă, și nimeni nu comenta în fața lor, deși nu putea spune că le lipsea generozitatea față de angajați. Și nici măcar nu putea pune succesul lor pe seama faptului că erau bărbați, pentru că Julietta era versiunea lor feminină și conducea La Dolce Famiglia cu un pumn de fier și tocuri înalte.

Ideea că urma să-și petreacă toată viața îmbrăcată la costum, în spatele unui birou, îi paraliza nervii de spaimă. Partea plăcută a muncii ei venea din interacțiunea cu angajații, însă ajunsese să le facă mai tuturor treaba sau să-i salveze din belele. Pe ea nu o deranja, dar Max devenea suspicios. În curând, avea să iasă la iveală faptul că nu poseda nici un fel de abilități manageriale.

Max.

Amintirea sărutului lor o zguduia precum un montagnes russes. Doamne, fusese atât de pasional. Limba aceea puternică, felul în care preluase controlul asupra sărutului, felul în care îi împinsese rochia în sus și o provocase, din privire, să-l oprească. Fusese tot ce visase de la o experiență sexuală și, bineînțeles, trebuise să fie cu bărbatul cu care nu mai avea de-a face.

Soarta avea un teribil simț al umorului.

Adăugă fucsia pe planșă, păstră liniile îndrăznețe și continuă să picteze fără să urmeze un stil anume, doar pentru a se relaxa.

El nu adusese niciodată vorba despre sărut. Se comporta ca și cum seara aceea nu existase. Trecuse o săptămână de atunci, iar în acest timp el evitase cu orice preț să rămână singur cu ea. Carina zâmbi sardonic. Marele și durul Maximus Gray era prea speriat ca să petreacă vreo clipă alături de inocenta de ea.

Cu siguranță, îl pusese pe gânduri. Probabil nu-și imaginase niciodată că între ei exista acel tip de chimie explozivă. Erecția lui îi dovedise că era foarte interesat de ea, dar probabil acum era îngrozit că-l ucidea Michael dacă afla că-și făcuse de cap cu surioara lui. „Lașul!"

Ideea îi explodă în cap. Pensula i se opri în aer.

O aventură de-o noapte.

Imaginea unui Max dezbrăcat, împingând-o spre orgasm, o făcu să-și strângă coapsele. De ce nu? Nu era interesată de el pe termen lung, pentru că intenționa să-și găsească propriul iubit. Dar poate că o noapte de eliberare a tensiunii sexuale dintre ei îi ajuta pe amândoi. Iar ea se elibera și de adorația aia adolescentină pe care o simțise mereu pentru el, prin faptul că își punea, în sfârșit, fantazia în practică. Michael nu trebuia să știe niciodată, și reușea ea să-l convingă și pe Max că era doar ceva de-o noapte. Care nu atrăgea nici un fel de reproșuri sau întrebări pe viitor.

Pe deasupra, ea devenise mult mai realistă. Așa că își alungă orice temeri și începu să facă planul, din postura de femeie puternică ce era.

O noapte perfectă, plină de orgasme, cu Max, o făcea liberă pentru totdeauna.

Își dădu capul pe spate și râse cu poftă.

Oh, da. Avea să fie distractiv!

Carina reveni la pictura ei încărcată cu o cu totul altă energie și începu să planifice.

capitolul 7

Max apăsă butonul de la interfon.

– Poți să o trimiți pe Carina la mine, te rog?

Își scoase sacoul și-l puse pe spătarul scaunului. Îl mânca pielea. Probabil pentru că se enervase.

Ea o comisese din nou.

Săptămâna ce trecuse fusese un amalgam de evenimente care îi provocaseră numai dureri de cap. Din noaptea aceea în care își pierduse controlul și o sărutase, karma îi devenise potrivnică. De-a dreptul rea. Poate că o merita.

Luă o înghițitură de cafea și începu să-și bată capul în căutarea unor opțiuni. Instruirea ei începuse atât de bine. Lucrase neobosit, era grozavă la contabilitate, însă rezultatul general era îngrijorător.

Era un dezastru când venea vorba despre gestionat angajații. Și eșua ca femeie de afaceri dintr-un motiv jalnic.

Inima ei.

Femeia aceea nu avea nici măcar o fărâmă de răutate în trupul ei. Indiferent de cât de mult încerca să stăpânească aspectele conducerii unui lanț de patiserii. Carina nu reușea. Nu avea răceala și obiectivitatea cu care acționa sora ei Julietta. Când angajații sunau să spună că sunt bolnavi, ea le trimitea felicitări în care le ura însănătoșire grabnică și se asigura că aveau tot ce le trebuia. Echipei de vânzări îi luase mai puțin de o săptămână să se prindă că ea era o țintă ușoară. Max putea paria că toți cei care se dădeau bolnavi și lipseau

de la serviciu aveau nevoie mai degrabă de ceva împotriva mahmurelii, decât de supă de pui.

Angajații trebuiau să-i respecte pe cei din conducere și să se teamă de ei. Carina avea un adevărat grup de admiratori care o adorau pentru firea ei optimistă, pentru generozitatea și abilitatea de a lucra în echipă. Din păcate, ea îi acoperea pe mulți și, practic, preluase munca unei întregi echipe.

Ușa se deschise.

Ea intră grăbită. Purta una dintre obișnuitele ei fuste scurte și bluze sexy, care îi provocau coșmaruri lui Max. După ce-și pierduse nebunește capul în acea seară, încercase să limiteze la minimum timpul petrecut în compania ei. Nu că ea dădea vreun semn că se gândea la ce se întâmplase între ei. Se părea că primul lor sărut nu fusese atât de răvășitor pentru ea, la urma urmei. Max se simțea lovit drept în orgoliu. Oare așa îi săruta ea pe toți bărbații? Era doar unul dintr-o mare turmă de masculi și nu merita nici măcar ca ea să se înroșească puțin pentru el?

– Ai nevoie de mine?

Ea pufni și își sprijini șoldul de birou. Tocurile de zece centimetri îl făceau să viseze la runda a doua, când cu siguranță o ducea la orgasm. Max se întoarse repede, ca ea să nu vadă că se înroșise, și încercă să se agațe de furia care rămăsese în el.

– Am crezut că ne-am pus de acord să nu dezvăluim specialitatea casei până la lansare, spuse el, păstrând un ton dur și rece, de afaceri. Trebuie să construim entuziasm și curiozitate printre localnici, ca să avem parte de o lansare de succes. Corect?

Se uită la ea. Îl privea total confuză, în timp ce bătea cu tocul pantofului în podea.

– Bineînțeles că-mi amintesc.

– Atunci, de ce tocmai am fost informat că Pete's Bread Shop deja vinde unul dintre produsele noastre de patiserie?

Ea icni.

– Care anume?

– *Polenta e Osci.*

Prăjitura galbenă și fragedă avea textura mămăligii, dar era umplută cu cremă de alune, la care fuseseră adăugate caise, și avea deasupra bucățele de ciocolată. Era unul dintre deserturile clasice în zona Bergamo, dar patiseriile americane se ținuseră departe de prăjiturile tradiționale, preferând variantele de bază, ceea ce făcea ca specialitatea la care se gândiseră să fie unică în zona în care se lansau.

– În nici un caz. Carina clătină din cap. Am vorbit cu Pete chiar acum câteva zile, când am mers la noua locație. El nu are nici talent și nici un cofetar adecvat care să prepare un asemenea desert.

„Bingo", își spuse Max.

O fixă cu privirea.

– Ai vorbit cu concurentul nostru?

Ea se mută de pe un picior pe altul.

– Da, m-a abordat ca să se prezinte. A fost drăguț și politicos și s-a oferit să-mi arate cartierul.

– Sunt convins! Gândește-te la conversația pe care ați avut-o. I-ai spus că ne lansăm cu acel desert?

– Bineînțeles că nu! Mi-a spus despre un unchi de-al lui care a vizitat Italia și s-a îndrăgostit de un anume desert și voia să știe dacă...

Se opri brusc. El privi cu milă cum chipul ei se umple de groază.

– Oh, nu.

– A vrut să știe numele desertului și dacă o să-l servim. Corect?

Ea își mușcă buza.

– Nu-mi vine să cred că am căzut în capcana lui. Părea atât de sincer. Mi-a spus că unchiul său e bolnav și că i-ar plăcea să guste din nou acel desert, iar eu i-am zis că îl vom servi la lansare.

El se aștepta ca ea să se rușineze, însă îl privi direct în ochii, cu capul sus.

– Îmi pare rău. Am comis-o grav.

Dacă ar fi fost vorba despre un alt angajat, Max l-ar fi făcut bucăți și l-ar fi lăsat să fiarbă câteva zile. Deschise gura, dar nu putu să-i provoace Carinei și mai mult stres.

Onestitatea ei pură, atunci când își admisese greșeala, îl făcuse să-și dorească să meargă la ea și s-o ia în brațe, ca pe vremuri.

Dar își păstră capul limpede și se ținu la distanță.

– Știu, spuse el, apoi se opri și îi studie chipul. Carina, îți place să lucrezi aici?

Ea își strânse buzele.

– Da. Îmi pare rău că am greșit, dar Michael se bazează pe mine. O să mă descurc mai bine de acum încolo.

Ochii ei frumoși de culoarea ciocolatei se umplură de determinare. Dorința de a o consola aproape că îl sufoca, dar își ținu picioarele bine înfipte în podea.

– Știu că dorința lui Michael este ca în cele din urmă să ajungi să conduci La Dolce Maggie. Ești devotată și inteligentă – nu ți-am pus niciodată la îndoială aceste calități, *cara*. Dar asta e ceea ce-ți dorești?

Licărul de îndoială din ochii ei dispăru rapid.

– Bineînțeles. Pentru asta mă pregătesc. Nu intenționez să-mi dezamăgesc familia.

Max se simți mândru. Femeia care stătea în fața lui avea mai multă loialitate și etică profesională decât orice altă persoană pe care o întâlnise vreodată. Totuși, își aminti de creativitatea ei și de dorința de a picta. De tablourile pe care mama ei le atârna în bucătărie, surprinsă de talentul fiicei sale.

– Și totuși, nu mi-ai răspuns la întrebare. Asta îți dorești?

Ea își afundă dinții albi în carnea gingașă a buzei. Max își aminti cum își băgase limba printre buzele acelea roșii și îi devorase gura. Își reținu un suspin de tristețe pură.

– Asta e tot ce am, spuse ea încetișor.

El îi ridică bărbia și îi studie fața. De ce spusese ceva atât de ciudat? Avea o mulțime de alte opțiuni în fața ei. Poate că Michael spera s-o vadă la cârma companiei,

dar avea să o sprijine indiferent de ce drum profesional urma în viață. Venezia își construise o carieră în lumea modei, iar Michael se lăuda mereu cu cât e de talentată și de independentă.

Max simțea că inima Carinei, spre deosebire de a Juliettei, nu aparținea lumii afacerilor, ci în altă parte. Numai că el nu știa și care era acea parte.

O bătaie insistentă în ușă îi atrase atenția. Jim băgă capul.

– Șefule, avem o problemă. Michael are nevoie să te duci la magazinul de pe faleză. A intervenit o confuzie cu un furnizor, iar cofetarul-șef a luat-o razna.

– Și nu se poate rezolva la telefon?

– Nu, e nevoie de o intervenție la fața locului.

– Bine. Spune-i lui Michael că plec acum și-l sun mai târziu, ca să-i zic ce se întâmplă.

– Am înțeles, spuse Jim și dispăru.

Max își puse sacoul și își luă servieta.

– Lasă-mă să rezolv asta, și după aceea vorbim. Ține-mi locul cât sunt plecat.

– Desigur.

Ieși pe ușă, în timp ce-și propunea în gând să aprofundeze discuția cu prima ocazie.

Două ore mai târziu, Carina analiza o serie de documente, în timp ce stătea la biroul lui Max. Evenimentele din acea dimineață încă o sâcâiau, dar decisese să treacă peste situație și să se revanșeze prin muncă.

Faptul că se înșelase nu însemna că trebuia să stea să se biciuiască pentru asta. Toată lumea greșea la început – nu așa îi tot spuseseră Max și Michael?

Își roti de câteva ori gâtul, apoi încercă să se concentreze pe șirul nesfârșit de numere care umplea ecranul computerului. Telefonul sună.

– Da?

– Robin este aici să se vadă cu Max, o anunță secretara.

– De la Robin's Organics? întrebă ea.

– Da, zice că este urgent.

– Spune-i să intre, te rog.

Bărbatul care intră avea păr castaniu, ochi căprui și obraji rumeni. Purta o cămașă roșie pe care era scris „Robin e tare" și o pereche de blugi cu o gaură în ei. Nu era genul clasic de director de la companiile furnizorilor mari. Cu siguranță, era un om care își sufleca mânecile și se implica în munca de jos. Carina se ridică de pe scaun și îi strânse mâna.

– Sunt Carina Conte. Max lipsește momentan. Pot să vă ajut?

Bărbatului îi zvâcni un mușchi la ochi.

– Trebuie să discut o problemă cu dumneavoastră, doamnă Conte. Sper să mă puteți ajuta.

– Spune-ți-mi Carina, vă rog. Cu siguranță, o să încerc. Dați-mi voie un moment să extrag detaliile contractului, spuse ea și tastă ceva, după care citi istoricul contului și însemnările recente. Văd că lucrăm împreună de când s-a deschis La Dolce Maggie. Corect?

– Da. Am avut întotdeauna o reputație solidă, pentru că avem cele mai bune fructe organice din Hudson Valley. Dar am avut probleme cu locația din Newburgh. Smochinele și zmeura au fost livrate cu întârziere. Cofetarul-șef mi-a spus în această dimineață că renunță la contractul cu noi.

Carina se încruntă.

– Noi avem ultimul cuvânt în asemenea situații, nu cofetarul-șef. E prima dată când se întâmplă să livrați cu întârziere?

El tresări.

– Nu. S-a întâmplat de câteva ori în ultima lună.

Carina se lăsă pe spătarul scaunului și îl studie, în timp ce bătea cu stiloul pe marginea biroului.

– Când furnizorii întârzie, noi nu ne putem prepara produsele de patiserie. Aceasta este o problemă foarte serioasă.

– Știu și îmi pare rău. Am vrut să vin personal și să vă spun ce se întâmplă, zise el, apoi își drese glasul.

Fiul meu era cel care conducea camionul pentru livrări, l-am implicat și pe el în firmă de curând. S-a descurcat bine un timp, dar apoi s-a înhăitat cu niște persoane dubioase și... S-a apucat de droguri. A furat bani. Nu făcea livrările. Eu credeam că totul era în regulă, nu-l verificam.

Ochii Carinei se înmuiară de compasiune. Tânjea să întindă brațul și să-i strângă mâna bietului om, care, era evident, suferea din cauza fiul său.

– Îmi pare foarte rău. Și ce veți face?

– El s-a internat într-o clinică de dezintoxicare. N-o să mai lucreze pentru mine, vă promit. Vă rog să-mi acordați încredere și să-mi permiteți să continui cu locația din Newburgh. Compania mea are o reputație solidă, și nu vreau să pierd La Dolce Maggie.

Carina analiză rapoartele. Până în urmă cu câteva săptămâni, nu avuseseră probleme cu Robin's Organics.

În timp ce bărbatul aștepta o decizie, Carina se gândi la ce ar fi făcut Max și Julietta în situația aceea. Ar fi fost empatici, dar ar fi avut o atitudine profesională. Probabil ar fi cerut o reducere pentru neplăcerile provocate. Cu siguranță, și-ar fi exprimat cât se putea de clar nemulțumirea. Dar ea nu era nici Max, nici Julietta, iar instinctul îi spunea că Robin deja suferise îndeajuns și nu mai era nevoie să-l ia și ea la șuturi.

– Va trebui să-i garantez cofetarului nostru de acolo că nu se va mai confrunta cu întârzieri la livrări. Îmi puteți promite asta?

– Da. Am angajat deja pe cineva în care am deplină încredere. Nu vor mai exista probleme.

– Am înțeles. O să mă ocup de asta, și o s-o luăm de la început.

Ușurarea se putea citi pe fața bărbatului. Ochiul lui mai zvâcni o dată când se ridică să-i strângă mâna.

– Mulțumesc, Carina. Apreciez foarte mult acest lucru.

– Cu plăcere! Succes cu fiul dumneavoastră! Știu că v-a frânt inima, dar sunt convinsă că veți face tot

ce e posibil ca să-l ajutați să-și revină. Dacă ai o familie care te sprijină, lupta e pe jumătate câștigată.

Bărbatul încuviință din cap și ieși din birou.

Carina oftă. Suferea pentru bietul om. Aducerea pe lumea a copiilor presupunea și anumite riscuri. Îi acordase credit lui Robin pentru curajul și onestitatea lui.

Trecu o oră în care ea actualiză documente și-l aștepta pe Max.

Acesta intră în birou cu pași mari și aparent prost dispus. Nu că era ceva în aspectul său care îi trăda starea. Fiecare fir de păr era aranjat cu grijă, iar costumul gri pe care îl purta nu avea nici măcar o cută. Cravata mov era perfect înnodată și niciodată nu stătea strâmb. Dar trăsăturile lui erau contractate de nemulțumire, iar ochii aruncau flăcări albastre, în timp ce-și punea servieta pe birou.

– Avem mari probleme. Trebuie să mă văd imediat cu șeful de la Robin's Organics.

Uh-oh.

Carina se ridică de pe scaun, păși în fața biroului și se sprijini de el. Își păstra vocea calmă și controlată.

– Robin a venit deja să mă vadă.

Max o privi surprins.

– Ce spui acolo? Când s-a întâmplat?

– A venit cât ai fost tu plecat. A întârziat cu livrările în ultimele săptămâni și se temea că ne pierde de clienți. Am avut o discuție lungă cu el, și s-a rezolvat. Nu ar trebui să mai existe probleme pe viitor.

Un mușchi i se zbătea în maxilar. Mirosul de mosc al aftershave-ului ajunse până la ea.

– Tocmai am ascultat o tiradă nesfârșită de la cofetarul nostru șef de acolo, care a insistat să renunțăm la acest contract. Care a fost scuza lui Robin?

– Fiul său i-a făcut niște probleme și n-a avut destul personal la dispoziție.

Max ridică disprețuitor dintr-o sprânceană.

– Și ce treaba are asta cu noi? L-ai amenințat? Ai obținut o reducere de preț, pentru problemele pe care le-a cauzat?

Simți că o cuprinde furia.

– Nu am simțit că era necesar, Max. Lucrează pentru noi de ani de zile și nu am avut niciodată probleme cu el. Toți trecem prin probleme personale, iar relațiile sunt fundamentale în lumea afacerilor. Să-i ținem o prelegere sau să insistăm să obținem o reducere nu ar fi fost o mișcare corectă din partea noastră, în acest caz.

Max simțea că ajungea la capătul răbdării. Înjură în barbă și își trecu degetele prin păr. Carina ura până și felul în care șuvițele de păr se așezau perfect la loc după ce el le atingea. Oare chiar era o ființă umană? Cine crease un asemenea Zeu al Sexului? Amintirea mâinilor lui când o ridicaseră și o lipiseră de ușă îi provoca fluturi în stomac și o dorință umedă, care cerea să fie satisfăcută, între picioare. Dar reuși să se adune și să-l înfrunte cu privirea.

– Relațiile sunt importante, dar la fel de important e și ca furnizorii să-și respecte prevederile contractuale. Dacă îi treci greșeala cu vederea o dată, va ști că poate continua să greșească fără să fie tras la răspundere. Îți spun încă o dată: ești prea moale. Trebuie să capeți mai mult curaj și să fii mai dură.

Pumnii ei se încleștară la auzul tonului lui condescendent.

– Să capăt mai mult curaj? întrebă ea încet. Ce-am făcut nu are nimic de-a face cu faptul că sunt moale, ci cu consolidarea încrederii. Gestul meu, faptul că i-am acordat încredere... îl va face să ne fie loial și să se străduiască să nu ne mai dezamăgească niciodată. Astea sunt adevăratele afaceri, Max. Poate ar trebui să mai treci pe la niște cursuri de specializare.

El se apropie până ajunse față în față cu ea. Respirația ei agitată aproape că trăda faptul că era pe punctul de a exploda. Dar, la naiba, nu avea de gând să-și piardă

cumpătul în fața lui, la muncă. Era timpul să-i demonstreze cu cine avea de-a face.

– Poate ar fi mai bine să-i spui cofetarului nostru șef să uite de tartele cu smochine pentru petrecerea de diseară. Ce zici de asta?

Ea se ridică în vârful picioarelor și își înălță provocator bărbia.

– Și poate n-ar strica nici ca *tu* să capeți un pic de curaj ca să-l înfrunți pe cofetarul-șef și să-i explici că nu el e cel care ia deciziile la La Dolce Maggie. Este doar un nemernic isteric. Așa a fost mereu.

El pufni.

– Dar face niște deserturi senzaționale!

– Da, și e răutăcios cu toată lumea, pentru că e frustrat din cauză că e mic de înălțime. Iar tu nu faci decât să-l cocoloșești.

Max întinse mâna și o apucă de braț. Fața lui era atât de apropiată de a ei, încât îi putea vedea curba senzuală a buzei de jos, barba aspră care îi acoperea maxilarul și focul din ochii albaștri.

– Eu sunt șeful aici și eu iau deciziile finale.

– Ce păcat că nu le iei pe cele potrivite.

Respirația lui se repezi fierbinte peste gura ei. Buzele Carinei se întredeschiseră. Degetele lui mușcară adânc din brațul ei.

– Vorbești cam mult pentru cineva care e aici pentru formare profesională.

Dorința o lovi și mai tare. Sfârcurile i se împingeau prin mătasea fină a bluzei și implorau mușcătura obraznică a dinților lui.

– Atunci, fă-mă să tac, șopti ea provocator.

El ezită o clipă. Înjură printre dinți.

Apoi, îi asaltă gura.

Sărutul fu fierbinte, rapid și exigent. Limba lui se împinse adânc între buzele ei, în timp ce brațele lui o ridicau și o așezau pe birou.

Ea se deschise mai larg pentru el și se lipi de umerii lui. Fusta i se ridicase pe coapse. Încercă să se mute spre

marginea biroului ca să-şi poată despărţi mai bine picioarele. El o prinse, o trase spre el, îi ridică fusta până în talie şi îi înfăşură picioarele în jurul lui.

Carina se pierdu în sărutul care îi provoca senzaţii înnebunitoare şi îi umezea chiloţii. El îi devora gura precum un prădător înfometat gata să-şi mănânce prada. Mâna lui îi strânse carnea sensibilă din spatele genunchiului, apoi alunecă în sus spre chiloţii ei din dantelă albă. Îi sorbi geamătul de plăcere de pe buze şi îi muşcă buza de jos, ca apoi să-şi treacă limba peste carnea umflată.

– Trebuie să te ating, şopti el. Am nevoie să...

– Fă-o! Acum!

Degetele lui alunecară sub banda elastică şi îi găsiră carnea umedă şi fierbinte. Ea gemu şi se arcui, în timp ce degetul lui intra şi ieşea cu sălbăticie din ea. Carina îşi înfipse adânc în spatele lui tocurile. Degetul lui mare îi găsi clitorisul umflat şi se freacă de marginea lui mătăsoasă, tachinându-l. Ea îl trase de păr, îşi depărtă picioarele şi mai tare şi alunecă spre orgasm.

Interfonul bâzâi.

– Max, întâlnirea ta de la ora două.

Gura lui se smulse de pe a ei. Ea se chinui să-l tragă înapoi ca să termine ce începuse, dar privirea lui îngrozită o făcu să-l elibereze. Degetele lui o lăsară abandonată şi frustrată. Parfumul excitării plutea în aer. Respiraţia ei era dezlănţuită şi neuniformă când alunecă de pe birou, îşi trase în jos fusta şi îşi netezi bluza. Apoi, îl privi.

– Doamne, ce naiba m-a apucat? Nu voiam să fac aşa ceva.

Partea din faţă a pantalonilor lui se umfla într-o evidentă contradicţie cu ce spunea. Sătulă să-l audă cum nega cât de nebunește era atras de ea, Carina îşi coborî capul şi îi indică discret cu privirea umflătura din pantaloni.

– Din ce văd eu, ai vrut, cu siguranţă.

– Carina...

– Hai să uităm de asta, Max. Du-te la întâlnire! Ne vedem mai târziu.

Nemaiputând să-i suporte scuzele și vinovăția, ea ieși din birou. O, da, fusese cu siguranță excitat. O sărutase de două ori deja și, evident, își dorea mai mult. Trebuia doar să-l convingă să-și adune curajul. Cumva, trebuia să-l atragă undeva, singur, pe un teritoriu neutru, ca să-l facă să termine ceea ce începuseră.

Câteva nopți mai târziu, Carina așeza un porțelan albastru cu design îndrăzneț pe masă. Slavă Domnului că se încheiase și acea săptămână. De la acea a doua confruntare cu Max, el părea hotărât să-i demonstreze că făcuse o greșeală care nu avea să se repete vreodată. Mda, un adevărat compliment pentru orgoliul ei feminin.

Se întoarse și surprinse o uriașă umbră întunecată cocoțată pe spătarul fotoliului. Își încrucișă brațele la piept și clătină din cap.

– Dante, știi regulile. Jos de pe fotoliu!

Pisica uriașă îi aruncă o privire plictisită și își linse o labă. Carina folosise un ton la care animalele răspundeau mereu.

– Vorbesc serios. Dă-te jos! Acum!

Dante își înălță coada și scoase un sâsâit amenințător.

Vocea lui Maggie străbătu camera:

– Dante, încetează!

Pisica se ridică imediat de unde stătea și coborî pe covor. Cu o privire dezgustată, se îndreptă spre Maggie pentru o mângâiere rapidă pe picior și apoi toarse mulțumită.

– Cum faci asta? E cel mai dezagreabil, mai încăpățânat și mai enervant motan din lume. Este singurul animal care nu mă ascultă.

Maggie zâmbi.

– Da, știu. Nu e grozav?

Cinele în familie de vineri seară deveniseră un eveniment constant în viața Carinei, și le aștepta întotdeauna cu nerăbdare. Găzduite o săptămână la Alexa și Nick

și una la Michael și Maggie, se obișnuise să se bucure de ele și să se relaxeze într-o atmosferă familială, departe de birou.

Carina se apucase de preparat salata. Cumnata ei se învârtea prin bucătărie, încercând să nu se lovească cu burta de mobilă. Fusta roșie, modernă, și bluza cu guler rotund o făceau să arate ca o gravidă elegantă, la modă. Maggie verifică pâinea cu usturoi și sorbi dintr-un pahar cu apă minerală.

– Ia spune-mi, cum mai e viața ta amoroasă? Ai fost, parcă, la o întâlnire cu Edward, nu?

Carina își ascunse o tresărire și adaugă o mână de măsline în salată.

– Hmm, nu a mers prea bine. Nimic rău, numai că nu e vreo mare chimie între noi.

Maggie strâmbă din nas.

– Asta-i chiar nasol. Nici nu vreau să-mi amintesc de câte întâlniri lipsite de orice chimie am avut parte. Alte perspective?

– Nu prea știu unde aș putea întâlni bărbați, în afară de mediul profesional în care mă învârt. Tu ce făceai pe când erai singură?

Maggie râse.

– Foarte multe lucruri rele, și asta e exact ce trebuie să faci și tu. O să-ți dau o listă cu mai multe cluburi la care să mergi în weekenduri. Aș merge cu tine, ca să-ți ofer sprijin moral, dar nici un bărbat n-o să te agațe când ai o gravidă alături.

Carina pufni.

– Femeie, probabil te-ar agăța pe tine înaintea mea. Încă arăți tare sexy.

Cumnata ei se îmbujoră, recunoscătoare.

– Ești o soră așa bună.

– Adică, Maggie, ai acel sex-appeal pe care mi l-am dorit întotdeauna. Cum faci?

– Ce anume, scumpa mea?

– Cum agăți bărbatul care-ți place?

Maggie scoase un hohot de râs și lăsă tigaie cu pâine prăjită pe bufet.

– Carina, ai deja tot ce e nevoie în trupul acela de milioane al tău. Amintește-ți un lucru: bărbaților le plac femeile care știu ce vor. Dacă vrei un bărbat, conectează-te cu vulpea aia care stă ascunsă în tine și las-o liberă. Bărbatul n-o să aibă nici o șansă să scape.

– Crezi?

– Hmm, nu. *Știu!*

Gândul de a juca rolul de seducătoare o incita. Chiar așa, trebuia să-și intensifice inițiativele și să obțină ce voia.

– Serios, trebuie să ieși în oraș și să te distrezi. O să dai de o mulțime de bărbați pe care să-ți poți exersa talentele. Mă calcă pe nervi toate sugestiile alea stupide cum că trebuie să mergi la biserică sau prin librării ca să întâlnești bărbați.

Carina își aminti comentariul legat de biserică făcut de Max și fu nevoită să-și muște buza de jos ca să nu chicotească.

– Sau la supermarket. Sincer, când a venit vreodată un bărbat la tine ca să te roage să-i încerci pâinea, să vezi dacă e proaspătă? Ori la sală! Sigur, nimic nu e mai sexy decât o femeie transpirată, cu machiajul scurgându-i-se pe față, care-și încordează mușchii. Chiar ne vezi răspunzând suav la întrebări de genul: „Și, ia zi, cu ce greutăți ți-ai lucrat azi bicepsul, frumusețe?"

– Da, și nici pentru internet nu sunt pregătită încă. Adică, nu sunt chiar atât de disperată deocamdată.

– Oh, dar Alexa se va distra foarte tare postându-ți profilul pe site-urile de întâlniri.

– V-am auzit, chicoti din hol Alexa.

Se auzi soneria, apoi câteva voci joase răsunară dinspre coridor.

– Oh, în sfârșit, ăsta trebuie să fie Max. Îi deschizi tu, te rog, Michael? țipă Maggie.

Carinei, care încă râdea după discuția cu Maggie, îi luă ceva până să perceapă prezența unei femei, după

sunetele care se auzeau din hol. Curioasă, aruncă o privire.

Rahat! Max adusese o tipă cu el.

Privi cum viitoarea ei aventură de o noapte intră în casă, la braț cu o femeie. Și nu cu orice femeie. Max își dădea întotdeauna întâlniri numai cu crema cremelor, și nici cea din seara aceea nu făcea excepție: sclipea de eleganță și de bogăție. Părul roșcat era coafat artistic, în bucle care îi cădeau elegant pe umeri, iar silueta ei subțire spunea clar că încăpea în mărimea 36. Avea ochi verzi și o privire sexy și somnoroasă. Unghiile cu manichiură franțuzească și tocurile cui avertizau femeile să stea departe de bărbatul ei. Iar bărbatul ei din acea seară era Max.

Carina încercă să nu se lase cuprinsă de deznădejde, în timp ce spiona de lângă ușa de la bucătărie.

– Ce se întâmplă, scumpo? întrebă Maggie. Pari enervată.

Ea își șterse de pe chip expresia îmbufnată și se forță să zâmbească.

– Nu, doar verificam ce a agățat Max săptămâna asta. Pare ceva serios.

– Hmm, nu credeam că vine cu o parteneră la cină în seara asta, spuse Maggie și scoase capul din bucătărie ca să se uite la Max, care făcea prezentările. Oh, asta e Victoria Windsor. Tatăl ei este duce de ceva, deci este de viță regală. Max s-a mai întâlnit de câteva ori cu ea. Probabil s-a întors în oraș – a fost plecată o vreme.

Carina clipi. Simți cum o inundă ura din toate direcțiile.

– Oh.

Cumnata ei își ascuți privirea și ghearele.

– Vrei să scap de ea? Trebuie doar să-mi spui. O să dau vina pe nebunia provocată de hormonii de gravidă.

Un râset îi scăpă Carinei printre buze.

– Nu, bineînțeles că nu. Ți-am spus că am trecut complet peste faza cu Max.

Maggie pufni.

– Da, iar următoarea mișcare va fi să-ți vând Brooklyn Bridge.

– Și de ce aș vrea, mă rog, să cumpăr un pod?

Maggie flutură din mână.

– Ignoră-mă. Mereu uit cât de ridicole sunt expresiile noastre americane.

Luă salata și plecă spre sala de mese. Imensul spațiu deschis avea o masă din lemn de cireș, scaune din piele moderne și un dulap asortat plini cu porțelanuri care sclipeau sub un candelabru imens. Maggie apucă niște sticle de vin din barul bine aprovizionat din colțul încăperii. Decorul clasic era îmblânzit de câteva lumânări și de tablourile de pe pereți ce redau peisaje din Toscana. Buchetele de flori proaspete întregeau atmosfera. Prezența unei femei își lăsase amprenta prin casa de fost burlac a lui Michael. Carinei îi plăcea contrastul dintre feminin și masculin, care acum caracteriza întreaga locuință.

Alexa intră legănându-și burta și suspinând.

– Așa mult îmi doresc un pahar cu vin, că simt că o iau razna. Dacă veniți să mă vizitați la maternitate, să-mi aduceți vin. Cine e asta care a venit cu Max?

– Pare să fie întrebarea serii, mormăi Maggie. O cheamă Victoria, e partenera lui Max zilele astea.

Alexa se cutremură.

– E prea slabă. Nu-mi place de ea.

Făcuse acea declarație cu o imensă satisfacție în voce. Oricine nu mânca era considerat o persoană suspectă la ei în familie. Maggie ridică din umeri.

– Am mai întâlnit-o o dată înainte și mi s-a părut simpatică. Poate e un semn.

Carina strânse din dinți. La naiba, dacă știa că urma să concureze cu prințesa aceea, măcar și-ar fi pus și ea o rochie. Dar venise în blugi, maiou alb și tenișii. Se înjură în gând, pentru că era conștientă că arăta de parcă nu avea nici 12 ani. Femeile care doreau să seducă bărbați ca Max trebuiau să joace tare.

Se auzi întâi zgomotul tocurilor, apoi Max apăru în sufragerie. Își prezentă partenera și o salută politicos din cap pe Carina, ca și cum nu-și băgaseră niciodată limba unul în gura altuia.

– Carina, ea este Victoria. Carina este o prietenă apropiată de familie.

Ea își înclină capul.

– Mda. Foarte apropiată. Mă bucur să te cunosc, Vicky.

Femeia tresări când auzi apelativul, dar se adună repede și o salută pe Carina.

– Mă bucur să-i cunosc, în sfârșit, familia lui Max. Ultima dată când am trecut prin oraș a fost din scurt și n-am apucat să mergem decât la petreceri oficiale. Nu-i așa, dragule? spuse ea, în timp ce-l mângâia pe bărbat pe braț cu unghiile ei lungi. Sper ca de data aceasta să stau mai mult.

Max zâmbi, dar buna dispoziție nu i se reflecta și în privire. Aproape că părea... disprețuitor. Ca și cum încerca să arate că nu fusese niciodată ceva între ei.

Interesant.

El refuza s-o privească în ochi și îi amintea Carinei de câinii vagabonzi pe care obișnuia să-i culeagă de pe străzi, care își înclinau capul pentru a evita contactul vizual direct. Pentru a evita adevărul circumstanțelor în care se aflau. Formele de negare erau incredibile, indiferent de specie.

Nick intră cu un platou cu *penne alla vodka*.

– Sper că suntem cu toții înfometați.

Carina își mușcă buzele, în timp ce femeile se uitau ostentativ la silueta extrem de subțire a Victoriei. Însă aceasta își frecă mâinile și acceptă provocarea.

– Oh, da! Să vină carbohidrații!

Maggie și Alexa rânjiră și se așezară la masă. Instinctul îi spunea Carinei că exista un motiv al naibii de bun pentru care Max o adusese la cină, și era pe cale să-l afle.

– Deci, Victoria, cu ce te ocupi?

– În acest moment, în principal, cu acțiuni caritabile. Am absolvit Oxford, cu o licență în drept, dar am constat că practicarea avocaturii nu-mi aducea foarte multe satisfacții sufletești. Așa că am fondat cu cineva un orfelinat în Londra.

Max se îndreptă în scaun, ca și cum era pe cale să țină o prezentare.

– Victoria are o excelentă pregătire academică, dar cunoaște în același timp foarte bine viața de pe străzi. Fundația ei ajută sute de adolescenți care nu au încotro s-o ia. Odată ce ating un anumit nivel în sistem, asistența maternală nu-i mai poate ajuta.

Alexa încuviință din cap.

– Da, da, ca în filmul cu Batman. *Cavalerul Negru: Legenda renaște*, îți amintești, Nick? Fundația Bruce Wayne a explicat această problemă. Foarte impresionant.

Nick râse de capacitatea soției sale de a raporta totul la cărți, filme sau poezie.

Victoria își plecă ochii și îi spuse lui Max:

– Dragul meu, mă flatezi. Eu am avut întotdeauna o plasă financiară de siguranță. Dar tu ai luat-o de la zero și ai urcat până în vârf, așa că ești cel care merită toate complimentele.

Carina se întrebă dacă nu cumva avea să se aleagă cu o carie din cauza dulcegăriilor pe care și le spuneau cei doi. Cu toate acestea, Max nu o atingea nicicum pe Victoria. El era mereu afectuos cu persoanele față de care simțea ceva. De câte ori nu-l văzuse mângâindu-se și giugiulindu-se cu partenerele sale? Dar în seara asta era distant și politicos, de parcă lua cina cu familia regală, nu cu ai lui. Mâinile și le ținea pe masă. Putea citi în ochii lui respect și admirație, dar nici un semn că-și dorea s-o tăvălească. Hmm, interesant.

Victoria vorbi puțin despre munca ei caritabilă, dar nu făcu nici o încercare să-l atingă. Păreau mai degrabă amici decât îndrăgostiți. Nu exista nici un fel de scânteie sexuală sau urmă de interes între ei. O femeie care

nu voia să se bage în pat cu Max avea altceva pe cap. Poate era frigidă? Carina își jură să afle.

Maggie direcționă conversația către Alexa.

– Deci, v-ați hotărât la un nume pentru copil?

Nick încuviință din cap.

– Dacă este fată, o s-o cheme Maria, după mama Alexei.

Carina oftă.

– E un nume superb! Și dacă e băiat?

Nick îi aruncă soției o privire de avertizare.

– Încă lucrăm la asta.

Alexa se îndreptă în scaun și se lansă.

– Dacă e băiat, o să-l cheme Johan.

Nick își frecă fruntea. Urmă un scurt moment de liniște absolută, pe care Maggie îl întrerupse din politețe, în cele din urmă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, dar de ce? De unde ai scos numele ăsta?

– Ghici, spuse Nick. Tu o cunoști mai bine decât oricine altcineva.

Carina își urmări cumnata cum trece în revistă toate posibilitățile, apoi icni.

– Ești nebună? O, Doamne, încerci să-l numești după Johan Santana!

Alexa își strânse buzele.

– Este un nume minunat și nu are nimic de-a face cu Mets.

Maggie începu să râdă isteric și își șterse ochii.

– Hai, las-o! Santana deține recordul pentru prima partidă din istoria Mets în care adversarii nu au reușit să înscrie, iar tu încerci să recreezi acea glorie. Îmi amintesc noaptea aia. Ai țipat așa tare, încât credeam că o să ți se declanșeze travaliul.

Carina își aminti că auzise despre slăbiciunea Alexei pentru echipa de baseball New York Mets și despre disprețul față de New York Yankees, echipa cu care ținea Nick. Slavă Domnului că ea nu era fana înfocată a vreunei echipe. Părea să cauzeze mai mult stres decât avea

nevoie, dacă era să se ia după privirea amenințătoare cu care Alexa își fixa cea mai bună prietenă.

– Lasă-mă în pace, Maggie. A fost un moment extraordinar, normal că l-am apreciat. Fiul nostru ar trebui să fie mândru să poarte acest nume.

Nick pufni și își umplu din nou paharul de vin.

– Doar peste cadavrul meu. Santana a decăzut de atunci și n-a jucat nici o partidă decentă de mult timp. Ce zici de numele Derek?

Alexa trânti furculița.

– Sub nici o formă! Nici un copil de-al meu nu va purta numele unui jucător de la Yankees!

Nick oftă.

– Hai să discutăm mai târziu despre asta, iubito. Ai gustat calmarii? Cred că nu mi-au mai ieșit niciodată așa bine.

Alexa bombăni, dar se întoarse la masă, iar Carina se strădui din răsputeri să nu râdă de conversațiile absurde în care se angaja cuplul.

– Ai un proiect în desfășurare în New York sau ai venit să-l vezi pe Max? o întrebă Michael pe Victoria.

– Tata e aici într-o vizită de afaceri, și m-am gândit să-l însoțesc. Mi-ar plăcea să văd o piesă de teatru sau să merg la operă, dacă reușesc să-l conving pe Maxie să-și ia liber.

Numele de alint provocă niște chicoteli înăbușite în jurul mesei.

– Bietul de el, a lucrat atât de mult pentru noua lansare. Poate îl conving să-și ia un pic de timp liber săptămâna asta, dacă primesc acceptul șefului său.

– Sigur, atâta timp cât nu avem probleme, poate să-și ia câteva zile liber. Carina o să-i țină locul.

– Ce drăguț! Nu-i așa că e minunat când lucrezi cu prieteni de familie?

Zâmbetul ei era sincer, sub dinții de un alb strălucitor, iar Carina se simți cuprinsă de vinovăție. Cum de îndrăznise să judece un om după aparențe? Victoria părea o femeie drăguță, inteligentă, care se întâmpla

să arate ca un fotomodel. Era vina ei? Nu. Așa că decise să se retragă. Poate era mai bine dacă Max voia să aibă o relație serioasă cu Victoria. Nevoia lui constantă de a se întâlni cu femei nepotrivite o fascina.

Victoria începu să vorbească despre un prieten bun care o îngrijora.

– Richard a fost omul care m-a susținut de când mă știu. Părinții noștri sunt prieteni buni, și am crescut împreună. Bietul om trece acum printr-un divorț îngrozitor. S-a căsătorit cu femeia greșită. Fac tot posibilul să-l ajut să treacă peste asta.

Maggie și Alexa suspinară cu empatie.

Carina surprinse sensibilitatea de pe chipul femeii atunci când pronunțase numele. Richard.

– Ce păcat, spuse ea, înfigând furculița în paste. Este foarte norocos că te are.

O undă de regret străluci în privirea Victoriei.

– Da. Îi tot spun asta.

„Bingo!"

Victoria era îndrăgostită de Richard, și probabil idiotul ăla habar n-avea. Nu era de mirare că încerca disperată să facă lucrurile să meargă cu Max. El nu era genul care să ceară vreodată prea mult de la partenerele sale. Poate că familia ei o presa să-și găsească un soț? Sau poate Victoria încerca să-l facă gelos pe Richard? Pe Carina o cuprinse mila. Ea și Victoria se luptau cu aceeași blestemată de situație. Tânjeau după niște bărbați care le priveau ca pe niște surori mai mici. Jalnic. Ei bine, ceva tot putea face pentru femeia aceea: s-o despartă de Max, ca o salveze de la o greșeală tragică.

– Unde e Lily? întrebă Max, în timp ce-i punea Victoriei salată pe farfurie.

Aceasta îi spuse repede că era de ajuns. O măslină neagră se rostogoli pe masă, iar Victoria nu făcu nici un efort să o prindă cu furculița. Lipsa de apreciere pe care o arăta femeia aceea față de mâncare o întristă pe Carina.

– Doarme acasă la Nonni. O alintă de nu ne mai înțelegem cu ea, dar Nick s-a gândit că meritățm și noi o noapte numai între adulți.

Nick trase de tirbușon și îi făcu soției cu ochiul.

– Da, poate reușim să nu adormim înainte de zece. Nu putem decât să visăm la asta.

Carina chicoti.

– Viața de părinte te schimbă.

– Ce bine ai zis-o! interveni Michael. De aceea, trebuie să te distrezi înainte de căsătorie. Max și Carina, trebuie să vă distrați cât mai puteți, spuse el, apoi tresări, pentru că Maggie tocmai îl înghiontise. Glumesc, *cara*. M-ai torturat destul și înainte să ne căsătorim. Nu aș schimba nimic, dar recunosc că nici viața aia de dinainte de căsătorie nu era rea.

Ea îl aprobă din cap, iar el îi ridică mâna și îi sărută palma.

Pe Carina o cuprinse o asemenea nevoie, încât simțea că se sufoca. Se consolă umplându-și gura cu paste, sperând că aveau să-i potolească și cealaltă foame fizică.

Victoria își bătea gânditoare furculița de buzele umflate de acid hialuronic.

– Abia aștept să am copii, anunță ea. Sunt sătulă de întâlniri și de petreceri interminabile. Nu ești de acord, Max?

Toată lumea de la masă se holba la el. Max se înroși ușor. Carina își ținu răsuflarea.

– Sigur.

Ea părea să aștepte ca el să dezvolte.

– Aștept cu nerăbdare să mă căsătoresc, cândva în viitor, adăugă el.

Victoria își înclină capul.

– În viitor? Ce înseamnă, mai exact, asta? Cât de departe în viitor? Știi că tata vrea să mă căsătoresc cât mai curând, nu?

Alexa și Maggie își puseră jos tacâmurile. Până și Nick și Michael se aplecară puțin în față, ca să nu rateze răspunsul.

Max își drese glasul și întinse mâna după vin. Luă o înghițitură, dar tăcerea încă stăruia apăsător în jurul mesei. Ca un lup încolțit, își plimbă privirea în jurul mesei, până când o întâlni pe a Carinei.

O căldură pură izvora din ochii albaștri. Carina simți că o înțeapă inima. Adevărul o lovi cu toată forța. El își dorise ca Victoria să fie aleasa. Dar nu era. De asemenea, părea să nu-și dea seama că femeia aceea era îndrăgostită de alt bărbat. Poate că simțise că ea era un pariu sigur din cauza distanței dintre ei.

Încet, Carina se relaxă și începu să se bucure de spectacol.

– Max adoră copiii, spuse ea. Mama lui dorește de ceva timp să-l vadă așezat la casa lui. Și unde ați locui?

Max scoase un icnet ciudat, pe care și-l înăbuși repede.

Victoria interveni iute:

– Oh, asta se rezolvă. Trebuie să fiu în Anglia câteva luni pe an, dar în restul timpului putem sta la New York. Desigur, am vizita și Italia, ca s-o cunosc mai bine pe mama lui Max. Nu sună minunat, dragul meu?

– Da, desigur. Într-o bună zi.

– Când?

Carina abia reuși să-și controleze chicotul. În sfârșit, îl vedea pe Max în deplinătatea unui atac de panică.

– În curând, spuse el, apoi apucă un șervețel, își șterse gura și se ridică de la masă. Hmm, scuza-ți-mă un minut. Revin imediat.

Se repezi spre hol și dispăru. Victoria se sprijini de spătar, surprinsă.

Carina se ridică de la masă.

– Mă scuzați o secundă, mă întorc imediat.

Îl urmă.

Max închise ușa de la bibliotecă. Oare ce se întâmpla cu el?

Își strânse pumnii și îi apăsă peste ochi. Victoria era femeia perfectă. Era frumoasă, inteligentă și dorea

să se stabilească și să-și întemeieze o familie. Îi plăcea întotdeauna să fie în compania ei când se afla în oraș. Era important pentru el să-i arate Carinei că se înșela în privința lui.

Cuvintele ei batjocoritoare îi dansau în cap și-l scoteau din sărite.

„Întotdeauna alegi femei nepotrivite", îi spusese ea.

Imposibil. Sigur, ea îi dăduse câteva exemple bune, dar cu Victoria îi dovedise că se înșelase. Deci, de ce nu simțea el că avea o legătură reală cu ea și de ce nu dorea să ducă relația la nivelul următor?

Imaginea degetelor lui penetrându-i interiorul umed îi sclipea în fața ochilor. Simțea încă durerea ascuțită provocată de tocurile ei înfipte în spatele lui. Gustul dulce al gurii ei, mirosul excitării ei. Să-i împingă fusta aia cât o palmă peste coapse fusese cea mai dulce fantezie care devenise realitate. Dacă nu ar fi fost întrerupți, ar fi întins-o pe birou și ar fi pătruns-o.

Doamne, că se întâmplase o dată mai putea fi trecut cu vederea. Oarecum. Dar de două ori?

Își merita cu prisosință locul în iad.

O bătaie ușoară în ușă fu singurul avertisment.

Nasul lui simți imediat mirosul de castravete și pepene galben din aer. O senzație de alarmă i se ridică pe șira spinării. Atmosfera relaxată și academică a bibliotecii trosni brusc de electricitate. Tălpile moi ale tenișilor îi mascau pașii, dar Max simțea căldura trupului ei arzându-l în spate.

S-o ia naiba pentru că îl făcuse s-o dorească.

Se întoarse spre ea.

– Vin, spuse el. Am nevoie doar de un minut.

Ea se apropie. El se dădu înapoi. Carina zâmbi ușor.

– Ce te-a speriat? Căsătoria sau copiii?

El își înălță capul și o înfruntă bărbătește.

– Nu știu.

Max se aștepta la un comentariu sarcastic, dar ea încuviință din cap.

– Înțeleg.

Își încrucișă brațele la piept.

– Hai, dă-i drumul! Abia aștepți să mă faci praf.

Mai avea și tupeul să pară surprinsă, constată Max.

– De ce? Dacă îți place de ea, mă bucur pentru tine. De fapt, mi s-a părut chiar simpatică, odată ce am trecut peste faptul că nu prea apreciază mâncarea.

Ușurința cu care ea trata faptul că el se întâlnea cu alte femei, după acel sărut, i se părea jignitoare. De ce oare îi venea s-o tragă spre el și să-i demonstreze că însemnase ceva?

– N-ai cum să găsești ceva în neregulă la ea. Am verificat deja – iubește animalele.

– Grozav!

– Crede în acțiunile caritabile. Poate conduce o afacere. Iubește ideea de familie. Îți spun, e perfectă.

Buzele ei zvâcniră.

– Sunt fericită pentru tine. Sper să te așezi la casa ta. Mai bine tu decât eu. Pentru că eu aștept cu nerăbdare să mă distrez. Sex fierbinte acum. Bebeluși mai târziu.

Replica îi captase întreaga atenție lui Max. Buzele ei rotunjite pronunțaseră cuvintele ca și cum erau unse cu miere. „Sex.. „Fierbinte." Simți cum furia i se urcă până în gât.

– Încetează! Nu mai spune prostii din astea!

– De ce? N-au cum să te facă să te simți mai inconfortabil decât ce s-a întâmplat acum câteva zile.

El tresări. Pentru că își dorea atât de mult s-o facă din nou, îi spuse exact contrariul.

– Aceea a fost o greșeală, zise el cu voce sugrumată. Ambele dăți au fost.

– Dacă spui tu...

Cuvintele ei parcă-l loviră în stomac. Cum ajunsese femeia aceea micuță, încălțată în teniși, să controleze brusc situația? Mintea și trupul ei îi călcau în picioare voința cu forța unui taifun. Se agăță de scuza supremă.

– Orice interacțiune fizică între noi e o trădare totală a încrederii. Nu-i așa?

Vechea Carina s-ar fi înroșit și s-ar fi bâlbâit. L-ar fi privit de parcă era Dumnezeu și s-ar fi îndepărtat. Noua Carina se apropie și mai mult de el și își ridică bărbia. Era un metru șaizeci de putere feminină pură.

– Ar fi? murmură ea.

Sexul lui excitat împungea prin materialul pantalonilor, în total dezacord. Cum tot sângele parcă i se scursese din cap, abia reuși să spună:

– Da. Ar fi.

– Ce păcat!

– Carina, nu te juca! Nu putem să facem sex. Faptul că te-am sărutat a fost o teribilă greșeală. La fel a fost și episodul din birou. Încă mă simt vinovat din cauza asta.

Ochii ei întunecați fierbeau de mistere și secrete pe care el ardea să le cunoască. Ea își trecu limba peste buza de jos și spuse, cu un ușor amuzament:

– Îmi pare rău că-ți ucid iluziile, *Maxie*. Dar eu caut doar un băiat rău cu care să mă joc.

Maioul ei alb și tenișii aceia ridicoli îi provocau un chef nebun să smulgă tot ce avea pe ea, ca să-i dezvăluie rotunjimile de sirenă. Gustul ei îl bântuia. Și, de parcă îi citise gândurile, ea se aplecă și îi șopti pe buze, mângâindu-l provocator cu respirația:

– Vrei să te joci?

Trecu o secundă. Tot sângele din trup i se adună în sexul care zvâcnea, lăsându-l doar cu un bâzâit infernal în cap. Era un bărbat cu experiență, versat în arta seducției. Dar puterea ei îl pusese la pământ. Creierul lui țipa: „La naiba, da!"

– Nu pot, reuși să spună. Ies cu Victoria.

Încet, ea se trase înapoi și ridică din umeri.

– Am înțeles. O să-ți respect noua relație și n-o să te mai deranjez. Se îndreptă spre ușă, mișcându-și senzual soldurile. Curba delicioasă a feselor ei părea să-i spună „la revedere". Încă un lucru. Ceva ce cred că ar trebui să știi.

– Anume?

– Stai cu ochii pe Richard.

El se încruntă.

– Richard este unul dintre prietenii ei. Nu e nimic între ei. Omul trece printr-un divorț.

– E îndrăgostită de el. A fost mereu. Și va fi tot timpul. Întreab-o, spuse ea și îi făcu cu ochiul. Ne vedem în living.

Max rămase țintuit locului, întrebându-se dacă viața lui nu cumva se mutase cu totul în iad.

capitolul 8

– Am nevoie de tine în Vegas. Mâine.

Max mormăi, își azvârli cafeaua rece la gunoi și apoi caută în sertarul de jos, unde își ținea lucrurile bune. Luă două pahare mici, turnă *grappa*, îi întinse unul lui Michael și închină.

Apoi, cu un gest scurt, dădu paharul pe gât și se bucură de tăria băuturii.

– Michael, mă ucizi. Am lansarea din New Paltz săptămâna viitoare, iar tu vrei să plec în Las Vegas?

Michael își frecă degetele de față în gestul său specific de frustrare.

– Îmi pare rău, prietene, urăsc să-ți fac asta. Dar Venetian Hotel din Vegas e interesat să pună un magazin de-al nostru în galeria lor comercială, și am nevoie de cineva care să meargă să negocieze acolo. Sawyer Wells e la conducere acum. Parcă sunteți prieteni.

– Da, ne știm de mulți ani.

– Bun. Planificasem să mă duc eu, dar mama s-a gândit să zboare mai devreme. Nu pot să plec săptămâna asta.

Max se încruntă.

– E totul în regulă?

– Da, dar Maggie nu poate călători în această etapă a sarcinii, și nu vreau s-o las singură. Mama vine mâine. Vrea să o vadă pe Maggie cu ochii ei înainte de naștere.

– Cum se mai simte? Mai are problemele acelea cardiace?

Michael clătină din cap.

– Trebuie să fie mereu cineva cu ochii pe ea, dar Julietta spune că se descurcă destul de bine. Doctorul a examinat-o înainte de călătorie și i-a spus că un zbor atât de lung nu-i va cauza totuși probleme. Am nevoie să stai în Vegas câteva zile, Max, și să închei o înțelegere cu ei.

Max încuviință din cap.

– S-a făcut!

Michael se relaxă, în sfârșit. Oftă.

– Mulțumesc. O să mă ocup eu de orice problemă de aici. Oh, și o trimit pe Carina cu tine.

Max sări de pe scaun de parcă-i luase fundul foc.

– Ce? Sub nici o formă!

Michael îi aruncă o privire confuză.

– De ce?

Max decise că era cazul să se calmeze și să domolească tensiunea ce începuse să-i încordeze mușchii.

– Nu e pregătită pentru așa ceva. Trebuie să mă concentrez pe negocieri și n-o să am cum s-o supraveghez și pe ea.

Michael se lăsă pe spate și flutură o mână în aer.

– Am înțeles. Dar chiar n-o să fie nevoie să o dădăcești, spuse Michael, apoi îi aruncă un zâmbet sardonic. Îmi pare rău că lucrurile n-au mers între tine și Victoria, dar pun pariu că-n câteva zile vei fi la braț cu vreo dansatoare mișto din Vegas. Carina n-o să-ți stea în cale. Pentru ea e oportunitate să învețe cum se negociază și cum se încheie o înțelegere. Trebuie să vadă care sunt toți pașii. O să-ți fie și de ajutor pe acolo, când e vorba despre făcut acte, comisioane. Pot să-l trimit și pe Edward cu voi. E excelent pe vânzări. Ne poate ajuta la negocieri.

Max simți cum *grappa* i se întoarce din stomac și îl sufocă. Începu să tușească violent. Capul îi vâjâia.

Michael se ridică să-l lovească pe spate, crezând că se înecase.

– Nu, Edward, reuși el să gâfâie. Am avut niște probleme cu el.

– E nevoie să intervin?

– Nu, nu, am totul sub control. Și nu am nevoie de nimeni altcineva în această călătorie. O să mă descurc. Pot să închei înțelegerea asta și singur. Nu e nevoie de cineva de la vânzări în etapa asta.

– Da, știu că poți, spuse Michael și îi puse o mână pe umăr. Afacerea asta nu ar fi existat niciodată fără tine, prietene. Îți mulțumesc că ne-ai fost mereu alături la nevoie.

Imaginea Carinei, cu spatele lipit de ușă, cu rochia ridicată, îi fulgeră prin fața ochilor. Sudoarea îi acoperi fruntea.

– Da, nici o problemă.

– Îi spun Carinei să se pregătească pentru zborul de dimineață, zise Michael și scoase un dosar gros din servietă. Astea sunt documentele. Avionul o să fie alimentat și pregătit de zbor până în ora nouă.

Când ușa se închise în spatele lui, Max gemu. Oh, da. Cu siguranță, karma se răzbuna pentru acele clipe de plăcere alături de singura femeie din lume pe care nu o putea avea. Acum, trebuia să stea câteva zile cu ea în Vegas. Numai ei doi.

Încercă să își înăbușe panica. Dar poate că se stresa degeaba. După discuția lor din bibliotecă, ea nu mai făcuse nici o referire la ce se întâmplase între ei. Încă se simțea lovit în orgoliu pentru că nu putuse să-și dea seama singur că Victoria era îndrăgostită de alt bărbat. Unul pe care îl întâlnise cu mult timp în urmă. Și mai rău fusese când înțelesese că nu exista nici un fel de chimie sexuală între ei. Se simțise presat să-i demonstreze Carinei că se putea implica într-o relație serioasă, dar faptul că Victoria insista să se căsătorească îl panicase cu totul. Avuseseră o conversație civilizată și fructuoasă, iar ea recunoscuse că avea sentimente față de Richard. El o sărutase pe frunte și îi urase noroc, sperând

că ea avea să-și ia inima în dinți și să meargă după bărbatul pe care îl iubea.

Cât despre Carina, ea se comporta ca și cum nimic nu se întâmplase între ei. Fusese degajată. Prietenoasă. Relaxată. Ca și cum limba lui nu se întâlnise niciodată cu sfârcurile ei.

„Încetează!"

Vegas era despre afaceri. Ea voia să învețe. Nu exista nici un motiv să intre în panică pentru că urma să petreacă alături de ea câteva zile.

Ideea noii înțelegeri de afaceri pe care urma să o încheie îl entuziasma. La naiba. Iubea Vegasul. Căldura. Adrenalina. Păcatul. Avea să se vadă cu vechi prieteni și să facă ce știa mai bine: să încheie o afacere și să-și găsească o femeie superbă.

Una care să-l facă să-și ia gândul de la Carina. Luă dosarul și se apucă de treabă.

Carina se străduia din răsputeri să nu țopăie pe scaun. Limuzina rula încet pe străzile din Vegas, și ea simțea cum toate emoțiile i-o luau razna. Era un oraș care trăia cu un singur scop: plăcerea. Era un loc unde putea să se relaxeze, să scape de inhibiții și să-l aducă pe Max la ea în pat.

Bun venit în Vegas...

Max o privea cu un amuzament abia voalat, dar ei nu-i păsa.

– Putem să merge s-o vedem pe Celine Dion?

El strâmbă din nas.

– În nici un caz.

– Dar la Cirque du Soleil?

El se strâmbă din nou.

– Poate. Dacă sunt suficient de beat.

Ea scoase limba și râse.

– Refuz să las personalitatea ta anostă să-mi strice plăcerea. Visam de mult timp să vizitez Vegasul, și nu-mi vine să cred că sunt aici. Chiar e adevărat că dansatoarele din cluburi și cazinouri fac spectacol practic goale?

– Da.

– De câte ori ai fost aici?

El se relaxă, iar Carina încercă să-și controleze privirea flămândă. Îmbrăcat într-un costum de afaceri de culoare închisă, cu butoni din aur, cu părul aranjat cu grijă, Max ar fi întors capul oricărei femei din Vegas. Fie ea și vreo celebră dansatoare. Max avea o grație de animal sălbatic prins în civilizație. Cravata de un roșu aprins lăsa să se înțeleagă ce fierbea dincolo de suprafață, iar pe ea o mâncau degetele să i-o rupă, să ridice geamul fumuriu dintre ei și șofer și să se lanseze în una dintre numeroasele ei fantezii. Însă rămase nemișcată, așteptând răspunsul lui.

– De câteva ori. Uneori pentru afaceri, alteori pentru distracție.

– Sunt convinsă. Nu ai anulat nici o nuntă încheiată aici, nu-i așa?

– Obrăznicătură!

Ea zâmbi și își scoase capul pe fereastră, abandonând orice comportament rafinat. Aerul cald și umed îi strica coafura elegantă, însă nu-i păsa.

Intrară în Venetian Hotel, și Carina râse de felul în care era recreată atmosfera italiană. Sculpturi elegante din marmură, numeroase fântâni arteziene, multă vegetație și uși impresionante. Se așteptase ca hotelurile din Vegas să fie stridente și de prost gust, însă erau aproape elegante.

Michael se opri la recepție. Ea se foia lângă el, încercând să vadă cazinoul hotelului. O sferă uriașă din aur domina centrul podelei lustruite, din care se înălțau coloane și arcade imense, care sprijineau un tavan ce reproducea pictura lui Michelangelo din Capela Sixtină. Amestecul de texturi, culori și lux îi încânta simțurile.

Își primiră cheia și porniră spre turn. Urcară și tot urcară, de parcă se pregăteau să dea nas în nas cu însuși uriașul din *Jack și vrejul de fasole*. Ușile liftului se deschiseră. Max formă codul de acces, și intrară în apartament.

Carina rămase cu gura căscată.

Știa că Michael și Max erau foarte, foarte bogați. De la începuturile modeste, ea urmărise cum afacerea familiei crescuse, până când nu mai fuseseră nevoiți să-și facă griji în legătura cu plata facturilor, susținerea financiară a pasiunii Veneziei pentru pantofi sau plata studiilor ei universitare. Casa lor fusese renovată, dar ea stătea încă la Bergamo. Situația ei nu se schimbase dramatic, iar în adâncul ei rămăsese aceeași persoană neafectată de succes sau de bani.

Dar trebuia să recunoască faptul că acel apartament o impresiona.

În camera de zi avea o superbă canapea albastră, fotolii și un mobilier magnific din lemn de cireș. Picturile pe pânză de pe pereți surprindeau peisaje și scene de viață din Italia, iar ferestrele care se întindeau din tavan până la podea arătau orașul în toată splendoarea sa. Rămase fără cuvinte, în timp ce se plimba admirând barul bine aprovizionat, baia cu jacuzzi și patul imens plin de perne, în care îi venea să se arunce ca să tragă un pui de somn.

– Cred că trebuie să-i cer lui Michael o mărire de salariu, mormăi ea.

Max râse.

– Asta e și afacerea ta, *cara*. Sunteți o familie, deci ai dreptul la tot ce s-a construit, inclusiv la bani.

– Nu mă simt confortabil să profit de ceva pentru care nu am muncit cu adevărat, spuse ea sincer. Vreau să-mi câștig dreptul la acei bani.

Expresia lui se îmblânzi, și, pentru o clipă, ochii lui albaștri se umplură de mândrie.

– Știu. Ai caracter, ceea ce le lipsește multor femei în ziua de azi.

Carina pufni.

– Sunt o mulțime de femei cu caracter, Max. Doar tu le găsești de fiecare dată numai pe cele nepotrivite.

– Putem să luăm o pauză, azi, de la analizarea trecutului meu amoros?

– Sigur, spuse ea, cu un licăr de vinovăție în ochi. Îmi pare rău că lucrurile n-au mers cu Victoria.

El ridică din umeri.

– Ai avut dreptate. Ca de obicei. Măcar acum s-a dus după bărbatul pe care îl dorește cu adevărat, spuse el, apoi schimbă intenționat subiectul. Hai să-ți arăt camera ta.

Formă un cod, și ușa se deschise. Pășiră într-un alt apartament, care avea un dormitor și propria baie. Ea chicoti, își scoase pantofii și făcu ceva la care tânjea de când intrase pe ușă.

Luă viteză și se aruncă pe saltea. Se cufundă în patul moale, gemu satisfăcută și se întinse, bucurându-se de luxul pernelor și al păturilor.

– Am ajuns în rai, declară ea.

Max se opri lângă pat, zâmbind.

– N-ai putut niciodată să te abții de la un salt bun. Îți amintești când eram la vărul tău Brian și am construit drăcia aia ca să poți tu pretinde că ești o gimnastă la Olimpiadă?

Ea râse.

– O, Doamne, așa este! Am încercat să sar, dar tu construiseși dispozitivul ăla prea înalt, și mi-am rupt încheietura mâinii.

– Am crezut că voi fi pedepsit luni întregi, dar, după ce te-ai întors de la doctor, nimeni n-a pomenit nimic despre ce s-a întâmplat.

Ea se ridică într-un cot și își sprijini obrazul în palmă.

– Pentru că nu le-am spus.

– Ce?

Carina zâmbi amintindu-și.

– Știam că ai fi pedepsit dacă s-ar afla. La naiba, tu și Michael ați fost întotdeauna însărcinați să vă asigurați că nu pățesc nimic rău. Așa că i-am spus mamei că am construit singură drăcia aia.

El o privi lung, fără să clipească.

– Ai mințit pentru mine?

Întrebarea pusă pe un ton blând făcu ceva să se miște în stomacul Carinei. El o privea de parcă ar fi văzut-o într-o nouă perspectivă, dar ea nu știa dacă era un lucru bun sau rău. Poate că evocarea copilăriei nu fusese tocmai o idee grozavă în planul ei de seducție. Era mai bine să schimbe tactica.

– Aș vrea să schimb canapeaua aia extensibilă îngrozitoare din apartamentul Alexei. Spune-mi ce părere ai despre salteaua aceasta.

El tresări și se dădu un pas înapoi.

– Nu, nu știu sigur ce urmărești...

– Oh, haide, e destul loc. N-am păduchi. Nu trebuie decât să te întinzi și să-mi spui dacă nu e mai bună decât patul tău de acasă.

Fruntea i se încreți.

– Și de unde știi tu ce fel de pat am?

– Mi se pare că îți place luxul, așa că mă gândeam că trebuie să fie un pat imens. Sigur nu ai unul dintre acele dormitoare de burlac cu modele care imită zebra și cu difuzoare care cântă la comandă *Let's Get It On*, a lui Marvin Gaye, nu-i așa?

El se trase înapoi îngrozit.

– Ce știi tu despre așa ceva? Sunt atât de multe lucruri în neregulă cu scenariul pe care l-ai expus, încât nici nu știu de unde să încep. Nu vreau să aud despre așa ceva.

– Bun. Tipul cu care ieșeam avea ceva de genul ăla. A închis ușa în spatele lui, a apăsat un buton și a pus acel cântec îngrozitor ca să mă facă să intru în atmosfera romantică.

El făcu un pas mai aproape.

– Sper că nu i-ai dat ce voia. Nu cu acel truc ieftin.

Ea chicoti.

– Nu, nu m-a impresionat. Ea se îndreptă spre el, mută una dintre perne și îi făcu semn să i se alăture. Doar un minut. Spune-mi ce crezi.

– Carina...

– Bine, las-o baltă! N-aș vrea să-ți șifonezi costumul.

Remarca ei îl atinse. Trăsăturile i se înăspriră, ca și cum ea îi aruncase o provocare. Și, cum el nu se dădea niciodată înapoi de la o provocare, își scoase pantofii. Ea își înăbuși un chicot când Max se așeză cu atenție pe pat, lăsând o distanță mare între ei.

– Deci, ce crezi?

El oftă.

– Nu-mi vine să cred că evaluăm paturile. Mă simt ca într-o reclamă la saltele.

Ea începu să se trântească în pat.

– Fermă, dar plăcută. Lenjeria este de calitate, iar pernele sunt perfecte.

– Pernele nu-mi plac. Bărbații urăsc pernele pufoase, îi fac să simtă că se sufocă.

– Chiar așa?

– Da. Dar salteaua are o grosime bună. E fermă, dar suficient de bună pentru...

– Sex.

Fiecare mușchi din trupul lui înțepeni. Carina își ținu respirația când el își întoarse capul. Privirile li se uniră. Ea practic tremura de nevoia de a se urca pe el, de a-și apăsa gura pe a lui și de a se preda. Pupilele lui se dilatară, maxilarul i se încleștă. Ea aștepta. Se mișcă un centimetru spre el, asigurându-se că bluza îi punea bine în evidență decolteul. Cu o dezinvoltură deliberată, își înclină piciorul pe o parte, lăsându-și fusta să-i alunece indecent spre coapsă. Mirosul lui delicios de aftershave, de lămâie și săpun o răscoli mai mult decât orice colonie de designer de pe piață.

Tensiunea vâjâia prin aer.

Ea încă aștepta.

– Voiam să spun, de fapt, că e suficient de bună pentru somn.

Se rostogoli pe o parte, se ridică și o privi dezaprobator.

O apucă frustrarea. Zvâcnirea pe care o simțea între coapse o deranja. Se bosumflă.

– Mincinosule, șopti ea.

El se mișcă.

Cu viteza fulgerului, se trezi întinsă pe spate. Genunchiul lui tare îi apăsă coapsele și le desfăcu. O apucă ușor de încheieturi, i le prinse deasupra capului și își apropie fața de-a ei. Buzele lui se aflau la un centimetru de ale ei, iar ochii aceia albaștri aruncau niște scântei de foc și furie care declanșară în ea o poftă nebună. Trupul ei se înmuie sub comanda lui într-o nevoie de a fi dominat și cucerit. Toate acele fantezii obraznice ascunse prinseră viață.

– Joci un joc foarte periculos, *cara*, spuse el cu voce de oțel acoperit în mătase. Provoci un bărbat din liga mare și s-ar putea să regreți.

O satisfacție amețitoare începu să-i alerge Carinei prin sânge și prin cap. *Dio*, era atât de fierbinte, încât simțea că aveau să i se topească pielea și oasele. Era tot ce visase: acest Max dominator și sexual care o putea aduce la orgasm cu o mișcare a degetelor lui pricepute. Își ridică bărbia și-l privi drept în ochi.

– Poate că deja am dat o tură prin liga mare și mi-a plăcut...

– Acum, cine e ăla care minte? replică el. Max își lăsa capul în jos și își plimbă ușor buzele pe maxilarul ei. O gustă rapid cu limba, apoi își arcui capul în sus. Crezi că poți controla rezultatele, dar de fapt nu e deloc înțelept să tachinezi un bărbat excitat. Am crezut că ești mai deșteaptă, fetițo.

– Te-ai gândit vreodată că vreau mai mult decât poate gestiona un bărbat?

Cuvintele curajoase își pierdură un pic din impact când el o trase de lobul urechii, iar ea gemu.

– Te-ai înșelat în tot acest timp, Max. Nu e vorba că nu mă pot descurca eu cu bărbații, spuse ea zâmbind, în timp ce-i arunca o privire provocatoare. Ei nu se pot descurca cu mine.

El își înălță capul. Aerul dintre ei scânteia de atâta electricitate.

– Ia să vedem...

Gura lui se lipi de a ei. Era un sărut sub formă de pedeapsă, o lecție, un control al unei forme de artă pe care el o stăpânea.

Carina se jură să-i demonstreze că se înșela.

Degetele lui se strânseră în jurul încheieturilor ei, în timp ce plonja și cucerea, așa că ea imploră să fie eliberată. Carina implora, dar voia doar să obțină mai mult, în timp ce trupul lui se apropia, iar limbile lor se întâlneau. Ea se predă cu fiecare centimetru din corp și iubea fiecare moment. Sfârcurile ei extrem de excitate împingeau prin țesătura bluzei. Se umezise. Încercă să-și desfacă picioarele mai tare, până când el murmură o înjurătură îngrozitoare, îi ridică fusta și îi depărtă larg coapsele.

Fără să slăbească presiunea sălbatică asupra gurii ei, el își strecură o mână între picioarele ei și își lipi palma de chiloții ei umezi. Carina gemu și-l mușcă de buza de jos, încurajându-l să continue asaltul asupra trupului ei, și apoi...

Apoi, nimic, doar aer.

Ea se strădui să-și recapete respirația și echilibrul mental în timp ce el stătea lângă pat. Ochii lui se măriseră de șoc și de altceva, ceva periculos și flămând, trezit brusc la viață. Ea se ridică în șezut, își împinse părul încurcat care îi căzuse pe față și nu făcu nici un efort pentru a-și pune hainele în ordine.

– Ce-a fost asta? urlă el furios. Ar fi trebuit să mă respingi, nu să mă exciți.

Ea mârâi precum un pitbull enervat.

– Și cine naiba ești tu de lansezi o provocare și apoi nu o duci până la capăt? Nu mă tem de mica ta demonstrație, Max. Ți-am spus, sunt pregătită pentru mai mult.

– *Dio*, ești nebună și cauți belele. M-am săturat. O să pleci acasă, te pun la primul zbor.

Cu trupul încă tremurând de excitare, ea mijii ochii și aproape scuipă cuvintele.

– Și ce-ai dori să-i spun lui Michael când ajung acasă?

El se mută de pe un picior pe altul și își băgă degetele în păr.

– Merit ca Michael să știe. L-am trădat.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Nu este treaba fratelui meu cu cine mă culc. Te comporți de parcă am fi în Evul Mediu și trebuie să te duelezi din cauză că mi-am pierdut onoarea. Probabil că săracele femei de pe vremea aia nu aveau parte niciodată de orgasm, cu toți afurisiții de bărbați care încercau să le protejeze.

El scoase un geamăt, ceva între râs și groază. Carina se bucură că el își pierduse brusc controlul, în timp ce Max se chinuia să-și dea seama cum trebuia să procedeze cu ea. În sfârșit. Max se agăța de imaginea fetiței din trecut, dar venise timpul să înfrunte realitatea și să decidă dacă o voia ca femeie. Și o voia.

– Te duci acasă. O să mă descurc eu cu Michael.

– Nu, spuse ea ferm, în timp ce se ridica din pat, își netezea fusta și își aranja bluza. Nu mă duc acasă. Am venit aici să învăț cum să închei o afacere importantă și asta o să fac. Dar vreau să te gândești la ceva, Max. Putem să petrecem o noapte împreună. Doar una. Ca să ne scoatem problema asta din cap. Facem sex și apoi redevenim prieteni.

El clătină din cap și se întoarse, de parcă se temea că ea urma să se arunce asupra lui.

– Nu poți să faci așa ceva. Nu sunt potrivit pentru tine.

– Știu.

Ea lăsă toată durerea sufletească la o parte și se avântă în pariul de a-l avea și doar pentru o noapte. Voia să scape de dorința obsesivă pe care o simțise atâția ani și să meargă mai departe.

– Nu mai sunt îndrăgostită de tine, dar am nevoi sexuale pe care vreau să mi le satisfac. Am fost protejată și cocoloșită toată viața mea, dar acum sunt o femeie matură. A venit timpul să accepți acest lucru.

Erecția și expresia conflictuală de pe fața lui erau cât se poate de evidente, ceea ce-i dădu Carinei încrederea

de care avea nevoie. O dorea. Dar se temea prea tare. Carina săpă în continuare și îi spuse adevărul:

– Am trecut peste, Max. Caut o relație sexuală matură, care să mă satisfacă. Nimic pe termen lung. Tocmai am început să-mi desfac aripile, și nici un bărbat nu mi le va tăia prea curând. Suntem atrași unul de celălalt, ne respectăm și există o legătură între noi. De ce să nu avem o aventură de-o noapte în Vegas? Despre care nimeni n-o să știe niciodată?

El strânse din dinți. Privirea îi ardea de dorință. Bun, deci era tentat – ea se mulțumea cu asta deocamdată. Se apropie de el. Max își ținu răsuflarea. Ea radia energie feminină. Îi zâmbi senzual.

– Iar acum, te-ar deranja să pleci? Vreau să mă duc la piscină. Ne vedem mai târziu!

Nu mai așteptă ca el să răspundă.

Îl împinse spre ușă și o închise în urma lui.

Max îl studie pe bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei. Avea ochi ca de rechin și gura strânsă într-o linie fermă. Nici o tensiune în încheieturile mâinilor sau în degetele care învârteau cartea. Se lăsă în fotoliu, întinse mâna după trabuc și rânji spre Max.

– Când ești gata.

Max îi ignoră tonul batjocoritor și se concentră pe mână. Aruncă jetonul.

– Plătesc! Întoarse perechea de ași și așteptă. Când ești gata.

Sawyer Wells chicoti și îi imită mișcarea. Trei valeți se uitau la el.

– La naiba!

– A trecut prea mult timp, Max. Îmi era dor de umorul tău. Și, bineînțeles, de jocul tău jalnic de pocher.

Max se relaxă și își aprinse propriul trabuc. Masa de pocher elaborată, aprovizionată complet cu jetoane, era doar una dintre caracteristicile unice ale locuinței vechiului său prieten. Barul era la fel de impresionant, și un singur raft avea mai multe tipuri de votcă, de rom

și alte băuturi alcoolice decât putea visa un musafir. Opere scumpe de artă, care puteau rivaliza ușor cu cele ale colecționarilor de elită, împodobeau pereții vopsiți în nuanțe roșietice și pământii. Sawyer Wells fusese întotdeauna un om care iubea luxul și nu-și refuza nici o plăcere.

- Încerci doar să mă îmbeți, că să mă tentezi să mă bag în afacerea asta de doi bani cu hotelul tău.

Bărbatul blond clătină din cap și scuturǎ scrumul din vârful trabucului. Pielea deschisă la culoare și ochii aurii îl făceau să pară un surfer nonșalant sau un prinț plictisit. Până când își întoarse capul și-și dezvălui cicatricea. O tăietură, acoperită uneori de părul lung, îi marca obrazul.

Max știa că ambele presupuneri erau greșite. Omul își construise propria avere, avea un simț al umorului ascuțit și un creier care îi punea la încercare pe cei mai pricepuți directori.

- Nu cu hotelul meu. Conduc Venetian doar pentru câteva luni. Construiesc un lanț nou-nouț de hoteluri care să rivalizeze cu cel al ticălosului de Trump, spuse el, iar Max izbucni în râs. Iar în ceea ce privește rezistența ta la băutură, să spunem că este mai bună decât jocul tău de pocher.

- Pariez că pachetul de cărți a fost trucat. Ar fi trebuit să jucăm la cazinou.

- Simt că pierderea câtorva mii n-o să te arunce în sărăcie.

Chipul lui reflecta o amintire la care Max nu se gândise prea des. Se întâlniseră pe un iaht, în Grecia, unde Max pusese ochii pe o prințesă drăguță care încerca să scape de tatăl ei mult prea protector. Problemele apăruseră când Sawyer se băgase și el să o cucerească pe tânără. Max câștigase lupta și prințesa. După care o abandonase în ziua următoare. Ambii bărbați se alesese cu câteva vânătăi, o mahmureală și o prietenie care dura de ani buni.

Când descoperise că Sawyer o cunoștea pe doamna Conte, deveniseră și mai apropiați. Dar Max nu știa mai nimic despre el, în afară de faptul că nu avea părinți și că era un om de afaceri de succes. Din fericire, nici nu-i păsa. Experiența îl învățase că nu trecutul definea viitorul unui om.

– Mai ai și alte planuri cât ești aici? întrebă Sawyer. În afară de a rămâne fără bani, din cauza mea.

– Ai vrea tu. Cina, niște jocuri de noroc și compania unei femei mișto, ca să mă mai relaxez.

Sawyer arcui o sprânceană.

– O femeie anume?

Imaginea Carinei îi apăru pentru o clipă în minte. Trase puternic din trabuc.

– Nu. E mai bine așa.

Sawyer aprobă din cap.

– Da, de obicei, așa e. Toată lumea se distrează, nimeni nu e rănit. Totuși, am senzația că te supără ceva.

Max pufni.

– Nu mă lua cu talentele tale de ghicitoare în cărți.

– Ai tu vreun motiv de te temi de ele. Să te combin cu cineva?

Max rânji.

– Mă descurc și singur cu femeile, Sawyer. N-am nevoie de ajutorul tău, dar mulțumesc pentru ofertă.

– În visele tale. Îți amintești faza aia de la Paris? Când te-am combinat cu un fotomodel, și tot nu ți-a ieșit?

– Păi, îmi plăcea mai mult tipa cu care erai tu.

– Așa, și? Eu am plecat cu ea acasă în noaptea aia.

– Da, dar s-a culcat cu mine în weekendul următor.

– Nemernicule!

Max râse de insulta care nu avea însă nici o răutate în ea. Fusese partener cu Sawyer în multe escapade cu femei în care căutase doar plăcerea fizică. Un gol ciudat îi pulsă în stomac. De când Carina revenise în viața lui, escapadele acelea aproape că lipseau cu desăvârșire. Ea făcuse ca totul să pară mai vibrant și mai semnificativ. Oare ce se întâmpla cu el?

– Sawyer?

– Da?

– Îți dorești vreodată... mai mult?

Prietenul său reașeza cărțile și jetoanele.

– Mai mult ce?

Simțindu-se ridicol, Max ridică din umeri

– Știi tu. Mai mult de la femei. De la viață.

– Nu încă. Dar sper că se va întâmpla și asta, totuși, într-o zi. De ce, Max? Tu îți dorești?

El își împinse emoția deoparte și râse deliberat.

– Nu, doar mă întrebam. Cred că e timpul să plec.

– Da, o să aranjez să ne vedem peste câteva ore. Când o să-ți iau și restul de bani.

Max își stinse țigara.

– Cum spuneți voi, americanii? Ah, da, îndrăznește să visezi!

Râsul lui Sawyer răsună în cameră.

Trei ore mai târziu, Max își îndrepta discret cravata și îi cerea asociatului să verifice aparatul de aer condiționat. Transpirația îi înțepa pielea pe sub costumul de designer și îi provoca o mâncărime inconfortabilă. Încercă să se concentreze. Deschiderea unei patiserii în Vegas ridica ștacheta în afacerea lor, și el intenționa să reușească. La urma urmei, afacerile erau sufletul și inima lui, singurul element din viața lui care îi provoca o satisfacție și o mândrie până în măduva oaselor. Tânjise după senzația aceea toată viața, în timp ce se chinuia să-și demonstreze valoarea. Doar pentru că tatăl său nu-l considerase valoros nu însemna că și el trebuia să creadă același lucru. Mama lui îi arătase dragoste și-l sprijinise în fiecare zi. Așa că nu avea de gând să o dezamăgească ajungând un distrus, dependent de terapie psihologică, doar din cauză că tatăl lui îl părăsise. Abandonul părintesc nu era o scuză pentru eșec.

Problema era că nu se putea concentra. De fiecare dată când încerca să se concentreze pe afaceri sau să se distreze jucând la cazinou, oferta ei ridicolă începea

să-i cânte în urechi și-l făcea să o ia razna. Era vorba doar despre o aventură de-o noapte, și nimeni nu trebuia să știe. Dar el avea să știe. Putea trăi cu acea vinovăție? Urma acea noaptea să declanșeze o serie de evenimente oribile ca să-l pedepsească pentru că gândise cu penisul, în loc să-și folosească creierul?

Întâlnirea începuse și mergea bine. Max știa că Sawyer și echipa sa erau interesați, chiar dacă aveau la Venetian un faimos cofetar-șef care se ocupa de toate serviciile de catering. Ideea de a deschide o patiserie în acel hotel spunea multe, deși Max își dădea seama că un magazin deschis la Venetian viza mai degrabă cumpărătorul obișnuit decât cateringul. Își propuse în gând să verifice cu Michael teoria sa, dar conștientiză faptul că expunerea pe care o presupunea un magazin pietonal oferea un pic mai multă varietate. Era un teren de testare excelent. Însă mai întâi trebuia să calculeze statisticile legate de numărul de clienți și tendințele de cumpărare și să pună cap la cap cifrele.

Carina tăcea, lua notițe și asculta cu atenție. Max tocmai se pregătea să încheie, când Sawyer, aflat de partea cealaltă a mesei, îi atrase atenția.

– *Signorina* Conte, ce plăcere să o întâlnesc pe sora lui Michael. Aștept cu nerăbdare să lucrez cu tine și cu Max pe viitor.

Ea zâmbi, iar fața i se lumină de o emoție profundă care îl fascina pe Max. Era de parcă invita fiecare persoană la o vizită în sufletul ei, fără să-i pese dacă merita sau nu. Max se simțise mereu special când ea îi acorda atenție, și o proteja cu ferocitate de oricine altcineva voia să capete un pic din ea.

– Mulțumesc, domnule Wells. Cred că La Dolce Maggie s-ar potrivi perfect la Venetian Hotel și aștept cu nerăbdare să trecem la pasul următor.

Max expiră și se ridică.

– Domnilor, a fost o plăcere. Trebuie să ne uităm peste câteva cifre și apoi vom răspunde la oferta dumneavoastră.

– Este o ofertă corectă, Maximus, spuse Sawyer pe un ton liniștitor, în timp ce-i strângea mâna. Nu putem renunța la cateringul nostru specializat, dar, din punctul meu de vedere, veți avea succes cu un magazin în galeriile noastre comerciale.

Max încuviință din cap, păstrând o expresie îngrijorată.

– Apreciez, dar nu sunt sigur că merită riscul financiar.

Să accepți prima ofertă pusă pe masă era ridicol, și ambii bărbați știau asta. Amândoi cunoșteau bine jocul. Max luă hârtiile, își ridică servieta și...

– De fapt, Max, cred că oferta a fost destul de generoasă, interveni Carina, cu o privire gânditoare.

Max încremeni. Încercă să ajungă mental la Carina și se rugă în gând ca ea să nu se apuce să dea totul în vileag. Știa cât de bună era la cifre și era sigur că deja calculase statisticile. Max se forță să râdă și o apucă de braț.

– Bineînțeles că este. Sawyer este întotdeauna generos. Hai să mergem, că avem programată conferința aceea prin telefon.

Sawyer păși cu grijă în fața lui Max și îi zâmbi călduros Carinei. Un rechin deghizat în Nemo, care se pregătea să atace.

– Ce talent ai la cifre, *signorina*! Mă bucur că ești de acord că e o propunere generoasă. De exemplu, nu ați primit niciodată o astfel de ofertă pentru deschiderea din Tribeca, nu-i așa? Mi s-a spus că ați acceptat o ofertă mai mică doar pentru a câștiga vizibilitate pentru lanțul vostru de patiserii. Iar Vegasul va face exact asta pentru voi!

Max deschise gura, dar era prea târziu.

– Oh, nu mi-am dat seama că știai asta, spuse ea, chicotind plăcut. Am ajunge ușor la marja de profit pe care am calculat-o, ba chiar am scoate și ceva în plus. Cred că Michael va fi mulțumit de oferta ta, la fel ca Max.

Sawyer rânji și întâlni privirea lui Max.

Merda.

Asociata sa în formare tocmai se rostogolise pe burtă și îi permisese rechinului o mușcătură fatală.

Nu aveau să mai existe negocieri la acea masă, iar veselia lui Sawyer îi confirma asta. Carina radia de succes, de parcă ar fi încheiat personal o înțelegere de afaceri de succes, în loc să o omoare.

Max își bloca furia.

– Vom vedea, nu-i așa, Sawyer?

– Categoric.

Degetele lui se strânseră în semn de avertizare pe brațul ei.

– Să mergem!

Îi făcu un semn decisiv din cap și o conduse afară din sala de conferințe, pe hol și apoi în lift. Ea deschise gura să spună ceva, dar probabil că privirea lui fusese grăitoare. Confuzia îi pâlpâia pe față. Tăcea încă atunci când ajunseră la apartamentele lor.

El își lăsă servieta să cadă, își smulse jacheta și cravata și explodă.

– Ce-i în capul tău? Pentru numele lui Dumnezeu, ai un MBA, dar nu știi prima regulă într-o negociere? Aceea că nu le spui niciodată, absolut niciodată, că e o ofertă bună de la prima rundă de negocieri. Tocmai i-ai dat aprobarea lui Sawyer, și asta înseamnă că nu va mai ridica niciodată oferta. Acum, nu mai avem spațiu de manevră și trebuie să acceptăm sau să refuzăm, spuse el, apoi scoase o înjurătură teribilă. Michael o să mă omoare. Nu cred că mai e vreo cale să ieșim din mizeria asta.

Tot sângele se scursese de pe chipul Carinei. Șoapta ei răgușită ajunse la urechile lui.

– *Dio, mi dispiace.* Îmi pare foarte rău. Nu m-am gândit, am crezut că e o afacere solidă, m-am entuziasmat și am vorbit prea repede. E vina mea, Max. Voi suporta consecințele.

El gemu.

– Nu există consecințe pentru tine, Carina, doar pentru mine. N-ar fi trebuit niciodată să te aduc aici. Ar fi trebuit să ne punem de acord dinainte de întâlnire că nu o să vorbești, ci doar o să observi ce se întâmplă.

Am uitat că pregătirea academică este total diferită de cea din viața reală, când vine vorba despre afaceri.

Ea interveni și îi blocă următorul pas:

– Nu e nevoie să mă protejezi, Max. Ce am făcut nu are nici o scuză; m-am lăsat dusă de val. O să-l sun pe Michael și o să-i spun ce s-a întâmplat.

Max trase aer în piept și încercă să se calmeze. Nu avea nici un rost să țipe la ea. Indiferent de cine-i spunea lui Michael despre ce se întâmplase, tot el era singurul responsabil, nu Carina. Își îmblânzi vocea.

– O să mă gândesc eu la ceva. Nu e nevoie să-l implicăm pe Michael în acest moment. De ce nu te mai întorci la piscină, să te relaxezi, în timp ce mă ocup eu de asta? Bucură-te de hotel, cât suntem aici.

Se aștepta la un zâmbet recunoscător din partea ei. În schimb, fu împins și se împiedică înainte să apuce să se prindă de ceva.

Ochii aceia de țigancă focoasă erau plini de furie, iar trupul ei pulsa de energie, amintindu-i de noaptea în care o sărutase.

– Cum îndrăznești să mă tratezi de sus, Maximus Gray?! mârâi ea și își încordă pumnii. Nu mă mai proteja și nu mă mai trata ca pe un copil care izbucnește în lacrimi de fiecare dată când se lovește de o problemă. Am greșit, și nu există nici o scuză. Nu e vina ta, și sunt sătulă de moarte să te văd cum iei vina asupra ta.

– Glumești? spuse el, exasperat. Eu îți spun să te duci la nenorocita aia de piscină și tu urli la mine? E ultimul lucru de care am nevoie în acest moment. N-am chef să joc ghicitori feminine, ca să-mi dau seama de ceea ce vrei. Vrei să fii tratată ca un angajat obișnuit? Perfect, atunci consideră-te exclusă de la aceste negocieri. Te duci acasă mâine și o să lucrezi de la birou, cât timp eu încerc să rezolv mizeria asta. E mai bine așa?

– Mult mai bine!

Orice expresie îi pieri de pe față. Își înfășură mijlocul cu brațele. Brusc, părea atât de singură. Max simți cum

se sufocă de emoție. Fiecare celulă din trupul lui țipa să o ia în brațe.

– Îmi pare rău, Max, spuse ea, cu un râs lipsit de orice veselie. Din momentul în care am început să lucrez aici, te-ai tot străduit să-mi potolești izbucnirile. Am nevoie de un pic de timp ca să-mi dau seama dacă chiar mi se potrivește slujba asta.

– Carina...

Ea clătină puternic din cap și se îndreptă spre ușă.

– Nu, nu. Chiar am nevoie să fiu singură pentru o vreme. Ne vedem mai târziu.

Și apoi, fugi, înainte ca el să mai poată spune ceva.

Max își lăsă fața în mâini și se rugă să-i dea Dumnezeu putere. Forță ca să n-o strângă de gât. Ca să n-o atingă. Putere s-o îndepărteze de el, astfel încât să nu mai fie nevoit să facă fața acelei avalanșe de emoții care i se învârtea în piept.

O noapte.

Încercă să-și scoate din cap imaginea ispititoare. Așteptă o secundă. Apoi, plecă după ea.

Carina stătea la barul cazinoului și se juca cu marginea șervețelului pus sub paharul de martini cu mere. Culoarea verde și tăria alcoolului o calmau. Cât era de decadent să bea după-amiaza în Vegas, unde noaptea se întrepătrundea cu ziua și nimănui nu-i păsa! Poate că avea să meargă la o plimbare cu telegondola, mai târziu, și să le trimită o fotografie mamei și surorilor ei. Toate s-ar fi bucurat să o vadă într-un cadru atât de fermecător.

Își opri în gât un mic hohot de plâns și strânse din dinți. Doamne, ura să plângă. Îi amintea de toate momentele acelea urâte când se lăsase pradă emoțiilor incontrolabile. Venezia primise frumusețe și energie, Julietta – o minte strălucită și multă stăpânire de sine, iar ea... ea se alesese cu un fel de groapă de gunoi, numai că gunoiul acela era reprezentat de emoțiile ei exagerate.

Întotdeauna prea darnică, prea încrezătoare... prea proastă. Mereu plutind la marginea vieții, în timp

ce-i privea pe alții cum își asumă riscuri. Se gândise că lumea afacerilor avea să o aducă în formă și să-i dea direcția pe care și-o dorea atât de mult. Un loc din care să facă parte și unde să se simtă mai confortabil în propria piele. Însă, până în acel moment, nu făcuse decât să o streseze și mai tare, până ajunsese să o doară.

„Te jelești, te jelești, te jelești."

Ea își zâmbi în gând când zeița ei interioară preluă controlul și îi dădu un șut. Bun, deci o comisese. Grav. Dar acum trebuia să remedieze situația, în loc să aștepte ca Max să intervină și să o protejeze, ca de obicei. Înfrângerea avea un gust amar, dar intenționa să-l facă mai ușor de înghițit, cu ajutorul băuturii. Apoi, avea să se comporte ca o fată mare și să se ducă să se vadă cu Sawyer Wells. Singură.

– Vii des pe-aici?

Ea își reținu un oftat. El se așeză pe scaunul din față, își comandă o bere și o așteptă pe ea să înceapă.

– Max, când o să înveți că nu trebuie să mă protejezi? Nu pot nici măcar să stau aici și să mă îmbăt? Sunt singură. Fără bărbați din liga mare. Și e numai după-amiază. Du-te și tu și fă ceva important.

– Asta fac. Este important să încerc să te scot din abisurile depresiei!

Zâmbetul lui inocent o făcu să râdă slab. Când ajungea pe orbita lui, creierul ei se prăjea și începea să creadă că totul se rezolva. Își ridică băutura și mai luă o înghițitură.

– Cu toții greșim la început. Nu trebuia să țip la tine.

– A fost singurul lucru bun pe care l-ai făcut.

– Hai să spunem că a fost o lecție ce trebuia învățată și să mergem mai departe, ce spui?

– Dar afacerea?

– O s-o iau așa cum e sau o s-o rezolv. Poate o să-l las pe Sawyer să fiarbă pentru o vreme. Nu sunt îngrijorat.

Privirea lui îngrijorată îi sfâșia inima. Simțea că îl dezamăgise. Avea un MBA, dar comisese o greșeală de începător: își arătase cărțile din mână prea devreme.

„Da, bine ai venit în Vegas!"

Mâna lui alunecă peste bar și îi prinse degetele. Era caldă și puternică, îi calma nervii și îi slăbea sistemul de apărare.

- Nu sunt sigură că mă potrivesc în lumea afacerilor, Max.

- Ești încă nouă, *cara*.

- Nu e vorba doar despre asta. Mi-a luat mult timp să învăț cum să găsesc un echilibru între emoțiile mele și necesitatea de a fi stăpână pe mine în afaceri. Și mi-a plăcut provocarea, dar mă tem că nu voi fi niciodată suficient de puternică pentru a reuși. În loc să-i dau un picior în fund cuiva care sună și se dă bolnav, mie îmi vine să-i trimit supă de pui.

El se ridică și îi așeză o buclă rătăcită în spatele urechii. Gestul blând îi dădu Carinei suficient curaj încât să-l privească în ochi. Buzele lui minunate formară o jumătate de zâmbet.

- Nimeni nu vrea să te schimbi. În aceste câteva luni, ai câștigat inima și loialitatea tuturor. Și nu pentru că ești moale sau ușor de păcălit. Ci pentru că ești specială, și toată lumea știe asta.

- Încerci doar să mă faci să mă simt mai bine.

- Nu. Eu mă așteptam să fiu babysitter pentru o fetiță și să fiu nevoit să o țin departe de necazuri. Dar am constatat că am, de fapt, de-a face cu o femeie care știe exact ce să facă și care încearcă să-și găsească propriul drum în viață. Și ești o forță când vine vorba despre relații. Știi de ce e nevoie și nu ți-e teamă să oferi, spuse el, în timp ce studia mâinile lor înlănțuite. Și ai avut dreptate în privința lui Robin.

Complimentul îi încălzi Carinei sângele.

- Sunt surprinsă că ești de acord.

- Uneori, sunt prea prins în afaceri și uit că am de-a face cu oameni. Oameni care greșesc.

- Da, o problemă total diferită de a mea.

- A ta e ușor de rezolvat. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci este să tragi aer în piept și să te îndepărtezi

de situație. Ai tendința de a da prea mult, așa că, atunci când primești o solicitare care-ți atinge emoțiile, trage de timp și spune-i persoanei că o să revii. Așa o să poți evalua obiectiv situația, fără să te mai simți presată. Are sens ce spun?

Carina încuviință din cap.

– Da, are.

– Eu am dat-o grav în bară când am început să lucrez pentru Michael. I-am transmis unui director un raport greșit, cu privire la o afacere pe care urma să o încheiem. Îl scuteam pe tip de o jumătate de milion de dolari. A semnat înainte ca eu să-mi dau seama de greșeală.

– Și ce a făcut Michael?

Ochii lui sclipiră.

– M-a înjurat. M-a făcut să mă simt ca naiba. Apoi, a trecut peste și nu a mai menționat ce s-a întâmplat, nici nu mi-a mai reproșat vreodată. De atunci, n-am mai dat niciodată nici măcar un dolar gratis.

Carina simți că începea să-și revină. Cazinoul se aglomera în jurul lor, dar pentru moment se simțea complet singură cu bărbatul acela care părea să știe exact ce să spună pentru a-i alina durerea.

– Știu ceva ce m-ar face să mă simt mai bine. Mai puțin ratată.

– Să îndrăznesc să întreb?

– Celine Dion are spectacol în seara asta.

El se cutremură.

– Orice altceva. Îți dau mașina mea, banii mei, câinele meu. Numai să nu mă faci să ascult *My Heart Will Go On*.

– Hmm, de unde știi titlul piesei, Max?

El o ignoră și luă o înghițitură lungă din bere. Mâna lui se dezlipi de-a ei, iar Carina încercă să nu jelească pierderea.

– Am văzut filmul *Titanic*. Dar numai pentru acțiune.

Carina râse.

– Te-am prins! Mergem. Spectacolul e la șapte.

– De unde știi că pot să fac rost de bilete? Probabil s-au epuizat.

Ea pufni.

– Du-te și fă ce știi tu cel mai bine. N-ai decât să farmeci vreo femeie neajutorată. Oferă-i trupul tău. Și se rezolvă.

– În regulă. Atâta timp cât cădem de acord să închidem acest subiect. Ai comis-o. O să reparăm ce se poate și o să mergem mai departe. Ne-am înțeles?

Ea zâmbi.

– Ne-am înțeles.

– Bun. Am câteva întâlniri, așa că ia-ți liber restul zilei. O să trec să te scot la cină înainte de spectacol, și vom testa restaurantul de la Venetian Hotel.

– Perfect.

Max aruncă niște bancnote pe bar și se ridică.

– Încearcă să nu te bagi în nici o belea!

– Fetele bune nu intră în belele, nu-i așa?

El îi mai aruncă o privire de avertizare și plecă. Ea rămase să bea restul de martini, în timp ce-și trecea în revistă opțiunile. Un lucru era clar. Trebuia să îndrepte de una singură situația – indiferent de preț. Din păcate, rămăsese doar o cale.

Să se excludă din acea afacere.

Își plimbă degetul pe marginea paharului și își reținu un oftat. Chiar și cu abilitățile pe care le avea în contabilitate, greșelile ei depășeau cu mult beneficiile pe care le aducea companiei. Poate că venise timpul să sape mai adânc și să afle ce-și dorea cu adevărat, în loc să încerce să-i copieze pe ceilalți. Sufletul ei tânjea după libertate și creativitate. Ce se întâmpla dacă La Dolce Maggie nu-i putea oferi ceea ce avea nevoie cu adevărat?

Gândurile îi dansau în cap, dar se concentră asupra singurului lucru pe care îl putea controla.

Să remedieze dezastrul pe care îl provocase. Își goli paharul, își luă geanta și se îndreptă spre apartamentul ei pentru a-l contacta pe Sawyer Wells.

capitolul 9

Vegasul i se potrivea lui Sawyer ca o mănușă. Carina încerca să-și controleze nervozitatea în timp ce el se plimba prin biroul lui precum un tigru în cușcă. Îi strânsese mâna și o invitase să se așeze, ca un prădător care decisese să se joace cu prada lui înainte să muște din ea. Și, oh, Doamne, chiar părea că mușca. Sexualitate vibra în valuri în jurul lui, dar exista ceva și mai profund care o speria ca naiba. Omul ăsta îi amintea de vampirul blond din *True Blood*, cu ochii lui aurii care hipnotizau orice femeie. Buzele lui generoase aveau o linie care denota cruzime, iar fața lui era un ansamblu de linii dure, cu pomeți ascuțiți și o cicatrice ce se întindea de sub sprânceană până pe obraz. Cicatricea nu făcea decât să sublinieze imaginea lui de bărbat periculos. Își purta părul foarte lung, aproape ca fratele ei, dar nu suficient de lung pentru a fi prins la spate.

Carina își făcuse temele și știa toate elementele de bază. Bărbatul se lăuda cu un lung șir de hoteluri de succes pe care le preluase și cărora le ridicase profitul. Apoi, ceva se întâmpla și se muta la următoarea provocare. Venetian Hotel era jucăria sa actuală, pe care o lua în serios. Zvonurile sugerau că se pregătea să deschidă propriul lanț de hoteluri de lux. Călătorea des în Italia, și Max părea să-l cunoască mai bine decât cunoștea un partener de afaceri obișnuit.

Ea se așeză vizavi de el la biroul imens din lemn de tec și aruncă o privire în jur. Biroul său se afla la ultimul etaj al Venetian Hotel. Ferestrele din tavan până la podea dezvăluiau orașul în toată gloria sa și o duceau cu gândul mai degrabă la un apartament decât la un birou, cu mobilierul asortat din tec, cu biblioteci și un bar. Pereții erau plini de lucrări de artă minunate, un amestec fascinant de peisaje și pictură erotică.

Carina studie liniile unui cuplu dezbrăcat, aflat în penumbră, fiecare din ei înfășurat în jurul celuilalt. Senzualitatea simplă stârnea în ea ceva care o făcea

să analizeze mai profund imaginea. El îi surprinse privirea. Carina se înroși.

– Îți place arta, Carina?

– Foarte mult. Pictez și eu.

El se așeză pe scaunul de piele din spatele biroului și o studie cu un aer meditativ.

– Interesant, murmură. Ca profesionistă?

– Nu, am lăsat deoparte pictura ca să-mi pot termina MBA-ul. Dar îmi lipsește totuși.

– Nu ar trebui să-ți refuzi niciodată ceva ce ține de sufletul tău. În cele din urmă, se va ofili și va muri, spuse el, cu o expresie chinuită, ca și cum lupta cu o amintire din trecut. Viața e prea scurtă ca să ne-o petrecem regretând.

– Da.

Conversația ciudată o cam tulbura. La naiba, ce vedea în încăperea de alături chiar era un pat imens? Și de ce se gândea că el nu-l ținea acolo doar ca să doarmă?

– Am multe contacte în lumea artei. Dacă te gândești vreodată să faci o expoziție serioasă, anunță-mă. Omul meu care se ocupă de artă detectează imediat un talent.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

– Nici măcar nu mi-ai văzut munca.

– Am instincte bune.

– O să țin minte asta, spuse Carina și își încrucișă picioarele.

Privirea lui se opri pe pielea dezgolită de fustă, apoi alunecă încet pe trupul ei. Aprecierea din ochii lui părea să onoreze femeia din interior, nu să-i trateze trupul ca pe un obiect.

Vocea lui profundă o făcea să se gândească la diminețile care urmau după nopți sălbatice de sex și la multă goliciune.

– E o plăcere să discut cu tine. Asistenta mea mi-a spus că vrei să vorbești despre afacere. Vine și Max?

Ea își netezi fusta cu palmele, trase aer în piept și se avântă:

– Nu, Max nu știe că sunt aici. Aș vrea ca asta să rămână între noi.

El încuviință din cap. Ea își ținu respirația și se întrebă dacă el avea capacitatea de a citi în sufletul ei.

– Ce interesant. În mod normal, aș refuza, pentru că nu ești tu cea care conduce negocierile, dar trebuie să admit că sunt intrigat. Totuși, nu pot să promit că o să-i ascund ceva lui Max dacă nu sunt de acord cu intențiile tale.

Ea aprobă din cap.

– Desigur. Am vrut să te anunț că plec din Vegas și că nu mai particip la această afacere.

O umbră pâlpâi peste fața lui

– Ai fost concediată?

– Nu, domnule Wells.

– Sawyer.

– Sawyer.

El rămase tăcut, dar ea nu-i mai dădu și alte informații. După câteva clipe, un zâmbet reticent apăru pe buzele lui. Ea se felicită pentru câștigarea acelei mici bătălii.

– Asta e tot ce vrei să-mi spui?

– Cifrele pe care ți le-am dat erau incorecte. Max mi-a spus deja că o să iasă din afacere dacă insiști să mergi pe ipoteza mea. Pur și simplu, nu există suficientă marjă de profit pentru noi ca să facem acest pas în Vegas. Mai ales că vom concura cu serviciile interne de catering.

El o studie. O senzație ciudată se prelingea prin ea. Simțea cumva că el îi cataloga secretele și încerca să decidă dacă să o provoace sau nu. Își încrucișă degetele în poală.

– Michael știe?

– Nu încă.

– Înțeleg. Așadar, te excluzi din această situație ca să salvezi afacerea.

– Corect. Nu poți folosi greșeala mea împotriva lui Max sau a fratelui meu.

– Ai crezut că o să-l amenințe pe fratele tău? Că o să te folosesc drept pârghie pentru a obține un profit

mai mare? Să insist să rămânem la cifrele acelea sau să te concedieze?

Ea își ridică bărbia și refuză să se lase intimidată.

– Bineînțeles. Ești om de afaceri. Dacă aș fi în locul tău, l-aș suna pe Michael și i-aș spune că, dacă nu-mi dă ce am stabilit, înțelegerea cade. Aș spune că sora lui a greșit și că e treaba lui să îndrepte lucrurile, adăugă ea, apoi luă o pauză. Însă, dacă îl împingi în direcția asta, eu îmi dau demisia.

Un licăr de surpriză apăru pe chipul lui Sawyer.

– O să mergi așa departe doar pentru a salva această afacere?

– Da. Și, domnule Wells...

– Sawyer.

– Eu nu joc la cacealma.

El zâmbi.

– Cât de interesant. Cu siguranță, ai complicat lucrurile.

Carina simțea ușurarea cum începea să curgă prin ea. În sfârșit, făcuse și ea ceva bun pentru companie. Cel puțin, Max putea să înceapă de la zero, fără să fie pus într-o situație incomodă.

– Sunt sigură că o să găsești o alternativă. Pari să fii extrem de adaptabil.

– Te asigur de un lucru, Carina. Greșeala ta nu va împiedica negocierile să avanseze.

– Mulțumesc.

– Totuși, cred că îmi ești datoare. Trebuie să mă aleg și eu cu ceva din treaba asta.

– Poftim?!

Pe buze îi juca un zâmbet și o senzualitate mocnită i se vedea în privirea adumbrită.

– Ieși cu mine în seara asta.

– Ce?

– O întâlnire. Asta dacă, bineînțeles, nu e ceva între tine și Max.

Ea clătină din cap un pic prea tare.

– Nu, eu și Max nu suntem împreună. De ce vrei să ieși cu mine?

Tonul lui vădea un amuzament pur.

– Ești o femeie frumoasă, ai tupeu. O să luăm cina, apoi mergem să vizităm clubul.

Carina încercă să-i ghicească jocul. Era extrem de atrăgător, dar în cu totul altă ligă față de ea. Oare? Pufni.

– Să nu-ți imaginezi că poți scoate și alte secrete de la mine.

– Te subestimezi. La șapte?

– Mă văd mai devreme cu Max și apoi mergem la spectacolul lui Celine Dion.

– Atunci, după. Pe la zece.

Ea îl lăsă să aștepte răspunsul. Sexualitatea izvora din el în valuri. Nu era el exact bărbatul de care avea nevoie? Unul care o dorea și nu se temea să treacă la acțiune? În loc să stea lângă Max ascultând-o pe Celine cântând despre iubiri neîmpărtășite, putea să-l cunoască în detaliu pe Domnul Blond, Înalt și Sexy – și poate să-l și facă puțin gelos pe bărbatul cu care intenționa să aibă o aventură de-o noapte?

Sawyer râse și clătină din cap.

– Ești un deliciu. N-am mai fost nevoit de multă vreme să muncesc așa asiduu ca să conving o femeie să iasă cu mine.

– Ne putem vedea să bem ceva înainte de cină. La bar. La șase.

– S-a făcut.

Carina plecă spre apartament ca să facă un duș și să se pregătească pentru seară. Nu era sigură cum, dintr-o greșeală de afaceri, se alesese cu un așa tip sexy. Mai avea o noapte de petrecut în Vegas, înainte să se întoarcă acasă, și intenționa să profite la maximum.

La naiba cu Celine Dion!

Carina intră pe ușile celebrului bar V și-l căută cu privirea. Liniile elegante și senzuale ale salonului se potriveau cu starea ei de spirit. Fotoliile din piele cu două

fețe umpleau barul, și mulțimea deja se adunase pentru a sorbi din celebrele martini. Pereții din sticlă sablată ofereau intimitate încăperii. Era locul perfect pentru un cocktail înainte de cina cu Max.

Imediat fu condusă la masa din colț, unde Sawyer se ridică să o întâmpine. Îi plăcea să se îmbrace în negru, și cu siguranță era culoarea perfectă pentru el. Era zvelt și grațios, iar părul până la umeri îi evidenția trăsăturile dure. Avea o aură periculoasă care o intriga.

Ea comandă un martini sec și se angajară într-o conversație despre banalități.

– Cum ți se pare Vegasul până acum?

Carina făcu un semn cu mâna în jur.

– Ce nu e de plăcut? Am fost prinsă în Bergamo toată viața mea, așa că asta e ca un fel de masă la un restaurant de lux după ce ai trăit toată viața doar cu pâine.

El zâmbi.

– Merg des la Milano și o cunosc pe mama ta. Mi-a plăcut mereu liniștea casei voastre.

– Bergamo e parte din sufletul meu. Dar am trăit cu trei frați mai mari care erau prea protectori, deci era greu să experimentez ceva nou sau interesant. Să zicem că acum mă bucur și eu, în sfârșit, de libertate.

– Libertatea poate fi o băutură care te ia de cap, spuse el, cu o strălucire perversă în ochi. Ca prima senzație pe care ți-o dă un vin bun. Gustul este mai exploziv datorită faptului că a fost păstrat mai mulți ani.

Ea luă o măslină din martini și o scoase din scobitoare. Privirea lui îi urmărea gura cu un interes evident.

– Ești poet, Sawyer Wells. Cine s-ar fi gândit? Cum de o cunoști pe mama mea?

– Ne-am cunoscut cu ani în urmă. M-a salvat dintr-o situație delicată, și am promis că o să-i fiu loial.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Ai de gând să elaborezi?

– Nu.

Carina zâmbi.

– Probabil ai citit manualul de impresionat femei. Știi că adorăm misterele.

– Eu credeam că vă place să ne schimbați, să ne reparați. Să ne salvați de noi înșine.

– Da, dar rareori ne și lăsați.

Un fior îi alunecă pe șira spinării când îi văzu privirea înflăcărată. Da, el era cu mult peste liga ei.

Bărbatul acela era un maestru al seducției, iar ea era la nivel de tabără de antrenament. Totuși, discursul lui amețitor și inteligența sa o atrăgeau, deși era speriată de moarte de el.

– Ai de gând să-i spui lui Max despre întâlnirea noastră?

Menționarea numelui lui Max o coborî imediat cu picioarele pe pământ. Degetele i se încleștară.

– Numai dacă mă întreabă.

Sawyer surprinse mișcarea și se aplecă spre ea. Mirosul de note lemnoase și mosc o înfășură cu senzualitate.

– Spune-mi despre relația ta cu Max.

– E cel mai bun prieten al fratelui meu. Am crescut împreună, iar el l-a urmat pe Michael la New York, pentru a deschide La Dolce Maggie.

– Deci, sunteți prieteni din copilărie?

– Da. De ce atât de multe întrebări despre Max?

Sawyer o studie.

– Te-a revendicat?

Ea se înecă și scuipă băutura.

– Poftim?!

– Vă culcați unul cu altul?

– Nu. Dar nu sunt sigură de ce ar fi asta treaba ta.

– Nu trebuie să existe întrebări pe care să-ți fie teamă să le pui, Carina. Nu ești doar frumoasă, ci și inteligentă. O combinație periculoasă. Vreau să mă asigur că ești liberă.

Tonul său senzual o înfășura în posibilități. Bărbatul acela o dorea. De ce nu se dezlănțuia și nu-l invita la ea în cameră? La naiba cu Max! Cumva, era încă blocată

pe slăbiciunea ei din copilărie, și asta nu făcea decât s-o enerveze.

– Sunt liberă. Și m-am săturat să vorbesc despre Max.

El întinse mâna și îi prinse degetele. O senzație plăcută vibră prin ea, dar nimic care să se compare cu emoția pe care i-o provoca atingerea lui Max. Nu că se gândea la Max.

– Și eu la fel. Deși e posibil să trebuiască să te eliberez, ca să ajungi la întâlnirea ta de la cină.

Ea își înclină capul și părul îi alunecă peste un umăr.

– Dar mai avem timp până atunci.

– Așa e. Ce pictezi?

– Portrete. Membri ai familiei, bebeluși, animale. Îmi place să privesc dincolo de aparențe și să încerc să captez ceva ce restul nu văd niciodată. Îmi amintește de cum își descrie cumnata mea fotografiile pe care le face.

– Eu nu sunt în stare să desenez nici măcar o linie, dar apreciez arta. Îmi amintesc prima mea călătorie în Italia și cum m-am îmbătat cu artă. Aproape că m-au arestat la Galeria Uffizi, pentru că nu mai plecam de acolo.

– Înțeleg ce spui, am bântuit pe acolo toată viața. Iar prima dată când am privit Capela Sixtină, am plâns ca un copil.

– Nu ai vrut niciodată să pictezi la modul profesionist?

Se simți cuprinsă de un dor înverșunat. Cu cât își dădea mai mult seama de viitorul ei în La Dolce Maggie, cu atât sufletul ei striga mai tare după ceva diferit.

– Ba da, dar nu am crezut niciodată suficient de mult în talentul meu.

Sawyer încuviință din cap.

– Știu cum e să simți asta.

Tăcerea dintre ei vibra cu ispita prieteniei și a posibilității de mai mult.

Carina zâmbi.

– Acum, povestește-mi despre lumea fascinantă a hotelurilor.

Vorbiră neîncetat, timp de o oră, până veni timpul să se vadă cu Max la cină. Sawyer o strânse de mână.

– Carina, aș vrea să ne vedem după aceea. O să-ți arăt clubul, și putem merge să dansăm, dacă vrei.

Carina ezită. Nevoia ei de Max se lupta cu tentația din fața ei.

– Nu știu, șopti ea.

– Voi fi în Tao, așteptându-te. Tu decizi.

Îi depuse un sărut pe obraz și plecă.

Fanteziile ei din trecut se războiau cu prezentul.

Venise timpul să aleagă.

Carina se întoarse în holul unde o aștepta Max. Privirea lui, atunci când o văzu, dădu tonul serii.

Max rămăsese cu gura căscată. Privirea lui îi analiză rapid ținuta, iar trăsăturile i se încordară.

– Nu poți purta așa ceva, șopti el furios. Pentru numele lui Dumnezeu, Carina, rochia asta este, este...

– Hmm, un simplu „arăți bine" ar fi fost mai potrivit.

În momentul în care văzuse rochia Versace, Carina știuse că era exact ce-i trebuia. O rețea de bretele încrucișate îi înfășura sânii într-un adevărat joc vrăjitoresc de-a v-ați ascunselea, astfel încât privitorul nu știa ce era carne și ce era țesătură. Fusta se strângea în talie și apoi cădea până la podea, într-o serie de tăieturi zimțate. Avea culoarea piersicii și îi complimenta nuanța măslinie a pielii.

Făcuse și o vizită rapidă la spa, pentru un epilat inghinal total cu ceară. Fusese dureros, țipase, dar cu siguranță meritase din plin. Își lăsase părul liber, iar ca bijuterii purta doar o brățară groasă de aur la încheietura mâinii, care îi amintea de o sclavă sexy.

Faptul că el stătea mut în fața ei îi arăta că tot efortul meritase. Iar, când ea se întoarse, lucrurile deveniră chiar și mai interesante.

El lăsă un șuierat să-i scape printre dinți. La spate, rochia începea, practic, de la curba feselor. Carina

începuse seara cu un joc obraznic pe care intenționa să-l câștige. Îi aruncă următorul comentariu peste umăr:

– Dacă nu-ți place, poți oricând s-o dai jos.

El nu scoase nici un cuvânt.

Restaurantul Canaletto era plin, dar fură conduși imediat la o masă de afară, din St. Mark's Square. Nuanțele superbe de crem și luminile strălucitoare făceau ca atmosfera să fie elegantă și intimă. Terasa dădea spre Canal Grande, pe care pluteau gondole și din direcția căruia se auzea murmur de conversații. Carina se simți brusc transportată la Veneția, ceea ce o făcu să se relaxeze. Comandă un pahar cu Montepulciano și se bucură de bogăția de arome pe care vinul i-o lăsa pe limbă. Îi venea să chicotească, dar se abținu.

De ce trebuia bărbatul acela să arate mereu atât de... impecabil? Sawyer reprezenta sexualitatea crudă și întunecată, dar Max era imaginea unui play-boy fermecător și luminos, cu o eleganță înnăscută.

Își schimbase costumul cu o cămașă din mătase de culoare albastru-închis, pantaloni lejeri și cizme din piele. Ceasul Vacheron Constantin îi străluci argintiu la încheietura mâinii când se întinse după vin, din care luă o înghițitură zdravănă.

Planul ei era cât se poate de simplu. Să se folosească de timpul petrecut la cină pentru a-l seduce. Din păcate, el venise hotărât să joace propriul joc: lanțul amintirilor.

– Mai știi când l-ai adus acasă pe tipul acela de la școală, iar eu și Michael v-am urmărit până la Sam's Cafe? întrebă el și clătină din cap, ca și cum se străduia să-și amintească. Ne-am ascuns în tufișuri și, când tipul s-a aplecat să te sărute, eu și Michael am sărit de acolo. L-am speriat atât de tare, încât te-a lăsat acolo, așa că a trebuit să te conducem noi acasă.

Pe Carina amintirea aceea încă o durea. Umilința de a ști că Michael o urmărea mereu pe ascuns îi anihilase complet orice speranță la întâlniri romantice cu băieți.

– Bun, și de ce ții să aduci în discuție întâmplarea aceea? întrebă ea sec.

– Îmi pare rău, pur și simplu mi-am amintit cât de protector era fratele tău. Asta-i tot.

Punct lovit. Aducându-l pe fratele ei în discuție, el știa că omora orice tentativă de seducție. De asemenea, îi amintea de mizele pe care le implica jocul dintre ei. Deci, ea trebuia să ridice ștacheta. Carina mai luă o înghițitură de vin, își linse buzele și zâmbi.

– M-am întâlnit cu Sawyer în seara asta.

El o privi în ochi. Expresia șocată de pe fața lui o făcea să fie și mai încrezătoare în propriile forțe.

– Despre ce vorbești? Te-a invitat Sawyer în oraș?

– Da.

El scrâșni din dinți.

– Când?

– M-am dus să-l văd, la el la birou. I-am spus că mă exclud din această afacere din cauza greșelii pe care am comis-o și că cifrele pe care i le-am dat sunt imposibile.

O înjurătură îngrozitoare îi scăpă lui Max printre buze.

– Trebuia să mă lași să rezolv eu.

Carina își ridică bărbia.

– Dacă fac o greșeală, o rezolv, Max. Ar fi trebuit să știi deja asta despre mine.

El își frecă fruntea.

– Știu. Mi-aș dori totuși să nu simți mereu că trebuie să te iei în piept cu întregul univers, ca să dovedești că ești valoroasă.

Declarația o lovi în plin. El o cunoștea mai bine decât orice alt bărbat.

– Ei bine, s-a rezolvat. Sawyer a fost de acord să nu lase gafa mea să afecteze negocierile.

– Ai simțit că trebuie să ieși cu el pentru asta? Te-a presat?

– Nu. Am vrut să mă văd cu el.

El înjură din nou.

– Sawyer e cu mult peste liga ta, Carina. Stai departe de el.

El îi repeta propriile gânduri, dar asta nu însemna că pe ea nu o deranja.

– Nu mai știi de mult timp în ce ligă joc eu. De când sunteți prieteni?

– De suficient timp cât să știu că nu este potrivit pentru tine.

– Și atunci, cine e potrivit pentru mine?

El păreă să mediteze la provocarea directă, în timp ce își concentra atenția asupra vinului. Ea sperase la puțină gelozie din partea lui, dar Max alese să se retragă din provocare, ascunzându-se după complicatul sentiment al onoarei.

– Hai să schimbăm subiectul, nu vrei?

– Da, sigur. Azi mi-am făcut un epilat inghinal total.

Lui Max îi rămase în gât bucata de pâine. Se înecă, iar ochii i se umeziră.

– Ai luat-o razna? Nu vorbi despre lucrurile astea, îi șopti el.

Transpirația care îi cuprinsese fruntea îi spunea Carinei că el se simțea inconfortabil și în legătură cu alte aspecte.

– De ce nu? Dacă insiști cu subiecte de conversații care mă descriu ca pe o fetiță, sunt nevoită să-ți amintesc să sunt, de fapt, o femeie adultă, spuse ea și îi făcu cu ochiul. Vrei să vezi?

El se înroși ușor.

– Nu. Și nu vreau să-i lași nici pe alții să vadă, spuse el, foindu-se pe scaun. Joci un joc periculos cu mine, fără să te gândești la consecințe.

– Atunci, hai să analizăm aspectele, spuse ea, ridicând mâna și bifând fiecare element pe degete. Amândoi suntem adulți la vârsta consimțământului. Atrași unul de altul. E doar pentru o noapte. Și trecem mai departe ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat. Mi-a scăpat ceva?

Chelnerul așeză pe masă farfurii cu biban copt într-o crustă groasă de sare, iar alături cartofi Yukon copți și tocați, cu ulei de măsline, usturoi și condimente.

Ea băgă în gură o bucată de pește și gemu apreciativ.

- Ah, ce bun e!
- Știu. Și mămăliga e gătită perfect. Gust-o cu roșie.
- Bine.

Mâncară pentru o vreme într-o tăcere reverențioasă, căzând fiecare într-un fel de letargie plăcută indusă de mâncarea delicioasă. În cele din urmă, se treziră și reluară conversația.

- Permite-mi să-ți expun toate motivele pentru care nu ar trebui să avem o aventură.
- Aventură de-o noapte.
- Nu contează. În primul rând, fratele tău are încredere în mine să te protejez. În al doilea rând, mamele noastre se cunosc și s-ar îngrozi să audă despre așa ceva. În al treilea rând, teoretic, lucrezi pentru mine, așa că nu ar fi etic și ar afecta afacerile.
- Michael și mamele noastre nu vor ști niciodată. Relația noastră de muncă nu va fi afectată, deoarece voi lucra în altă divizie. De ce nu putem să ne răsfățăm un pic? Nu ar fi mai bine dacă prima mea experiență sexuală ar fi cu cineva apropiat decât cu un necunoscut?

Furia izvora din el în valuri.

- Nu-ți arunca virginitatea pe niște tâmpenii propagate în societate care le îndeamnă pe femei la a trăi clipa. Ar trebui să fie cu cineva special, cu un bărbat pe care îl iubești. Nu într-o aventură fără nici un fel de viitor. Răspunsul meu este nu. Poți să te cerți cu mine, să te târguiești, să mă ispitești. Fă tot ce vrei. Nu am de gând să mă culc cu tine sau să mă angajez într-o aventură de-o noapte care ar putea distruge bazele legăturii noastre. Nu voi risca.

Carina simțea că se sufoca. Nu mergea. Fantezia ei cu aventura de-o noaptea rămânea doar atât: o fantezie. El considera că ea nu merita riscul. Încă o experiență care îi arătase că nu era genul de femeie care putea să înnebunească un bărbat în asemenea măsură încât el să cedeze dorinței și să încalce regulile. Nici chiar când ea era pe jumătate dezbrăcată și își lăsa toată mândria la o parte.

Oh, Doamne, până și tentativele ei de seducție erau centrate pe logica activelor și pasivelor atunci când se punea problema unei aventuri. Umilința o ardea. Îi venea să se târască la ea în pat, să-și tragă pătura peste cap și să plângă. Așa cum făcuse de multe ori în trecut, de câte ori își dăduse seama că Maximus Gray nu avea să o dorească niciodată în felul nebunesc în care îl dorea ea pe el.

Visul ei se împrăștiase precum un nor de fum, aproape un miraj. Max o privi îngrijorat. Aceeași privire blestemată pe care i-o arunca mereu, ce nu putea să-i satisfacă sau să-i atingă nici măcar la suprafață fanteziile.

Dar poate altul putea.

Imaginea lui Sawyer îi trecu prin cap. Un bărbat care era interesat de ea ca femeie, nu ca prietenă din copilărie. Cu el putea experimenta tot ce-și dorea. Poate că venise timpul să facă saltul spre necunoscut. Se săturase să se ducă la culcare singură în fiecare seară. Singură și nesatisfăcută, la 26 de ani. Ce putea fi mai trist?

Încet, își șterse buzele cu șervetul și se forță să zâmbească.

– Înțeleg că ai luat deja o decizie.

– Da, și, crede-mă, așa e cel mai bine, pentru toți cei implicați.

Ea încuviință din cap.

– Am înțeles. Totuși, trebuie să-mi promiți un lucru.

– Anume?

Carina își ridică bărbia și îi întâlni privirea.

– Că mă eliberezi.

El clipi.

– Îmi pare rău că te-am supărat, *cara*. Sper că nu-mi spui că nu mai suntem prieteni, că te-am pierdut. Prietenia noastră înseamnă foarte mult pentru mine.

Ea reuși să-și țină lacrimile sub control.

– N-o să mă pierzi niciodată de tot. Într-un fel, cred că voi face întotdeauna parte din viața ta. Dar nu mai pot juca acest joc. Trebuie să merg mai departe, să fac propriile alegeri, în propriile mele condiții. În seara asta

tu ai luat decizia de a tăia legăturile dintre noi. Ți-ai pierdut dreptul de a-mi spune cu cine să mă culc.

El scrâșni din dinți și se aplecă spre ea.

– Te rog, nu-mi spune că o să-ți faci de cap doar ca să te răzbuni pe mine.

Un râs lipsit de veselie scăpă de pe buzele Carinei.

– *Dio*, cât de arogant poți fi. Înțeleg de ce gândești așa: ți-am dat prea multă putere asupra mea. Dar s-a terminat. N-o să dorm singură în noaptea asta. Și nu pentru că nu mă respect, ticălosule. Ci pentru că a venit vremea să revendic ceea ce-mi doresc de foarte mult timp. Și anume, un bărbat care mă va face să explodez de plăcere și care mă va purta prin toate locurile în care îmi doresc să ajung. Un bărbat care să mă țină în brațe, să-mi ofere orgasme și cu care să-mi petrec noaptea. Tu ai renunțat la acest drept în seara asta.

– Carina, nu...

Ea își împinse scaunul înapoi și se ridică.

– Dacă mai ai vreo urmă de respect față de mine, o să mă lași să plec. Merit asta, Max, spuse ea și își puse jos șervetul. Mulțumesc pentru cină.

– Așteaptă!

Ea se opri. Secundele se scurgeau. Sunetele specifice restaurantului aglomerat pluteau în jurul lor: clinchet de tacâmuri, pahare ciocnite, râsete. Gondolele alunecau pe apa canalului. Ea aștepta, în timp ce el se lupta cu propriii demoni. Un mușchi i se zbătea pe obraz.

Punctul de cotitură stătea suspendat între ei. Inima Carinei bătea tare, în așteptarea deciziei finale. Trăsăturile lui bine sculptate se schimonosiră când el deschise gura. Cuvintele lui atârnau în aer precum bulele acelea goale din desene animate, până când scenaristul adăuga scrisul, la final.

Gura i se închise. El încuviință scurt din cap. Avea privirea lipsită de emoții a unui străin care luase o decizie.

– N-o să te mai deranjez.

Carina simțea cum i se strângea gâtul, dar se ținu tare. Se îndepărtă fără să se uite nici măcar o secundă în urmă.

Ce naiba tocmai făcuse?

Max se holba la amestecul de farfurii de pe masă, încercând să-și vină în fire. Apucă paharul de vin, scurse restul lichidului și îi făcu semn unui chelner să-i mai aducă. Seara se transformase într-un dezastru, și nici măcar nu era sigur de motivul din cauza căruia o panică nebună îi alerga prin vene.

Luase decizia corectă. La naiba, era unica decizie care putea exista, în cazul lor. Nu putea să se culce cu Carina, să-i ia virginitatea, apoi să-și continue viața ca și cum nimic nu se întâmplase. De ce nu putea ea să înțeleagă acel lucru?

„N-o să dorm singură în noaptea asta."

Sawyer!

Cuvintele ei îl bântuiau. Oare chiar se dusese să se vadă cu prietenul lui, doar ca să-și demonstreze punctul de vedere? Era atrasă de Sawyer? La ce se referise atunci când vorbise despre „dorințe întunecate" și „fantezii"?

Își încleștă pumnii în poală, bântuit de o serie de imagini chinuitoare. Carina dezbrăcată, în brațele altui bărbat. Carina gemând, cu capul dat pe spate, mușcându-și buza de jos, în timp ce un străin o penetra. Carina murmurând numele altui bărbat.

Se luptă cu furia și nebunia, amintindu-și că trebuia să se calmeze. În primul rând, probabil că fusese doar vorba de ea. Nu credea că era capabilă să treacă la fapte. Probabil urma să flirteze puțin, să danseze, poate chiar să sărute pe cineva, pentru a-și satisface curiozitatea. Iar el trebuia doar să păstreze distanța, în timp ce o urmărea cu atenție. Nu avea să intervină, iar ea nu avea cum să-l observe.

Când experimentul ei se încheia, se întorceau la New York, și poate că acolo lucrurile se linișteau. Poate întâlnea un bărbat drăguț care s-o merite și care nu avea

probleme. Cineva simpatic, tânăr și respectabil. Nu un bărbat mai în vârstă, trecut prin viață și cu problemele de relaționare, cum era el. O relație cu ea era rețeta sigură către dezastru. Ar răni-o și nu ar putea trăi împăcat cu asta. Pe deasupra, ar pierde prietenia și respectul lui Michael. Și și-ar distruge cariera.

O aventură de-o noapte pur și simplu nu merita. Nici măcar cu o femeie care îi liniștea sufletul și îl făcea să-și dorească să fie un bărbat mai bun.

capitolul 10

– Ți-a plăcut cina cu Max?

Carina stătea într-un separeu privat de deasupra clubului de noapte Tao. Sawyer o așteptase la ușă, unde o statuie de peste șase metri înălțime a lui Buddha îi întâmpina pe oaspeți. Șocată de contrastul dintre sexualitatea pură și spiritualitatea liniștitoare oferite de club, Carina știa totuși că luase decizia corectă.

Femei sumar îmbrăcate se scăldau în căzi uriașe din marmură, pline cu petale de trandafiri. Pereții vopsiți în roșu și lumina lumânărilor făceau simțurile să vibreze. Era locul perfect în care să se destindă și să scape de inhibiții. Mulțimea dansa înnebunită pe ritmuri de hip-hop, dar Sawyer o luă imediat de cot și o ghidă spre etaj, într-un separeu ascuns în spatele unor perdele luxuriante de catifea.

Șampania era pusă la rece. Numeroasele buchete de flori umpleau camera cu mirosuri exotice. Locul era în mod evident izolat fonic, pentru că muzica puternică nu răsuna în sanctuar.

Carina fusese străbătută de un fior rece când auzise întrebarea lui.

– Da, a fost bine, îi răspunse.

Ea sorbi din șampanie, în timp ce companionul ei o mânca din priviri. Intensitatea dezlănțuită din ochii lui

o tulbura, dar refuză să se lase speriată. Sawyer Wells avea noroc în seara aceea. La fel și ea. Sfârșitul poveștii.

Privirea pe care i-o aruncase Max la plecare închisese pentru totdeauna ușa în fața trecutului lor.

– La ce te gândești?

Vocea lui fermă o scoase din transă.

– La nimic.

– Ești sigură?

Adevărul pulsa între ei. Dintr-odată, flirtul ei simplu intră pe linia rapidă. De parcă știa că întrebarea atinsese ceva profund, el aștepta calm răspunsul. Noaptea se întindea în fața ei cu posibilități infinite. Iar ea se săturase să fie mereu pe locul doi în viața unui bărbat. În acel moment, își savura libertatea și alegerile din fața ei. De data aceea nu avea să mai dea greș.

– Sunt sigură.

Buzele lui se răsuciră într-un zâmbet și, brusc, se aplecă asupra ei. Se simți înconjurată de o căldură senzuală.

– Mă bucur. În seara asta, vreau să-ți ofer plăcere. Nu-mi amintesc să mai fi fost vreodată așa fascinat de o femeie.

Ei i se făcu pielea de găină pe brațe. Câteva pahare de șampanie se transformară în mai multe, până când un bâzâit plăcut începu să-i gâdile Carinei urechile, iar lumea din jur deveni plăcut de încețoșată. Simțea că se apropia de finalul acelei seri și de momentul în care avea să ajungă în pat cu el. O apucă cheful de vorbă.

– Aduci toate femeile aici, în clubul tău, ca să le seduci?

– Nu. Majoritatea încearcă să mă seducă.

– Și cum procedează?

Sawyer chicoti.

– Ai fi surprinsă. Dar nu vreau să vorbesc despre alte femei. Îți place muzica? Dansul?

– Da.

– Atunci, să dăm o tură prin club?

– Mi-ar plăcea, spuse ea încântată.

El o conduse afară din separeu și apoi în jos pe scări, până ajunseră la ringul de dans. Din difuzoare se auzea muzică hip-hop. Cu sângele încălzit de alcool, ea se prinse de brațul lui, în timp ce își făceau loc printre oameni. Femeile cu fuste scurte și sclipitoare își unduiau șoldurile. Bărbații le prindeau șoldurile și fesele, împingându-se înainte și înapoi, ca într-un fel de expunere publică a intențiilor pe care le aveau. Luminile băteau din toate direcțiile. Sexualitatea emanată de trupurile pe jumătate dezgolite, parfumul și transpirația care umpleau aerul făcură ceva din ea să se cutremure și să se elibereze.

Senzația de libertate îi pulsa prin vene și un foc o ardea în interior, în timp ce dansa. Sawyer o prinse și o trase aproape, iar ea își strecură brațele în jurul gâtului lui. Trupurile lor se atingeau, alunecau și se reconectau în ritmul muzicii. Mirosul lui glorios o tenta să facă pasul final. Închise ochii.

Sawyer își înfipse degetele în buclele ei și îi trase urechea aproape de buzele lui.

– Vino la mine în cameră!

Cuvântul „da" îi plutea Carinei pe buze. Pleoapele i se deschiseră.

Avea nevoie de mai mult timp ca să se poată hotărî. Așa că ignoră invitația și continuă să danseze, lăsând muzica să vibreze prin ea.

Privirea i se opri într-o pereche de ochi albaștri pătrunzători din spatele lui Sawyer.

Max.

Stătea singur la bar și o privea. Se simți cuprinsă de regrete. Dar era prea târziu. Știa că trebuia să închidă definitiv acel capitol.

– Da! izbucni ea, brusc, spre Sawyer.

Se aștepta ca Sawyer să o sărute. În schimb, el îi ridică fața și o studie intens.

– Să mergem!

Carina îl apucă de mână și îl trase de pe ringul de dans, dar era deja prea târziu. Max se profila deja în fața ei, cu fiecare mușchi din corp pulsând de furie pură.

Drept răspuns, Carina simți cum sângele începea să-i alerge nebunește prin vene, iar chiloții i se umezesc. Trupul ei se trezea parcă la viață, sub comanda lui.

– Ce naiba se întâmplă?

Cuvintele lui erau direcționate către Sawyer, dar ea sări între ei.

– Nimic care să fie treaba ta, șuieră ea. Ai promis că mă lași în pace.

Sawyer își fixă prietenul cu o privire dură.

– Liniștește-te, prietene. Nu sunteți un cuplu, și mi-a spus clar că e liberă și disponibilă.

– E sora lui Michael, pentru numele lui Dumnezeu!

– Așa, și? E, de asemenea, o femeie frumoasă, care e liberă să-și aleagă iubiții. Și cred că a ales deja, pentru seara asta.

Max întinse brațul și-l apucă pe Sawyer de guler.

– O să te omor, nenorocitule!

Sawyer nu avu timp nici să reacționeze. Demonul interior al Carinei ieși la suprafață, și ea se aruncă asupra lui Max și începu să-l împingă cu forță.

– N-ai nici un drept, țipă ea. Lasă-ne în pace!

– Carina, habar n-ai ce faci! urlă și Max, în timp ce-l scutura pe Sawyer într-un acces de furie pe care ea nu-l mai văzuse niciodată la el.

– Ajunge!

Deodată, Sawyer era liber și în afara liniei de foc a lui Max.

– Carina, draga mea, te rog să rămâi aici o clipă. Mă întorc imediat. Trebuie să vorbesc cu Max.

– Dar...

– Te rog.

Tremurând de emoție reprimată, ea încuviință din cap cu mișcări sacadate, apoi se așeză pe cel mai apropiat scaun.

Îl văzu pe Sawyer cum îl trage după el pe Max. De ce nu o lăsa în pace? De ce-i făcea așa ceva? Nu o voia pentru el, dar nici pe alții nu-i lăsa să o atingă. Jocul bolnav pe care îl jucau de câteva luni îi ciuruise Carinei nervii.

Trecu o melodie. Și încă una. Privi la mulțimea care se mișca frenetic în jurul ei. La naiba cu Max! La naiba cu Sawyer! La naiba cu toate!

Se ridică de pe scaun și merse pe ring, unde se lăsă pradă ritmului înnebunitor.

Max era obișnuit să facă față unei game largi de emoții. Când fusese, în sfârșit, suficient de mare ca să afle adevărul despre tatăl său, experimentase furie și dezamăgire. O furie grea și întunecată, care îi răsucea sufletul și-l sufoca. Atunci, alesese să se străduiască să devină un om de valoare. De o asemenea valoare încât tatăl său să alerge în genunchi la el și să-l revendice ca fiu. Când eșuase cu acel plan, experimentase gustul amar al înfrângerii, al durerii și al dorinței de răzbunare.

Dar nimic din toate acelea nu se comparaseră cu ce simțise în momentul în care o văzuse pe Carina în brațele lui Sawyer.

Îl urmă pe Sawyer până la separeul său personal, unde parfumul Carinei încă plutea în aer. Degetele i se flexau, și gâfâia precum un boxer care trecuse printr-o serie de runde chinuitoare, dar refuza să se declare învins.

– Ce faci cu Carina?

Sawyer își netezi cutele de pe cămașă și îi aruncă o privire de avertisment.

– Singurul motiv pentru care ai putut să mă atingi a fost pentru că te-am lăsat. O dată, prietene. Dar nu mă pune la încercare și a doua oară.

– N-ai dreptul s-o atingi! Și, dacă am chef, te rup în bătaie, așa cum am făcut-o și acum zece ani.

Un zâmbet ușor curbă buzele lui Sawyer.

– Ah, îmi amintesc. Dar atunci eram beat. Atunci, ai câștigat femeia. Și, ca de obicei, n-ai păstrat-o prea mult timp. De data asta, cred că ai ajuns prea târziu.

Max se plimba prin separeu ca un tigru în cușcă, făcând eforturi ca să nu sară la bătaie și să-l facă praf pe vechiul său prieten.

– Ascultă-mă bine. E inocentă și e sora mai mică a lui Michael. Dacă o atingi, o să zboare aici cât ai clipi și-o să-ți facă viața un iad.

Sawyer flutură din mână, neimpresionat.

– Nu sunt așa ușor de învins dacă văd o femeie pe care o doresc. O femeie demnă de luptă. Nu ai renunțat la ea? Am întrebat-o de mai multe ori dacă e ceva între voi, și m-a asigurat că nu sunteți împreună.

– Bineînțeles că nu sunt cu ea! Nu l-aș trăda niciodată pe Michael și nu i-aș distruge niciodată viața Carinei. Tu duci o existență diferită, Sawyer, faci lucruri care pe ea o depășesc. Merită pe cineva mai bun decât noi doi. Are nevoie de o relație stabilă.

Sawyer îl studie o vreme. Ochii lui întunecați trecură ca lama de vorbăria lui Max și atinseră miezul problemei.

– Carina nu mi-a spus niciodată că-și dorește pe cineva pe termen lung. De fapt, a lăsat să se înțeleagă exact contrariul. Ți-a plăcut întotdeauna să fii partenerul dominant în viața sexuală. De ce alegerile mele ți se par atât de diferite?

– Nu e vorba doar despre sex și despre putere la mine! *Merda!* E virgină!

– De ce ți-e atât de frică de virginitatea ei? Cred că ești mai atașat de ea decât e Carina. Ai privit-o vreodată cu adevărat? De îndată ce am preluat controlul, mi s-a topit practic în brațe. Îi place să se supună, și i-ar fi cel mai bine cu un partener dominator, cineva cu care să-și depășească limitele. În mod normal, îmi plac femeile mai experimentate, dar Carina vibrează de sexualitate din toți porii. Are nevoie doar de un bărbat potrivit.

– Iar bărbatul acela nu ești tu. Nu te-am văzut niciodată amestecând afacerile cu plăcerea. Și avem o afacere pe masă.

Sawyer se duse la bar și turnă coniac în două pahare.

– Carina nu mai e parte din afacerea aceea. A renunțat.

– Da, dar încă lucrează pentru companie.

Îi întinse paharul, și Max îl dădu pe tot pe gât dintr-o singură mișcare.

– Mi-a mărturisit ceva astăzi. Pare să fie pe punctul de a lua o decizie cu privire la viitorul ei în cadrul companiei, dar nu e pregătită deocamdată să admită acest lucru, spuse Sawyer. E o vulpiță periculoasă, ascunsă sub o carapace inocentă. Dar, când își va găsi pasiunea, va fi de neoprit.

Ideea că ea purtase o conversație atât de intimă cu Sawyer îi zdruncina nervii. Trânti paharul pe masă și își trecu degetele prin păr. Ce naiba se întâmpla? Se agăță de singurul lucru care îi rămăsese.

– Îl sun pe Michael dacă te atingi de ea. O să te ruineze și o să te bage în spital.

Prietenul lui izbucni într-un râs zgomotos, ceea ce-l enervă și mai rău pe Max.

– Tu auzi ce spui? Carina nu este o jucărie sau un obiect aflat în posesia cuiva, ci o femeie matură. Pari să știi asta. Dar pur și simplu nu vrei să te gândești așa la ea așa, pentru că atunci ai rămâne fără scuze.

Sawyer clătină din cap.

– Percepi lucrurile greșit, Maximus. În mod normal, m-aș duce după ce-mi doresc, fără să mă gândesc nici o secundă la consecințe, mai ales când e vorba despre o femeie magnifică precum Carina. Poate că e inocentă, dar nu uita că se trage din Eva. Are o fire darnică și pură. Merită să lupt pentru ea. Amuzamentul din vocea lui muri brusc, și o provocare tăie aerul.

– Singurul motiv pentru care n-o voi face este că i-am observat fața atunci când te-a văzut. E atrasă de tine. Tu ești cel pe care îl dorește, spuse Sawyer, apoi scăpă o înjurătură. Nu-mi place să țin locul iubitului după care tânjește. Deci, rezolvă problema asta, altfel o să-mi încerc șansele cu ea, mai devreme sau mai târziu.

O durere chinuitoare îl sfâșie pe Max. Nu mai putea să-i reziste. Dacă i se mai oferea o dată, era pregătit să se arunce în iad și să suporte consecințele. Singura

soluție pe care o avea era să alunece în căldura ei strâmtă și să facă sex cu ea până când reușea să și-o scoată din cap. Codul său moral și dorința sexuală duceau o luptă crâncenă.

De parcă îi simțise conflictul interior, Sawyer se apropie și îi puse mâna pe umăr.

– O vrei?

Își privi prietenul în ochi, ca de la bărbat la bărbat, și spuse adevărul.

– Da. Dar ar însemna să renunț la tot ce am. O relație între noi nu are cum să meargă. Carina e prea bună pentru mine.

Sawyer clătină din cap.

– Nu știm niciodată ce ne poate rezerva viitorul. Cred că depinde de cât de mult ești dispus să pariezi.

Gândurile i se învârteau amețitor prin cap. Într-un final, demonii câștigară, provocând în el o dorință și o emoție pe care nu le mai experimentase niciodată. Tensiunea din ultimele luni ajunsese la un nivel unde nu se mai putea gândi la nimic altceva decât la trupul ei. Nu-și mai dorea decât să se îngroape în mirosul și căldura ei. Să-i simtă gura cum se deschide sub a lui, să-și treacă degetele prin părul ei. Să-i audă râsul și gemetele. Și să fie primul bărbat care o învăța ce era plăcerea. Să și-o revendice pentru o noapte și să atingă cerul.

Fără un cuvânt, părăsi separeul și merse s-o găsească.

Nu-i luă mult. Nu mai era pe scaun, ci pe ringul de dans, într-o încâlceală de bărbați și femei, o lume beată unde muzica domnea, iar întunericul masca realitățile zilei. În Vegas, noaptea era mereu câștigătoare.

Pielea ei strălucea sub luminile care se roteau. Transpirația îi aluneca pe gât și se prelingea în șanțul dintre sâni. Ea își dădu capul pe spate și se roti, iar el își ținu răsuflarea. Sawyer avea dreptate. Carina emană o putere de zeiță, evidentă în curba zâmbitoare a buzelor, în ochii închiși și în șoldurile care se legănau. Rochia se învârtea în jurul ei și îi dezvăluia pielea goală a coapselor. Deodată, Max simți că murea dacă nu o avea.

Toate drumurile duceau la acel moment și la femeia din fața lui.

Ajunse la ea, o apucă de șolduri și o trase puternic spre el.

Ea deschise ochii și icni. Erecția lui se umflă în pantaloni. O trase mai aproape, ca s-o facă să-și dea seama de forța excitării pe care i-o provocase. Dar zeița nu-l primi cu brațele deschise și șoapte tandre. În schimb, râse și își ridică provocator bărbia.

– Nu, mulțumesc. Du-te și găsește-ți o chelneriță drăguță. Unde e Sawyer?

Își dădu seama că nu avea o misiune ușoară.

– Nu e aici. Treci peste.

Ea pufni și se ținu tare pe poziții.

– Nu trebuie să trec peste nimic, Max. Dacă nu ești in stare să prestezi un serviciu, de ce nu te dai la o parte și-l lași pe altul s-o facă?

El rânji. Își coborî capul. Și o mușcă de gât.

Un fior o cuprinse. Mâna lui se întinse și trecu peste sfârcurile tari care împingeau materialul rochiei. „Îți mulțumesc, Doamne!" Nu purta sutien.

– Am greșit. Sawyer m-a făcut să văd cât de tâmpit am fost negând cât de mult te vreau. Negând ceea ce e între noi, spuse el, mângâindu-i sfârcul cu degetul mare. Am terminat cu fugitul de tine.

Ea refuză să se predea.

– Mincinosule! O să mă duci în cameră, o să mă bagi în pat și o să mă înveleși. O să-mi spui că mă voi simți mai bine mâine. Apoi, o să te bați singur pe spate că ai reușit din nou să o salvezi pe inocenta de Carina din gura lupului celui rău. Du-te la naiba, Maximus Gray! Eu o să mă duc să-l găsesc pe Sawyer.

Ea se smuci în brațele lui, dar el o prinse de fese și o ținu și mai tare de el. Apoi, îi găsi gura și i-o zdrobi cu a lui.

Muzica vibra puternic. Limba lui se cufundă și mai adânc, împingându-se în fiecare colț al gurii ei, ca să fie clar cine era stăpânul acolo. După câteva secunde,

trupul ei începu să se topească în brațele lui, iar degetele ei pătrunseră în părul lui Max.

El continuă să o sărute, până când intențiile sale deveniră foarte clare, apoi se desprinse ușor. Buza ei de jos tremura.

– Max?

– Eu sunt lupul cel rău, scumpa mea. Acum, mișcă-ți fundul în cameră.

Ea nu se clinti din loc.

– De ce tocmai acum?

El închise ochii, ca să nege adevărul. Apoi, decise că ea merita mai mult. Când în cele din urmă deschise ochii, dădu totul pe față.

– Pentru că te vreau. Mereu te-am dorit, Carina. Nu te merit, nu merit nici seara asta, dar ideea că un alt bărbat te-ar atinge mă face să-mi doresc să-l bat până-l omor.

Zâmbetul care lumină fața Carinei îl lovi drept în piept.

– Bine, atunci, să mergem!

El o trase de pe ringul de dans, strângându-i degetele cu ale lui. Trecură prin cazinou, unde clinchetul aparatelor de jos răsuna în aer. Mulțimea adunată în jurul mesei de ruletă aplaudă un tânăr îmbrăcat în pantaloni scurți murdari și tricou, care avea lângă el un teanc de jetoane.

În jurul barului din lemn de cireș erau femei îmbrăcate în rochii strălucitoare de seară și bărbați în smochinguri, toți cu băuturi în față. Intrară în lift, și el scană cardul pentru nivelul la care se aflau apartamentele lor. Păși tăcuți pe hol. Nu era loc de cuvinte. Doar de acțiune. El bâjbâi un pic până nimeri codul de la ușă, o trase în cameră și închise ușa cu piciorul.

Max visase de multe ori s-o seducă pe Carina Conte. De când ea apăruse din nou în viața lui, el își petrecuse cele mai multe nopți copleșit de vinovăție, cu sexul în mână și cu imaginea ei în spatele ochilor închiși.

Majoritatea fanteziilor cu ea se învârteau în jurul unui preludiu lent – sărutări blânde, mângâieri, o penetrare

plină de grijă a cărnii ei moi. Lumânări aprinse, muzică romantică și un pat imens.

Dar în seara aceea nu simțea decât o nevoie nebună să o facă a lui. O lipi de perete, îi împinse rochia în sus și îi zdrobi gura cu a lui. Degetele lui atinseră pielea înfiorată de căldură, buzele lui îi înghițiră gemetele, iar limba i se uni cu a ei. Avea gust de șampanie și de ciocolată și o combinație înnebunitoare de păcat. Max o mușcă de buza de jos, apoi îi cuprinse fesele și o lipi mai bine de el. Capul i se învârtea. Se chinui să-și recapete controlul de fier pe care îl avea de obicei în dormitor. Numai că nu reușea. Nu mai experimentase niciodată o nevoie atât de brutală de a lua, de a revendica, de a poseda.

– O să plătești cu vârf și îndesat pentru cât m-ai tachinat, draga mea. Să nu-ți faci speranțe c-o să scapi ușor.

Ea se arcui în sus, el simți mirosul excitației de femeie. Satisfacția îi spori când înțelese că era efectul pe care cuvintele lui îl avuseseră asupra ei. Deci, Carinei îi plăcea preludiul verbal, una dintre activitățile lui preferate. Îi trasă o linie de mici săruturi pe gât, în timp ce îi despărțea mai bine picioarele, ca să aibă acces complet. Virgina lui inocentă îl mușcă tare de locul urechii.

– Până acum, văd că vorbești mult și nu faci mai nimic.

Max zâmbi sardonic și îi dădu jos chiloții.

– Orgasmul numărul unu. Îți voi da ceea ce vrei cu adevărat numai atunci când o să-ți ceri scuze pentru răutățile pe care le spui.

– Hai, să vedem ce poți!

Iar el îi demonstră. Un deget o pătrunse adânc, iar celălalt îi apăsă clitorisul. Degetul i se umplu de excitarea ei. Mai bagă unul în canalul strâmt, în timp ce continua să-i tachineze clitorisul. Ea strigă și se răsuci, luptându-se să obțină mai mult de la el. Când ajunse la orgasm, își înfipse unghiile în umerii lui și strigă. Max îi urmări trăsăturile inundate de plăcere, în timp ce sexul lui zvâcnea cu o nevoie dureroasă de a intra în ea și a termina. Dar Max nu se opri din a-i oferi plăcere.

Își continuă cursa, dar cu mișcări mai blânde. Carina se prăbuși peste el. Trupul îi tremura încă, iar Max abia reuși să se controleze. Îi sărută buzele umflate și îi căută din nou gustul, cu limba.

– O, Doamne, gemu ea. A fost atât de bine.

– N-am terminat cu tine. Și n-am auzit nici o scuză.

Un zâmbet mulțumit curbă buzele Carinei.

– Doar nu crezi că am așteptat atâția ani doar pentru asta, nu-i așa?

Dio, de unde venise fata asta?

– Întotdeauna ai fost o alintătură. Să ne jucăm, nu-i așa?

Își coborî capul și îi găsi sfârcul prin țesătura din mătase. Se folosi de limba ca să umezească materialul, apoi îl dădu la o parte și începu să-i sugă mugurul sensibil. Îi atingea în continuare ușor sexul. Nu dură mult și ea se arcui din nou spre mâna lui, cerșind mai mult.

– Ești gata să-ți ceri scuze?

– Da.

– Prea târziu. Te anunț eu când sunt gata să-ți accept scuzele, spuse el.

Trase de sfârc cu dinții și-l dezmierdă cu limba, apoi se mută la celălalt sân. El se juca și o tachină până când ea își pierdu orice mândrie și-l imploră. Litania numelui său șoptit de buzele ei îi făcu trupul să se cutremure. Își mai trecu o dată degetul peste clitorisului ei și îi mușcă sfârcul, iar ea ajunse din nou pe culmile orgasmului.

Se cutremură în brațele lui și îi dădu totul. El îi desfăcu fermoarul rochiei, i-o scoase și o aruncă pe podea. Trupul ei superb îl lăsă fără glas. Sânii grei erau încoronați de sfârcuri rubinii. Șoldurile se rotunjeau generoase sub talia îngustă. Pielea măslinie de pe picioare părea nesfârșită. Buzele ei străluceau umede și roz sub privirea lui, iar el mormăi un blestem și o cuprinse în brațe. O împinse pe pat și se dezbrăcă, apoi așeză un prezervativ la îndemână.

Ea se lăsă pe spate și-l privi cu niște ochi flămânzi care îl făceau să se excite și mai tare.

– Ești atât de frumos, spuse ea, șoptit.

El clătină din cap și se așeză lângă ea.

– Nu, tu ești superbă. Mai frumoasă decât mi-am imaginat vreodată. Dar tot îmi ești datoare pentru cât m-ai torturat cu informațiile despre epilatul inghinal.

Mâinile ei îl mângâiară spatele, fesele și coapsele. Max simțea cum degetele ei îi dărâmă și ultima fărâmă de rezistență. Dar își dorea ca ea să fie excitată și umedă, ca să nu simtă nici o durere atunci când avea să o pătrundă.

– Îți place?

O sărută, și mirosul de nucă de cocos de pe pielea ei îi umplu nările.

– Mai am de investigat.

Ochii ei se măriră.

– Orgasmul numărul trei.

– Max, nu cred... Oh, Doamne!

El îi despărți coapsele și își îngropă gura în sexul ei. Nici un fir de păr nu strica netezimea pielii perfecte, care i se oferea complet spre explorare. Începu să-i sărute pubisul, în timp ce degetele lui îi separau buzele de jos. Apoi, își mută limba între ele. Și gustă.

Strigătele ei, din ce în ce mai frenetice, îi cântau în urechi. Aroma ei de mosc și excitație feminină îl copleșea. Îi gustă fiecare picătură, îi linse fiecare bucată de carne, intră și ieși cu limba din canalul ei strâmt, îi tachină clitorisul cu buzele și cu dinții, până când o aduse din nou la orgasm. Era, în sfârșit, pregătită.

Ce degete tremurânde, Max își puse prezervativul și alunecă înapoi pe trupul ei încă zguduit de orgasm.

Ochii ei întunecați erau încețoșați și tulburi.

– Iubito, uită-te la mine!

Ea se luptă să se concentreze.

– Câștigi, îmi pare rău.

Frumusețea ei îl copleșea. Ce altă femeie putea să se compare, vreodată, cu ea? Avea să-și petreacă restul vieții căutând o femeie care putea să-i oferea ce-i dăruia Carina?

– Ești gata pentru mai mult?

– Da, arată-mi ce-am pierdut până la vârsta asta.

El împinse un centimetru. Și încă unul. Ea îl apucă de umeri și îi ceru mai mult. Transpirația îi înțepa fruntea, iar mușchii i se strânseseră de o agonie chinuitoare. Doamne, era atât de umedă și de fierbinte, dar nu voia s-o rănească. Încă puțin, și ajungea la jumătatea drumului. Dacă nu-și dădea sufletul până atunci.

– La naiba, mârâi ea. Vreau mai mult. Nu te mai purta cu atâta grijă, Maximus Gray! Ia-mă acum!

El scrâșni din dinți și se mai mișcă un pic. Apoi, o pătrunse cu totul.

„A mea."

Sexul ei era atât de strâmt și de mătăsos, încât simțea că se cufundase în același timp în rai și în iad. Ea îi înconjură șoldurile cu picioarele, apoi își lăsă capul să cadă pe pernă și îi ceru mai mult. Iar el o ascultă.

Sexul ei îl strângea cu o dorință și o căldură orbitoare. Stabili un ritm constant, care se transformă repede într-o mișcare sălbatică. Disperat, Max încercă să încetinească ritmul, dar ea nu-l lăsă. Gemu, imploră și se zvârcoli, până când el renunță la orice fel de control și îi oferi ceea ce amândoi își doreau.

Ea se încordă sub el și apoi explodă.

El o urmă, strigându-i numele, în timp ce orgasmul îi arunca fiecare bucățică din trup în paradis.

Max se rostogoli, o luă în brațe și trase cearșaful peste ei. Îi sărută apăsat buclele încâlcite.

Virgina aceea îi sucise de tot mințile.

Carina se trezi din cel mai bun somn din viața ei. În încăpere era tot întuneric. Habar n-avea cât era ceasul. Mușchii o dureau ca după un antrenament matinal plăcut, la sală. Se întinse, și mâna ei lovi un piept tare.

Max.

În patul ei.

Da.

O cuprinse bucuria. Toată viața se întrebase cum era Max în pat. Și toate fanteziile ei păliseră în fața realității. Era un iubit feroce, sălbatic, care cerea tot și dădea tot.

Nu era de mirare că își păstrase virginitatea atâta timp. Tentativele acelea blânde și politicoase de seducție, din trecut, nu o făcuseră să se aprindă așa. Focul și dominația lui Max îi satisfăcuseră ceva de care nici nu fusese conștientă până atunci. Trupul ei fusese smuls și folosit. La fel și inima.

Seara aceea fusese un dar unic, de proporții epice. Inima i se strânse când se gândi la dimineață ce avea să urmeze. Dar măcar rămânea cu acea amintire prețioasă în suflet.

– Nu-mi spune că ești pregătită pentru runda douăzeci și patru, gemu Max și o trase peste el.

Părul lui negru ca pana corbului era ciufulit într-un mod delicios. Barba scurtă și aspră din jurul mandibulei îi sublinia curba senzuală a buzei de jos. Și, Doamne, ce de lucruri obraznice făcea cu buzele acelea. Carina își îngropă fața la pieptul lui. Obrazul i se sprijinea de un perete solid de mușchi. Părul de pe pieptul lui îi gâdila maxilarul. Își trecu degetele peste bicepsului lui și inspiră mirosul delicios de sex, săpun și bărbat.

– Diferența asta de opt ani chiar se simte, nu-i așa?

El mârâi și-o plesni peste fund. Țipă, întărâtată de usturimea de pe fese, și se foi peste sexul lui, care se întărise.

– Obrăznicătură. Oare o să fii vreodată îmblânzită?

– Dacă acestea sunt tipurile de pedepse pe care le primesc, atunci, sper că nu.

Max clipi leneș, cu aerul unui prădător trezit din somn.

– E posibil să am nevoie de mai mult timp de recuperare între partide, dar, în același timp pot să rezist la runde mai lungi fără să cerșesc îndurare.

Ceva i se mișcă în stomac, și un fior îi străbătu Carinei șira spinării. N-avea cum să se satură vreodată de el – în pat sau în afara lui.

– Tu ai mai multă practică la activ. Acordă-mi puțin timp și-o să vezi tu...

El izbucni în râs, își răsuci degetele în părul ei și îi trase gura spre a lui.

– Stăpână de sclavi ce ești!

O sărută temeinic, cu o profunzime care îi spunea că nu se grăbea, deși trupul lui declara cu totul altceva.

– Ai nevoie de o baie ca să-ți relaxezi mușchii. Nu vreau să ai febră musculară.

– Cât e ceasul?

– Nu e dimineață. Nu sunt ceasuri în cameră, și nu-mi pasă. Ești a mea până în zori.

Replica lui îi făcu sfârcurile să se întărească. O mai mângâie o dată pe spate, apoi se rostogoli din pat și se duse în baia de alături. Câteva clipe mai târziu, zgomotul făcut de apă îi ajunse la urechi.

– Întotdeauna mi-am dorit să folosesc cada cu spa de aici, dar mi s-a părut prea mare pentru o singură persoană.

Gol cum era, veni spre pat și întinse mâna. Barba de pe fața lui îi dădea un aer de războinic sălbatic și îi amintea de pirații din romanele istorice de dragoste pe care le iubea.

– Vino cu mine!

Carina se dădu jos de pe pat și se înfășură în cearșaf.

El zâmbi sardonic.

– În nici un caz! spuse el și smulse cearșaful de pe ea. Îi analiză cu nesaț trupul.

– Ești prea minunată ca să te ascunzi în lenjeria de pat.

Carina își temperă jena și își urmă stăpânul în baie. Se deplasa cu o grație masculină care îi încorda delicios fesele. Începu să saliveze când își imagină cum era să-și înfigă dinții în mușchii aceia duri.

Picioarele ei goale pășiră pe marmura strălucitoare. El puse o piesă sexy, R&B. Tavanele înalte îi dădeau senzația că se scalda într-una dintre băile antice. Lumina

se revărsa din apă, iar pe peretele opus atârna o oglindă imensă.

El o ajută să intre în cadă. Apa fierbinte și aburii îi pătrunseră în piele. Mușchii ei începură să se relaxeze. Bulele din jur o înveleau într-un miros superb de lavandă. El închise apa și rămase în fața ei, în toată goliciunea lui glorioasă.

Doamne, parcă era statuia lui David. Își ținea mâinile în șolduri, ceea ce-i sublinia mușchii sculptați ai umerilor și ai brațelor. Pielea bronzată lucea, acoperită de un strat fin de transpirație. Pieptul era acoperit de un păr întunecat care se îngusta într-o linie subțire spre abdomen și continua dincolo de el. Coapsele puternice îi dădeau o aură de putere și de eleganță – și atunci când era dezbrăcat, și atunci când purta haine. Era un bărbat care se simțea confortabil în pielea lui, chiar și când era gol pușcă.

Când privirea i se opri pe erecția lui, Carina simți cum se înroșește toată.

– Ah, deci mai ai o fărâmă de rușine. O să am grijă să te storc și de ea, înainte de următorul orgasm.

Cuvintele lui îi făcură sfârcurile să se întărească și să pătrundă prin spumă. El izbucni în râs și i se alătură în cadă. O apucă de șolduri și o trase ușor, până când ajunse la el în poală. Îi lipi spatele de pieptul lui și îi cuprinse sânii, trecându-și ocazional degetul mare peste sfârcurile ei. Carina gemu și se mișcă în poala lui. Felul în care alunecau trupurile lor ude unul peste altul și modul în care li se atingeau zonele intime o înnebunea.

El îi dădu părul la o parte și o sărută pe gât.

– Ai atât de multe zone sensibile, și vreau să mă asigur că nu ratez nici una. Purtatul hainelor ar trebui să fie ilegal, în cazul tău. Te-aș ține numai goală.

Ea izbucni în râs, însă el făcea ceva foarte obraznic între picioarele ei, iar chicotul se transformă într-un geamăt.

– Mănânc prea mult. Julietta și Venezia țin mereu dietă ca să fie slabe.

El îi strânse sânii.

– Și de asta nu au rotunjimi atrăgătoare. Crede-mă, Carina, nu m-a mai excitat niciodată o femeie așa cum mă exciți tu. Rotunjimile tale inspiră artă erotică și o mie de orgasme.

Cuvintele lui, sincere și directe, o făcură să se relaxeze. Își îndepărtă picioarele, ca să-i ofere acces complet.

– Cred că vei primi o recompensă pentru ce ai declarat.

– Cred că o să mi-o iau singur, chiar acum.

Se ridică și o poziționă în genunchi. Emoția provocată de poziția vulnerabilă în care se afla o făcu să se excite și mai tare. Își întrezări imaginea în oglinda imensă din fața lor.

El mormăi ceva în barbă. Privirile li se întâlniră în oglindă.

Carina nu o recunoștea pe femeia din fața ei. Goală. Îngenuncheată. Cu părul căzând sălbatic în jurul umerilor, cu buzele umflate și o privire visătoare. Iar Max arăta ca un războinic pe cale să-și revendice femeia. Îl privi cu fascinație cum își punea un prezervativ.

– Îți place să privești? întrebă el cu o voce răgușită, care îi smulse Carinei un geamăt de pe buze.

Ea încuviință din cap, întrebându-se de ce voia să încerce tot ce se putea cu el, în seara aceea, până când se prăbușea complet sătulă și epuizată.

– Așa te vreau. Ține-te de marginea căzii.

Ea se prinse de marmura albă și elegantă. Mâinile lui începură să-i frece fundul, ca și cum o încălzea pentru ceva. Apoi, o pătrunse dintr-o singură mișcare.

Plăcerea era prea intensă. Ea se apucă mai tare de marginea căzii, în timp ce el o pătrundea din nou. Zgomotul apei care se lovea de marmură, imaginea lui în oglindă, în timp ce o lua pe la spate, senzațiile copleșitoare care o purtau spre orgasm – toate se ridicau și se amestecau într-un infern. Ochii lui întunecați deveniră sălbatici când îi întâlniră pe ai ei în oglindă.

– Ești a mea, Carina. Să nu uiți asta.

Întinse mâna și o atinse între coapse. Apoi, se împinse în ea.

Orgasmul devastator o cutremură și o înălță. Contractarea și eliberarea mușchilor, durerea, plăcerea minunată din sfârcurile excitate și din clitorisul care îi zvâcnea, toate acele senzații înnebunitoare o aruncau într-o lume nouă, pe care nu o mai experimentase niciodată. Se prinse mai bine cu degetele de marginea alunecoasă a căzii, într-o încercare de a-și recupera echilibrul, întrebându-se dacă nu cumva el îi dăduse viața peste cap pentru totdeauna.

Oare câți ani petrecuse visând la ceva ce în acea seară întrecuse și cele mai fierbinți fantezii? Săruturile acelea politicoase cu alți bărbați nu o impresionaseră niciodată cu adevărat. Da, se mai excitase când și când, ba chiar experimentase câteva orgasme cu ajutorul unor degete masculine pricepute sau chiar cu ale ei. Dar Max pătrunsese în profunzime și adusese la viață toate fanteziile întunecate pe care ea crezuse că le îngropase adânc și pentru totdeauna. El îi ceruse niște răspunsuri care erau departe de a fi politicoase. Sexul cu el era sălbatic, dezordonat și plin de contradicții delicioase, despre a căror existență Carina nu avusese habar.

Și știa că, pe viitor, nu avea cum să se mulțumească, de la un bărbat, cu mai puțin decât primise în seara aceea. Oh, ce femeie putea să fie, când avea alături amantul potrivit...

O cuprinse oboseala. Se relaxă și se sprijini de Max, lăsându-se pentru o vreme pradă plăcerii.

După ce împărțiră o baie și o sticlă cu apă, se așezară pe canapeaua elegantă. Carina stătea goală în poala lui. Focul din șemineu trosnea, iar o pătură îi învelea într-un cocon de căldură.

Carina își sprijini capul pe umărul lui și oftă. Tăcerea țesea un sentiment de apropiere și de conexiune între ei.

– Cred că vreau să renunț la La Dolce Maggie, spuse Carina încetișor.

El își trecu mâinile liniștitor peste spatele ei.

– Hai să vorbim despre asta. E din cauza greșelilor pe care le-ai făcut?

– Nu, e mai mult decât atât. Nu cred că sunt fericită.

El înțepeni.

– Din cauza mea?

– Nu, idiotule! Din cauza mea. Nu știu dacă locul meu e în lumea afacerilor. Mi-am dorit să fac parte din ea. Însă doar pentru că mă pricep la cifre nu înseamnă că vreau să fac asta în fiecare zi. Urăsc birourile, planurile de vânzări și foile de calcul. Nu am instinctul acela de afacerist, ca tine și ca Julietta.

El oftă. Trecu ceva timp până când vorbi.

– Nu știu dacă Michael o să accepte decizia ta.

– Înțeleg ce spui. Nu am luat încă o decizie finală. O să-mi mai acord ceva timp și voi fi sinceră cu mine.

– Și ce ți-ai dori să faci, în schimb?

Ea oftă și se trase mai aproape de el.

– Nu sunt sigură. Probabil, o să revin la pictură și o să încerc să fac ceva serios din asta. Vreau să găsesc o modalitate de a combina talentul meu la cifre cu ceva mai creativ. Nu mi-e frică să încerc să descopăr lucruri noi.

– Ai tot sprijinul meu, orice decizie ai lua. Cred că faci o treabă bună la La Dolce Maggie. Dar mai important e să fii fericită. Meriți asta.

– Mulțumesc!

Un fior de tristețe trecu, brusc, prin ea. În sfârșit, simțea că avea alături pe cineva care o înțelegea cu adevărat, însă prețioasa ei aventură de o noapte se apropia de final. Secundele se scurgeau rapid. Curând, aveau să apară zorii și s-o aducă din nou la realitate. Știa deja că nu exista un viitor pentru ei. Chiar dacă reușea să depășească aspectul legat de prietenia cu Michael. Max îi arătase destul de clar că nu era interesat să se angajeze într-o relație, cu atât mai puțin cu ea. Voia să rămână singur, după barierele pe care și le ridicase încă din copilărie, și se folosea de o serie de scuze precum vârsta, familia și alte obstacole pentru a-și justifica decizia.

Ea ura acest lucru, dar refuza să lupte. Pentru că merita un bărbat care o dorea suficient de mult încât să treacă peste orice fel de obstacol. Așa că își ignoră sentimentul de gol pe care îl simțea în piept și își jură să treacă peste el.

– De ce nu vorbești niciodată despre tatăl tău?

Mâna care o mângâia pe spate se opri. Ea aștepta. După câteva momente, el își reluă mângâierile.

– Pentru că încă doare.

Onestitatea aceea crudă o cutremură. Își înălță capul și îi cuprinse obrazul în palme.

– Știu că a plecat după ce te-ai născut. Știu că era elvețian, foarte bogat, și că a cucerit-o pe mama ta cu o abordare extrem de romantică și de modă veche. Dar nu mi-ai dat niciodată alte detalii despre relația voastră. Dacă l-ai găsit sau dacă l-ai contactat vreodată.

Carina știa că atinsese un punct sensibil și că, probabil, întrecuse măsura. Se aștepta ca el să se retragă după barierele pe care și le construise și să-i dea un răspuns evaziv. El evitase mereu să vorbească despre trecutul său, iar Michael și mama ei nu menționaseră nici ei nimic pe acel subiect, deși Max era practic parte din familia lor.

Însă el hotărî să-i ofere cel de-al doilea cadou al acelei seri.

– Aveam 21 de ani când am decis, în sfârșit, să-l caut. Până atunci, așteptasem în zadar un semn de la el. O scrisoare. Un cadou. Un bilet. În cele din urmă, am înțeles că nu mă va contacta niciodată, așa că am decis să-l găsesc eu. Era ciudat că un om de afaceri elvețian bogat dispăruse complet. Mă întrebam dacă nu cumva fusese implicat în vreun scandal și încerca să mă protejeze. Am crezut chiar că a murit.

Inima ei tresăltă la auzul tonului indiferent pe care vorbea. Îl îmbrățișă mai strâns și aștepta continuarea.

– L-am găsit la Londra. Ajunsese un bețiv căruia nu-i păsa de nimic. Fără vreun trecut exotic sau vreo scuză legitimă.

– Ai vorbit vreodată cu el?

– Da. Și-a dat seama cine sunt de cum m-a văzut. Și nu i-a păsat. Nu m-a dorit niciodată. Nici când m-am născut, nici când crescusem. Mi-a dat bani. Și a considerat că asta a fost de ajuns.

Carina se întrebă cât de dureros era să fii respins de propriul părinte. Nu era de mirare că el se izolase atât de mult. Nu era de mirare că nu dorise niciodată să se implice într-o relație de durată.

– Dar întâlnirea aceea cu el m-a ajutat, în sfârșit, să trec peste ideea cu tatăl care m-a părăsit. Mă săturasem să mă las bântuit de acea fantomă. Așa că a doua zi am părăsit Londra și de atunci nu m-am mai uitat înapoi.

Amândoi știau că era o minciună. Într-un fel sau altul, toți oamenii priveau în urmă. Dar Carina alese să nu-l contrazică, pentru moment.

– Cred că mama ta l-a iertat. Și că, într-un fel, încă îl iubește.

El își plecă ușor capul și se uită în jos, la ea.

– Nu. Mama nu-l pomenește niciodată. Ce-ți veni să spui așa ceva?

Ea ridică mâna și își trecu degetele prin părul lui.

– Pentru că în urma relației lor ai apărut tu. Și a meritat tot efortul și toată durerea, Maximus Gray.

Ceva străluci în ochii lui. Era o emoție pe care ea nu o mai observase niciodată la el. O duioșie care se răspândi asupra ei precum mierea și îi topi fiecare părticică din trup.

Își lipi gura de a lui. El gemu și-și strecură limba printre buzele ei. Carina își puse glezna peste gamba lui și se trase mai aproape. El se trezise din nou la viață.

– La naiba, într-o zi, o să ajungi un soț minunat pentru cineva, șopti ea, fără să-și dea seama cum de-i ieșiseră cuvintele din gură. Ah, ce rahat am zis. Dar știi tu la ce mă refer. Nu te umfla în pene. E vorba exclusiv despre sex aici.

– Îți mulțumesc că mi-ai amintit care e rolul meu și la ce sunt folosit, replică el.

Carina îi cuprinse sexul cu degetele și începu să se joace. El gemu și se întinse ca să-i dea acces complet, până când erecția lui începu să zvâcnească în mâna ei și o energie nebună să-i alerge prin vene.

– Iubito, mă omori!

Ea se lăsă să alunece în jos pe trupul lui, îl încălecă și își coborî gura.

Îi cuprinse sexul strâns între buze. Gustul și mirosul lui o înnebuneau, și petrecu minute lungi oferindu-i plăcere. Gemetele lui o făceau să se excite și mai rău.

Max se aplecă și o trase în sus, înainte ca ea să apuce să protesteze.

– Prezervativ, șuieră el. Acum!

Carina se încurcă puțin, dar până la urmă reuși să i-l pună. Dintr-o singură mișcare, o ridică peste el și o pătrunse adânc. Iar în acel moment orice gând se evaporă din capul Carinei. Rămaseră doar el și dorința de a-i oferi plăcere.

Începu să-și miște lent șoldurile, până când el nu mai putu să reziste, și preluă controlul. Îl călări cu o furie sălbatică, până când ajunseră amândoi la orgasm în același moment.

Carina se lăsă, moale și satisfăcută, peste el. Se întreba dacă avea să mai poată merge vreodată. Sau să facă orice altceva fără să se gândească la Maximus Gray.

– Unde naiba ai învățat să faci așa ceva?! întrebă el.

Ea chicoti când auzi tonul ușor nervos, în totală opoziția cu trupul lui care părea extrem de mulțumit.

– Nu pot să-ți spun. E prea jenant.

– Suntem la orgasmul numărul zece. Am trecut de mult de rușine.

– Bine. Am exersat cu o banană.

În loc să râdă, el ridică din sprâncene.

– La naiba, asta e foarte sexy.

Carina râse încântată și își dădu seama de faptul că era foarte probabil să fie încă aproape îndrăgostită de Max.

Aproape.

Își alungă cu fermitate gândul acela din cap. De mult nu mai putuse să admită sau să exprime acele cuvinte. Nu după noaptea aceea în care făcuse vrăji și visase să se căsătorească cu bărbatul pe care îl iubea cu inima, mintea și sufletul.

Așa că nu spuse nimic. Doar îl îmbrățișă mai strâns și îi sărută fața. Și așteptă zorii.

capitolul 11

Max lăsase draperiile ridicate.

Lumina slabă a dimineții pătrundea prin ferestre, amintindu-i că, oficial, noaptea se încheiase. Aruncă o privire spre femeia de lângă el. Dormea profund, scoțând niște sforăituri mici și drăgălașe, ceea ce îi confirma că era epuizată. Ce naiba să facă?

Să-i lase un bilet? Să-i aducă la pat cafeaua? Să discute despre noaptea trecută? Să nu pomenească despre ea? Opțiuni nesfârșite i se întindeau în fața ochilor, și, pentru că era bărbat, știa că avea șanse mari să aleagă exact varianta greșită.

Părul ei bogat se răsfirase pe pernă și o făcea să arate ca un înger întunecat. Avea semne pe gât și pe obraji de la barba lui țepoasă. Buzele ei păreau umflate.

Max se simți cuprins de o ușoară vinovăție. Oare abordarea lui fusese prea dură?

Nu se gândise nici un moment la ea ca la o fecioară. Fiecare dintre mișcările ei îi confirmase o sexualitate pură și neinhibată. Fusese o fantasmă devenită realitate – o puritană cu trup și suflet de seducătoare. Iar în pat dăduse totul. Așa cum făcea și în viața de zi cu zi.

Fusese un cadou unic și neprețuit. Unul pe care el nu putea să-l ceară iar de la ea.

Îl cuprinse o durere surdă, dar refuză să-și analizeze emoția. Poate că avea să facă duș, să se îmbrace și să-i aducă la pat cafeaua. În acest fel, îi confirma cât de mult înseamnă ea pentru el; cât de mult îi schimbaseră orele

acelea în care făcuseră dragoste. Apoi, îi explica de ce era necesar să pună capăt acelei legături.

Asta dacă nu...

Posibilitatea i se învârtea în cap. Dacă ar continua relația? Carina la el în pat. Cina în doi. Să o seducă. Să lucreze împreună. Poate funcționa...

Poate.

Michael Conte și familia lui îl inspiraseră să dea tot ce era mai bun din el. Pentru că tatăl său îl abandonase, Max simțise nevoia să construiască ceva pe care să poată conta. Cuvântul lui. Onoarea lui. Încrederea lui. Acele lucruri însemnau totul pentru el și îl defineau ca om. Dacă Michael descoperea că se culcase cu Carina, era posibil să-i piardă pentru totdeauna încrederea, iar gândul acesta îl dărâma.

Nu putea să lase așa ceva să se întâmple.

Și ce putea el să-i ofere Carinei? Nu avea capacitatea emoțională de a-i oferi ceea ce merita. Într-o bună zi, ea avea să aștepte de la el un inel. Copii. Un aranjament permanent. Iar tot ce putea el să ofere era ceva de moment: sex bun, companie plăcută, respect. La un moment dat, ea avea să se satură de toate porcăriile acelea și să treacă mai departe. Și, mai grav, dacă o făcea să sufere? Își jurase cu mult timp în urmă să nu facă nimic ce putea răni inima unei femei. Pentru că era un lucru al naibii de delicat, iar el nu voia să poarte acea responsabilitate.

Carina era extraordinară, din toate punctele de vedere, și merita mai mult decât putea el oferi.

Odată decizia luată, se ridică din pat și se îndreptă spre baie.

Ciocănitul pe care îl auzi dinspre ușă îl surprinse. Ciuli urechile. Bătaia ușoară răsună din nou în cameră. La naiba, nu era nici șase dimineață. Nu voia ca zgomotul să o trezească pe Carina, așa că își trase pe el boxerii, apoi deschise ușa.

Nu-i venea să-și creadă ochilor.

Mama Conte stătea în prag.

– Maximus?

El îi privi cu încetinitorul expresia confuză. Și apoi, lucrurile începură să curgă ca într-un film cu dezastre.

Mama Carinei se uită la numărul de pe ușă și înapoi la bucata de hârtie pe care o ținea în mână.

– Știam că ești și tu în Vegas, dar aceasta este camera Carinei.

Max își ignoră inima care i-o luase la galop și o îmbrățișă puternic.

– Mama Conte, ce surpriză plăcută! Nu, asta e camera mea. Dar dă-mi voie să mă îmbrac și apoi ies și-ți arăt unde este a Carinei.

Aproape că o păcălise.

Ea își dădu capul pe spate și chicoti.

– Nu fi prostuț, doar nu crezi că mă simt ofensată că ești în chiloți, spuse ea și păși, pe lângă el, în cameră. Când erai mic, alergai toată vara în fundul gol prin curtea mea, spuse ea, în timp ce-și așeza pe spătarul canapelei puloverul de care tocmai se dezbrăcase. Mergi și schimbă-te, că mă descurc.

Apoi, ea se împiedică de un pantof cu toc. Mirată, se uită la dâra de haine aruncate pe jos. Privirea ei urmări obiectele de îmbrăcăminte până la ușile franțuzești ale dormitorului.

Max se uită și el în aceeași direcție. Pe jos erau niște jartiere din dantelă. O pereche de chiloți. Cămașa lui.

Deschise gura, ca s-o împiedice să se ducă spre dormitor. Dar ea era deja acolo. Sforăitul ușor al Carinei deveni mai puternic și se transformă într-un mormăit aspru. Cascada de bucle întunecate contrasta cu albul strălucitor al cearșafului. Încet, mama Carinei se îndreptă spre pat și se uită țintă la fiica ei.

Goală pușcă.

Dintr-odată, filmul se transformă într-o acțiune nebună, și Max explodă. Sări în fața patului, cu brațele întinse, încercând să prevină un eventual scandal mamă–fiică.

– Oh, *Dio mio*, mama Conte, nu e ceea ce crezi. Ei bine, de fapt, este ceea ce crezi, dar nu trebuia să vezi așa ceva. Oh, *Dio*, îmi pare rău, atât de rău...

Bâlbâială lui se accentuă atât de mult, încât simți că se întorsese brusc în copilărie.

O pereche de ochi întunecați îi cercetau fața, încercând să găsească o explicație pentru scena din dormitor. Trecură câteva clipe. În cele din urmă, ea încuviință din cap, ca și cum luase o decizie.

– Să mergem la tine în cameră, Maximus. Acum! Trebuie să discutăm. Ai un minut la dispoziție ca să-ți pui ceva pe tine. Și vezi să nu cumva s-o trezești pe Carina.

Ușa se închise în spatele ei.

Max își trecu degetele prin păr. Se dezlănțuise iadul.

Transpirația îi izvora din toți porii. Cea mai bună prietenă a mamei lui, femeia care îi fusese ca o a doua mamă, era în fața lui, căzută pe gânduri. Nu spusese nimic de când Max se prezentase în cameră, pentru discuție. Doar îi indicase să ia loc pe un scaun și-l lăsase să fiarbă acolo, în suc propriu, timp de zece minute.

Crescuse patru copii și își îngropase un soț; silueta ei era delicată, dar puternică. Cu propriul talent și o muncă asiduă, transformase La Dolce Famiglia dintr-o patiserie de cartier într-unul dintre cele mai mari lanțuri de magazine din domeniu, în Italia. Părul ei argintiu era răsucit într-un coc la spate și îi punea în evidență atât grația, cât și liniile sculptate ale feței. Își sprijinise bastonul de perete. Purta pantofi ortopedici, cu tălpi groase, ca să o ajute să se deplaseze mai ușor.

Și totuși, Max nu mai fusese în viața lui speriat în asemenea hal de o bătrânică.

– De cât timp se întâmplă asta?

Max simțea că se sufocă, dar reuși să spună, cu voce zemurătoare:

– A fost doar azi-noapte. Speram să nu afle nimeni, niciodată. N-a fost intenția noastră să rănim pe cineva.

– Hmm, spuse ea, încruntându-se. Deci, ați planificat ca acest lucru să se întâmple?

– Nu! Nu, amândoi știam că o relație între noi nu ar fi benefică nimănui. Bineînțeles, atracția exista, dar credeam că o putem ține sub control. Carina și-a pierdut cumpătul cu mine, și Sawyer Wells a început să o curteze și...

– Sawyer Wells e aici?

El încuviință din cap.

– Da, el e cel care conduce Venetian Hotel acum.

– Hmm. Continuă!

– Ei bine, eu și Sawyer ne-am certat legat de Carina, iar apoi lucrurile au scăpat de sub control, și îmi pare rău. O să fac orice îmi ceri ca să îndrept lucrurile.

Ea îl bătu ușor pe mână.

– Da, Maximus, știu. Ai fost întotdeauna un băiat cuminte. Un pic sălbatic, dar cu o inimă de aur. Michael o să fie supărat, dar o să-l facem noi cumva să înțeleagă.

– O să mă omoare, gemu Max.

– Prostii! Nu-l las eu să te omoare. Dar trebuie să ne mișcăm repede. Nu mai e timp să o așteptăm și pe mama ta să vină aici, dar o să facem la fel ca atunci când s-a căsătorit Michael. O să organizăm mai târziu petrecerea de nuntă, la noi în grădină, la Bergamo.

Alarma interioară a lui Max se declanșă brusc.

– O să sun acasă și o să explic că ați vrut să vă căsătoriți în secret. Și că Vegasul v-a oferit o oportunitate de nerefuzat. De ce nu, oamenii fac mereu nunți aici, unele chiar foarte frumoase. Nu crezi?

„Nuntă?"

– Puteți să depuneți actele în după-amiaza asta și să vă alegeți capela. Oricum, trebuie să zbor la New York mâine. Michael s-a cam enervat că am insistat să mă opresc în Vegas înainte să mă duc la New York, dar întotdeauna mi-am dorit să văd orașul ăsta. Ai idee dacă Celine Dion are spectacole aici în perioada asta?

Max se uită țintă, la ea. Ce nuntă? Și de ce vorbeau despre Celine Dion? Dacă s-ar fi ținut de planul inițial,

o ducea pe Carina la blestematul ăla de concert, apoi o lăsa la ea în cameră și nu se mai întâmpla toate nenorocirea asta. Dar gândul că nu i-ar fi atins niciodată pielea și nu i-ar fi provocat un orgasm era copleșitor.

– Faci ce trebuie. E ceea ce se cuvine, din punct de vedere moral. Totul se va rezolva.

Implicația cuvintelor îl lovi pe Max din plin. Camera începu să se învârtă cu el. Apoi, să se încline. Într-un final, se stabiliză.

Deci ea se aștepta ca el să se însoare cu Carina.

Simțea că nu mai putea să respire.

– Așteaptă puțin. Cred că e o neînțelegere la mijloc.

Mama Conte își înclină capul într-o parte.

– Da, am petrecut noaptea împreună, dar aici nu suntem în Italia. În America, lucrurile astea se întâmplă tot timpul, și rareori persoanele implicate se căsătoresc. Începu să râdă. Un râs ciudat, de om care își pierduse mințile. Desigur, vom rămâne prieteni și vom fi apropiați, dar nu ne putem căsători pentru atâta lucru.

Mama Carinei înțepeni. Apoi îi aruncă o privire glacială care îl făcu să se simtă că i se oprea inima în piept.

– Și de ce nu, Maximus?

„La naiba, la naiba, la naiba, la naiba..."

– Pentru că nu sunt suficient de bun pentru Carina! Lucrez mult, sunt instabil, iar ea are nevoie să se regăsească. S-ar simți prinsă într-o capcană cu mine, sunt sigur. Are nevoie de un bărbat care să-și dorească să întemeieze o familie, să aibă grijă de ea, să vrea copii. De cineva mai potrivit. Acel cineva nu sunt eu.

O liniște stranie se așternu în cameră. Panica îl strângea gâtul ca o menghină. Nu se putea căsători cu Carina. Însemna să-i distrugă viața și să-i frângă inima. El nu era genul care să se lege pe termen lung. Nu era genul care să se căsătorească.

Mama Conte se întinse, îl luă de o mână și i-o strânse. Degetele ei erau delicate, dar strânsoarea era fermă.

– Te înșeli. Ești perfect pentru Carina și ai fost întotdeauna. Acțiunile voastre de noaptea trecută doar

au grăbit ceva ce trebuia să se întâmple de la bun început, spuse ea și zâmbi cu blândețe. Hai, gata cu prostiile! Ești și ai fost mereu parte din această familie. Nici vorbă că o să fie nefericită cu tine. A venit timpul să te așezi la casa ta cu o femeie care este exact ce ai tu nevoie, cu care te potrivești...

– Dar...

– O să-ți dezamăgești mama doar pentru că te-a apucat brusc teama?

Tonul ei de oțel taie prin ceața din capul lui și atinse miezul problemei. Mama lui n-ar mai fi ridicat niciodată capul din pământ dacă se afla că el se culcase cu Carina, dar nu se căsătorise cu ea. Acest lucru i-ar fi distrus reputația și tot ce construiseră muncind din greu: un sentiment de încredere, de onoare, de cămin. Ar fi făcut exact ca tatăl lui: și-ar fi abandonat responsabilitatea. Și-ar fi umilit mama, într-un oraș care, în sfârșit, o iertase. Da, oamenii nu se căsătoreau doar pentru că făcuseră sex, dar, odată ce se afla, fapta avea consecințe majore. Și-ar fi tras în jos familia, dar și pe Carina, care n-ar mai avea curajul să meargă vreodată acasă, în Italia. Iar el nu și-ar mai putea privi niciodată mama în ochi.

Era clar, exista o singură opțiune. Căsătoria. Trebuia să se însoare cu Carina. Așa se cuvenea. Așa îi cerea onoarea, singurul lucru care îi rămăsese.

Se simți învăluit de o senzație ciudată de calm. Gustase din fructul interzis și acum trebuia să se însoare. Carina avea să fie soția lui. Nu mai era nimic altceva de făcut. Făcând acest pas, asumându-și responsabilitatea, devenea oficial parte din familia pe care o iubise dintotdeauna. Dar cu ce preț? Ce fel de soț putea fi el pentru Carina? Nu avea cum să fie niciodată suficient de bun pentru ea, dar măcar îi putea demonstra că nu era la fel ca tatăl său.

Da, trebuia să fie mai bun.

Recunoscător că nu făcuse o criză de nervi, Max încuviință din cap și confirmă:

– Mă voi căsători cu Carina. Dar lasă-mă s-o abordez cum cred eu de cuviință. Știi cât e de încăpățânată. O să refuze să se mărite cu mine dacă are senzația că trebuie să ne căsătorim la presiunea cuiva.

– Ai dreptate. Du-te și cere-o de soție. Fă-o fericită. Asta este tot ce contează.

Cuvintele ei îl zguduiră până în adâncul sufletului. Îl cuprinse din nou o panică nebună.

– Și dacă nu pot?

Ea se întinse și îi cuprinse obrajii în mâini. Era atâta înțelepciune și armonie în ochii aceia întunecați.

– Crezi că aș lăsa-o pe Carina să se căsătorească cu cineva care nu este demn de ea? Trebuie să ai mai multă încredere în tine, Maximus. Ai încredere că ești suficient de bun. Că nu ești ca bărbatul care te-a abandonat. Te-am urmărit crescând și sunt mândră de tine. De alegerile pe care le-ai făcut în viață și de felul în care ai avut grijă de mama ta, spuse ea și-l ciupi de obraz, de parcă era un copil mic. Fii bărbatul și soțul care știu că poți fi, scumpul meu. Acceptă acest dar de la viață.

El tresări și se strădui să-și păstreze calmul. Toate cuvintele de protest îi muriseră în gât.

– Acum, mă duc jos, să iau micul dejun. Vino să mă iei când ești gata.

Max o privi cum iese din cameră. Apoi, trase adânc aer în piept. Așteptă un pic. După aceea, merse să-și trezească viitoarea soție.

Carina auzi vag vocea din fundal. Era relaxată și fericită, de la endorfinele cu care se alesese după toate acele partide fabuloase de sex. Gemu în pernă și se întinse. Vocea lui Max deveni mai puternică, așa că în cele din urmă se rostogoli spre el.

– 'Neața!

Vocea lui era profundă și sexy și se potrivea cu aspectul lui matinal. Părul ciufulit îi cădea pe frunte. Ochii albaștri și pătrunzători străluceau de o emoție pe care Carina nu reușea să o înțeleagă, așa că îl trase spre

ea și-l sărută. Barba lui aspră contrasta delicios cu pielea ei sensibilă. El avu un moment de ezitare, de parcă nu era sigur cum trebuia să reacționeze. Apoi, se lansă cu toată forța.

O împinse înapoi pe saltea și o sărută pe îndelete, ca un adevărat iubit. Avea gust de excitare masculină și un pic din propriul ei gust, după orele acelea nesfârșite în care făcuseră dragoste. În cele din urmă, se îndepărtă și îi zâmbi.

– Salutul tău a fost mai bun.

Ea râse și îi mângâie obrazul.

– De acord. Unde e cafeaua mea?

– Vine. Am fost distras. Vreau să te întreb ceva, mai întâi.

– Nici o problemă, spuse ea relaxat, deși simțea că i se rupea inima, pentru că știa ce urma și voia ca măcar să fie ea prima care spunea asta cu voce tare. O să ne bem cafeaua, o să ne îmbrăcăm și n-o să mai pomenim niciodată despre noaptea trecută. Nu vreau să-ți faci griji, Max. Asta mi-am dorit, și o să mă descurc, spuse ea, forțându-se să zâmbească. Îmi place senzația că m-am transformat într-o femeie americană independentă, care știa ce vrea. Și care folosește un bărbat pentru propria plăcere, apoi uită de el. Încă o fantezie de pe listă care a fost bifată.

Ciudat, dar nu vedea nici o ușurare în privirea lui Max. În schimb, el se dădu înapoi și se așeză pe marginea saltelei. Îi examina piciorul gol și refuza să-i întâlnească privirea.

– Regulile s-au schimbat, Carina. Cel puțin, pentru mine.

Se simți cuprinsă de confuzie. Se ridică în șezut și își dădu coama încurcată de păr de pe față.

– Despre ce vorbești?

El își drese glasul. Se uită în sus.

– Vreau să te căsătorești cu mine.

Ea clipi.

– Ești nebun?

Mâna lui tremura. Începu să-și frece fruntea. Oare era nervos? Îl tulburase atât de mult faptul că se culcase cu sora mai mică a celui mai bun prieten?

– Doar tu poți răspunde cu o întrebare la o cerere în căsătorie. Nu, sunt perfect sănătos. Nu vreau să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic între noi. Suntem în Vegas. Suntem meniți să fim împreună. Hai să ne căsătorim!

Ea visase toată viața să-l audă pronunțând acele cuvinte. Nu era, oare, fantezia oricărei femei să audă un bărbat cum o cere în căsătorie, după o noapte de plăcere nesfârșită? Finalul perfect pentru orice comedie romantică și pentru fiecare roman de dragoste? Atunci, de ce nu-i sărea în brațe, strigând „da"?

Pentru că instinctele o avertizau că ceva nu era în regulă. De ce acea schimbare bruscă? Cum se transformase, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, dintr-un bărbat care nu voia o relație într-unul care dorea să se căsătorească? Își ignoră gândurile de adolescentă îndrăgostită și își ascultă instinctele de femeie adultă și înțeleaptă.

– Hmm, sunt flatată. Dar, dacă ești așa hotărât să nu ascunzi această relație, de ce nu începem prin a ieși împreună, ca să vedem încotro ne îndreptăm?

El clătină din cap. Cu putere.

– Nu, nu vreau doar să ieșim împreună.

Aura lui pulsa de putere și dominație masculină, îndemnând-o să se supună. La naiba, tendințele lui de control o excitau. Cine s-ar fi gândit?

– Am așteptat toată viața, ca să fiu sigur de asta, și nu vreau să mai aștept. Mereu ai spus că simți ceva pentru mine. Hai s-o facem! Hai să ne căsătorim și să începem împreună o nouă viață.

„Hai s-o facem?"

Ea înghiți și încercă să vorbească peste bătăile nebunești ale inimii.

– De unde această schimbare bruscă? Stabilim niște reguli. Să avem o aventură de o noapte și apoi să trecem mai departe. Ai zis că nu vrei o relație

stabilă. Ai adus ca argument diferența de vârstă, prietenia cu Michael, familia mea, rătăcirile tale. Ce se întâmplă, Max?

Într-o clipă, el se aplecă peste ea și îi asaltă gura. Îi cercetă cu limba fiecare colțișor, până când ea își înfipse unghiile în umerii lui, cutremurată de dorință. Se înmuie sub el. Max se desprinse și o privi în ochi cu o strălucire hipnotizantă.

– M-am răzgândit. Te vreau. Cu totul. Pentru totdeauna. Nu mă face să cerșesc. Spune-mi doar că o să te căsătorești cu mine.

Ea deschise gura ca să spună da. De ce nu? Tocmai petrecuse cea mai incredibilă noapte din viața ei cu bărbatul pe care și-l dorise dintotdeauna. Erau în Vegas, unde se întâmplau mereu lucruri nebunești, iar nunțile din senin erau ceva normal. Poate că el descoperise în noaptea ce tocmai trecuse că o iubea? La urma urmei, nu era acela singurul motiv pentru care voia să se căsătorească cu ea?

Asta dacă nu cumva...

Stomacul i se strânse din cauza unei senzații pe care nu voia să o cerceteze. Dar noua Carina nu era suficient de bleagă cât să creadă că Max Gray se îndrăgostise atât de subit încât să renunțe brusc la libertatea lui.

Îl împinse și se ridică. Îl studie cu ochi duri. Avea pe chip aceeași determinare pe care i-o observase atunci când trebuia să încheie o afacere bună. Carina își ascultă instinctele și-l testă.

– Mulțumesc pentru ofertă, Max, dar îmi plac lucrurile așa cum sunt. Hai să vedem în ce direcție ne îndreptăm. Nu e nevoie să ne grăbim să ne căsătorim după o noapte de sex nebun.

O sclipire de panică străluci în ochii lui albaștri. Fălcile i se încleștară.

– Tu auzi ce spun? Te rog să te căsătorești cu mine. Îți spun că tu ești femeie vieții mele și că vreau să facem asta imediat, azi. Să ne spunem jurămintele și să ne căsătorim

în Vegas. Am fost întotdeauna meniți să fim împreună. Și mi-am dat și eu seama, în cele din urmă.

Se aplecă înainte, și ea știa că intenționa să o seducă. Să-i smulgă acel „da" de pe buze înainte ca ea să apuce să se întrebe în mod serios ce se întâmpla. Dacă voia să supraviețuiască asaltului, trebuia să acționeze imediat. Sări din pat și își întinse brațele, într-o încercare de a-l ține departe.

- De ce tocmai acum?

El ridică mâinile, în semn că se preda.

- Și de ce nu? Noaptea trecută mi-a dovedit că tu ești femeia vieții mele.

Carina simți cum un pumn rece ca gheața o lovea în stomac. El mințea. Mușchii lui se încordaseră ca și cum se pregătea de o partidă de box. Și își ridicase în jur un adevărat zid de protecție. Complet în contradicție cu gesturile relaxate pe care trebuia să le aibă un bărbat cu femeia pe care o iubea, el începu să se plimbe nervos prin cameră.

Ce-i scăpa Carinei? Nu era vorba doar despre faptul că se simțea vinovat. Max era copleșit de o panică pură, ca și cum fusese prins în timp ce...

Prins.

Carina își înghiți nodul din gât.

- Cine a aflat?

El încremeni. Își trecu degetele prin păr. Porni iar să bată camera în lung și-n lat, și mai agitat.

- Nu știu despre ce vorbești. Ți-am cerut să te căsătorești cu mine, iar tu mă chestionezi de parcă aș fi un prizonier de război. Scuză-mă dacă sunt un pic confuz.

- Michael? A sunat la hotel?

- Nu. Ascultă, nu vreau să mă întorc acasă și să începem să ieșim împreună. Vreau să transform ce avem într-o relație permanentă. Să locuiesc cu tine, să dorm cu tine, să lucrez cu tine. Așa e corect și așa trebuie să facem, iubito.

„Așa e corect..."

Carina își înfășură bine cearșaful peste sâni și se strădui să se concentreze. Tremura toată, dar reuși să pronunțe cuvintele:

– Spune-mi adevărul, Max. Imediat, altfel jur pe Dumnezeu că o s-o iau razna. Am dreptul să știu adevărul. Îmi datorezi asta.

El îi întoarse spatele. Îi putea observa mușchii încordați. O înjurătură îngrozitoare îi scăpă printre buze. În cele din urmă, se întoarse și o privi.

– Mama ta e aici. A intrat în cameră în această dimineață și ne-a găsit.

Carina icni și clătină din cap.

– *Dio*, nu. Ce face mama aici? Și de unde a știut exact unde să ne găsească?

– A vrut să se oprească pentru a te vedea, înainte să ajungă la Michael. El i-a dat numărul camerei.

Carina se cutremură. Nu era de mirare că Max o ceruse de soție, dacă mama ei îl împinsese să se comporte onorabil. Onoarea era un subiect sensibil pentru Max.

Carina simți cum i se răsuceau furia și umilința în stomac. Nu putea nici măcar să aibă parte de o aventură de-o noapte decentă. Ce altă femeie se mai angaja într-o noapte nebună de sex fără obligații, iar a doua zi avea de înfruntat mânia mamei?

Începu să tremure. Simțea brusc nevoia să fie îmbrățișată. Și singură. Dar se strădui să vorbească.

– Acum înțeleg, spuse ea și se forță să râdă. Nimic nu poate grăbi mai mult o cerere în căsătorie ca o mamă extrem de protectoare. Stai liniștit, mă ocup eu de asta. Unde e mama?

– La micul dejun.

– O să cobor și o să discut cu ea. O să lămuresc eu toată nebunia asta. Mă lași puțin, te rog, ca să mă îmbrac?

El veni lângă ea și îngenunche lângă pat. Inima ei se clătina între emoție pură și trădare, la vederea expresiei lui împietrite. Cum încercase el să o păcălească prin vorbe și gesturi false, care nu însemnau nimic. Chiar o credea atât de proastă încât să se înmoaie imediat

și să sară să se mărite cu el, din recunoștință? Asta era opinia lui despre ea?

– Trebuie să ne căsătorim, Carina.

Ea făcu ochii mari.

– În nici un caz. Nu trebuie să ne căsătorim. Acum, sunt în America, și chiar nu trebuie să devenim soț și soție doar pentru că am făcut sex. N-am nici un chef să mă căsătoresc cu tine.

Max se dădu înapoi, dar era departe de a renunța.

– Mama ta n-o să accepte nimic altceva. Familia ta o să afle, și asta îți va distruge reputația.

– Perfect. Reputația mea chiar avea nevoie de o schimbare.

– Nu e amuzant ce spui. O să afle și mama mea, și asta îi va frânge inima.

O întreagă gama de emoții scutură trupul Carinei. La naiba! Închise ochii și se rugă să se trezească din coșmar.

– O să-i treacă. O să le explicăm tuturor. O să înțeleagă. Și nu ne va afecta viața din Bergamo sau de aici.

– Nu pot să-i fac așa ceva. Nu o pot lăsa să creadă că am întors spatele la tot ce prețuiesc. Nu avem altă opțiune.

Ea deschise ochii.

– La naiba, bineînțeles că avem și alte opțiuni. Vreau să pleci, Max. Te rog. Lasă-mă să mă duc să mă văd cu mama. Îți promit că voi clarifica tot. Bine?

El o studie în lumina dimineții și încuviință încet din cap. Cu mișcări grațioase, se îndepărtă de pat. Ultimele lui cuvinte îi ajunseră la ureche ca o avertizare:

– Du-te s-o vezi. Dar știi deja că nu va ajuta cu nimic.

Ușa de comunicare dintre apartamentele lor se închise. Luptându-se cu o panică îngrozitoare, Carina sări din pat și își trase niște haine pe ea. Mușchii ei țipară de durere când își puse o pereche de blugi, îmbrăcă o bluză neagră și își răsuci părul într-un coc. Își băgă picioarele într-o pereche de șlapi, se spălă pe dinți și se îndreptă spre salonul de mic dejun al hotelului.

Sala de mese elegantă avea arcade largi și ferestre imense. Carina se strecură printre mesele uriașe încărcate cu mâncăruri ce puteau satisface orice apetit sau poftă. Bucătării îmbrăcați în alb o salutară politicos din cap când trecu pe lângă ei, căutându-și mama. În cele din urmă, privirea i se opri pe femeia în vârstă care stătea singură, la o masă de pe terasă, cu trei farfurii de mâncare în față. Bastonul solid din lemn sculptat era sprijinit de scaun.

Inima Carinei tresăltă la vederea feței familiare pe care se bazase toată viața. Mama Conte o trase spre ea și o sărută. Mirosea a sirop de arțar, a pâine prăjită și a scorțișoară.

– Scumpa mea, n-am văzut în viața mea asemenea mâncăruri. Sau un Canal Grande fals atât de frumos.

– Bună, mamă, o salută Carina și se așeză în fața ei. Ce faci aici?

– Am vrut să mă opresc să te văd, înainte să ajung la Michael. Pe deasupra, voiam să văd și acest faimos Vegas. Cine s-ar fi gândit că există un asemenea lux în mijlocul deșertului?

– Da. Sper să avem timp să te plimb puțin pe aici. Dar mai întâi am o veste grozavă pentru tine.

– Da?

– Eu și Max ne căsătorim.

Mama ei putea fi un jucător excelent de pocher. Fața i se lumină, și bătu din palme, entuziasmată.

– Nu pot să cred! Habar n-aveam că tu și Max sunteți împreună. Sunt atât de fericită, draga mea. Abia aștept să le spun surorilor tale.

– Ar trebui să așteptăm și să ne căsătorim în Italia sau să ne căsătorim imediat, aici, în Vegas?

– Oh, cu siguranță aici. Uită-te la locul acesta – e perfect pentru o nuntă!

– Mamă, încetează!

Femeia mai în vârstă nici măcar nu clipi. O privea calmă, fără nici o urmă de remușcare în ochi.

– Să încetez cu ce?

– Știu ce s-a întâmplat, mamă. Ai aflat că m-am culcat cu Max și l-ai forțat să mă ceară de soție. Cum ai putut să faci așa ceva? Cum ai putut forța un bărbat să-și asume o asemenea responsabilitate?

Mama Conte oftă și își dădu la o parte farfuria și apoi sorbi relaxată din espresso.

– Nu am vrut să te păcălesc, Carina. Am crezut că era mai romantic dacă Max te cerea în căsătorie fără să știi că asta are de-a face cumva cu mine.

Carina oftă.

– Are în întregime de-a face cu tine. Dă-mi voie să încerc să-ți explic. Eu și Max am petrecut noaptea împreună, dar nu vrem o relație pe termen lung. Nu suntem potriviți unul pentru celălalt. Amenințându-l pe partea cu onoarea, îl forțezi să facă o alegere pe care nu și-o dorește. Putem rezolva situația asta. Dacă ții pentru tine ceea ce știi, n-o să mai afle nimeni altcineva. Nimeni n-o să fie rănit.

Femeia care crescuse aproape singură patru copii și construise un imperiu în afaceri își miji ochii și se aplecă spre ea. Carina se cutremură sub privirea ei de dictatoare.

– Nu înțelegi. Te-ai culcat cu Max. Nu v-am crescut nici pe tine, nici pe Maximus să fugiți de responsabilități. Doar pentru că v-ați mutat în America nu înseamnă că trebuie să renunțați la valorile cu care ați fost crescuți. Trebuie să faceți ce se cuvine.

Inima Carinei bătea atât de tare, încât îi răsuna în urechi. Trase adânc aer în piept și încercă să trateze situația ca pe o afacere pe care trebuia să o câștige cu orice preț. Din păcate, mama ei era cel mai dificil negociator cu care se confruntase vreodată.

– Mamă, nu am vrut niciodată să te rănesc, dar asta-i viața mea acum. Nu pot să mă căsătoresc cu Max. Trebuie să înțelegi asta.

– De ce?

– Pur și simplu! Pentru că nu suntem interesați unul de altul la modul ăsta. Pentru că, atunci când două

persoane fac sex, nu înseamnă neapărat că-și asumă un angajament pe viață.

Mama Conte încuviință din cap și își încrucișă brațele.

– Înțeleg. Atunci, trebuie să-mi răspunzi la o întrebare. Văd că ești dispusă să mă rănești și să batjocorești toate valorile în care cred. Dar vreau măcar să fii sinceră cu mine când o să te întreb ceva.

Carina se simți cuprinsă de rușine. Își strânse degetele și încuviință din cap.

– Promit că voi fi sinceră. Întreabă-mă!

– Privește-mă în ochi, Carina Conte, și spune-mi sincer că nu-l iubești pe Max.

Carina icni de parcă o lovise cineva în plex. Își privi mama cu o combinație de groază și ușurare. Nu trebuia decât să pronunțe cuvintele. Să-i spună, pur și simplu, că nu-l iubea pe Max. Și gata, scăpa. Bineînțeles, urma să se simtă vinovată, iar mama ei avea să fie dezamăgită, dar măcar nu avea să existe nici o căsătorie forțată. Nici o relație falsă sau jurăminte false în care nu credeau nici unul din ei.

„Nu. Îl. Iubesc. Pe. Max."

Deschise gura.

Prin față îi trecură toți anii în care crescuse în grija mamei. După moartea tatălui, întreaga lume i se prăbușise din temelii, și îi fusese greu să-și revină. Michael o ajutase. Dar mama ei fusese stânca de neclintit ce-i ținuse pe toți împreună. Cu un pumn de fier și o inimă de aur, stătuse lângă ea în fiecare seară, înainte de culcare, și îi spusese povești despre tatăl ei, fără să se teamă să vorbească despre bărbatul care fusese iubirea vieții ei. Mama ei își purtase durerea cu un curaj și o onestitate pe care Carina își jurase să le copieze.

Când cuvintele i se formară pe limbă, inima îi țipă că era o mincinoasă. Ajunsese la un moment de cotitură.

Mama ei aștepta, încrezătoare că urma să audă adevărul. Avea încredere că era sinceră cu ea însăși și că nu avea să acționeze ca o lașă.

Încă îl iubea pe Max.

Conștientizarea acestui lucru o cutremură. Durerea și deznădejdea o inundară precum un tsunami distrugător.

– Nu pot, spuse ea, cu voce tremurată.

Mama ei se întinse, îi luă mâna și i-o strânse.

– Știu. L-ai iubit mereu. Știind acest lucru, trebuia să forțez această căsătorie. Iar tu trebuie să încerci să-ți găsești calea în viață. Max are sentimente profunde pentru tine, scumpa mea Carina. Nu voi permite nici unuia din voi să dea cu piciorul la această șansă. Și, dacă insiști să te opui, o s-o sun pe mama lui Max. O să-i spun și lui Michael, și o să provoci mai multă durere decât ți-ai putea imagina. Pentru că o să-mi frângi inima.

Carina simți cum i se strânge gâtul. Mușchii îi cedară. Se lăsă moale în scaun. Îi venea să plângă ca un copil și să se ascundă în brațele mamei. Dar era o femeie adultă și trebuia să înfrunte consecințele propriilor decizii.

Nu mai exista nici o altă opțiune.

Trebuia să se căsătorească cu Max.

Dar nu trebuia să-i și placă acest lucru.

Carina bătu la ușă.

Inima ei slabă explodă de dorință și de ceva mai adânc atunci când el răspunse și se dădu la o parte, ca să-i facă loc. Slavă Domnului că-și pusese ceva pe el. Pantalonii scurți albaștri, cu talie joasă, îi puneau în evidență abdomenul sculptat. Tricoul vechi i se lipea de umeri și de piept precum o iubită.

Luptă cu impulsul de a se apleca și a trage în piept mirosul lui – un amestec de săpun, mosc și cafea. Făcuse duș, iar părul umed îi cădea pe frunte.

– Ei bine? o întrebă el, cu un picior gol pus în fața celuilalt.

– Ai avut dreptate. Vrea să ne căsătorim.

Carina se aștepta să audă o înjurătură îngrozitoare. Să vadă un atac de panică în toată regula. Orice fel de gest care îi putea oferi o scuză ca să-i frângă inima mamei

ei și să îndure pedeapsa. În schimb, el încuviință din cap, ca și cum știa deja.

- Mă gândeam eu. Vrei cafea? întrebă și făcu semn spre masa pregătită de cei de la room service.

Dădu la o parte capacele argintii și scoase la iveală omlete, pâine prăjită și cafea. Lângă mâncare era așezată o vază cu un trandafir roz.

Furia Carinei explodă.

- Nu, nu vreau cafea! Și nici un soț care nu mă vrea. Chiar îți dorești să facem așa ceva? Vrei să fii captiv într-o relație permanentă pe care nu ți-ai dorit-o?

El își ridică ușor ceașca și o studie. Chipul lui îi amintea de o mască, fiind complet lipsit de orice emoție.

- Da.

- De ce?

El sorbi din cafea.

- Pentru că e ce se cuvine să fac.

Furia iei explodă.

- Du-te naibii, Max! O să mă căsătoresc cu tine, dar n-o să fiu niciodată marioneta ta. Nu am nevoie de mila ta sau de bunele tale intenții. Am avut partea deja de aventura mea perfectă de o noapte și nu mai am nevoie de alta.

Trânti ușa în urma ei.

Ziua trecu într-o ceață.

Capela de nunți era decorată în tonuri blânde, inspirate din peisajele din Toscana. Marmura fină și stranele din mahon îi aminteau de acasă. Carina îmbrăcase, cu degete tremurânde, rochia Vera Wang albă și lungă până în pământ. Mama ei se agitase ca și cum ar fi fost vorba despre o nuntă adevărată și îi răsucise părul în bucle elegante și strălucitoare. Când îi așezase voalul cu perle pe cap și apoi îi acoperise fața cu mătasea fină, nimeni nu-i văzuse lacrimile izvorând din ochi.

Întotdeauna își imaginase surorile chicotind în jurul ei, în timp ce se îndrepta spre altarul unde o aștepta bărbatul pe care îl iubea. În schimb, se opri în prag. Era

singură și abia acum înțelegea atacul de panică pe care îl suferise cumnata ei cu ocazia căsătoriei. I se strânsese stomacul, transpira din greu și o mânca pielea.

Muzica de orgă străbătu brusc aerul. Carina făcu un pas înapoi în pantofii ei Ciccotti, cu tocuri de zece centimetri, incrustați cu diamante adevărate, și se gândi la fugă. Putea să fie una dintre acele mirese fugare. Nu mai avea decât să găsească o camionetă FedEx și să pornească într-o mare aventură. Să-și schimbe numele, să trăiască undeva ascunsă de lume...

Deodată, îi întâlni privirea.

Aura lui inspira control. Ochii albaștri și pătrunzători îi susținură pe ai ei și îi dădură puterea necesară ca să tragă aer în piept. O dată. Și încă o dată. Mama ei o apucă ferm de braț, își ridică bastonul și începu să pășească alături de ea spre altar.

Fără să-și desprindă nici măcar pentru o secundă privirea dintr-a ei, el îi dădu puterea de a ajunge până la altar. Max era întruchiparea perfecțiunii masculine și a eleganței în smochingul lui negru, cu un trandafir roșu la rever.

El își rosti jurămintele fără nici o urmă de ezitare în voce. Seriozitatea momentului contrasta cu impulsivitatea deciziei. Carinei i se păru total ireal până în momentul în care trebui să pronunțe cuvintele. Limba i se blocă. Oare chiar putea să facă așa ceva? Să se mărite cu un bărbat care nu o iubea? Întrebările i se învârteau și îi făceau ravagii în cap. O tăcere grea se lăsase peste capelă. Mama ei își înclinase capul și aștepta.

Carina își auzea sângele urlându-i în urechi. Se clătină pe picioare.

Degetele lui o apăsară ușor pe spate. Se uită la ea și încuviință din cap, încurajând-o să spună cuvintele. Cerându-i să facă saltul.

– Da.

El îi strecură pe deget inelul cu diamante.

Buzele lui erau calde, dar sărutul lui era cast. Un final formal al unei ceremonii care le schimba viața pentru totdeauna.

Sawyer le oferise un salon privat, pentru masă. O trupă la modă interpreta cântece vechi italiene. Se delectară cu paste, vin și diverse aperitive. Tortul fusese creat special pentru ei, în cinstea nunții, de cofetarul-șef de la Venetian Hotel.

În următoarele ore, Carina se simți ca într-o realitate paralelă. Zâmbise de câte ori fusese necesar. Îi sunaseră pe mama lui Max și pe cei din familia ei pentru a le da vestea cea mare. Se forțase să țipe de bucurie alături de surorile ei și inventase o poveste despre cum o curtase Max, în timp ce încerca să nu se sufoce.

Iar, în tot acel timp, Max nu o atinsese nici măcar o dată. Abia dacă îi aruncase o privire, atunci când fuseseră nevoiți să execute dansul obligatoriu al mirilor. Carina bău multă șampanie, ca să uite, până când petrecerea se încheie și ei ajunseră înapoi în apartamentele lor.

Imaginea patului imens i se părea brusc batjocoritoare. În aer încă plutea noaptea lor de pasiune. Sau poate doar i se părea. El stătea în fața ei, îmbrăcat în smochingul impecabil, cu toată frumusețea și grația lui atât de aproape și totuși la mii de galaxii depărtare. Trupul ei cedă și se topi sub căldura bruscă a privirii lui.

– E noaptea nunții noastre.

Și-l imagină dezbrăcând-o de rochia de mireasă și de chiloți. Depărtându-i coapsele. Cufundându-și capul între picioarele ei pentru a linge și a suge, înainte să o pătrundă adânc și s-o facă să uite de orice altceva decât plăcerea pe care o simțea.

Ea apucă sticla de șampanie din frapieră și un pahar. Își dădu jos pantofii. Și zâmbi batjocoritor.

– În cinstea noastră, *Maxie!* Noapte bună!

Într-un acces de furie, se întoarse și plecă cu șampania. Închise ușa și o încuie. Se sprijini de perete, în rochia de mireasă. Și plânse.

capitolul 12

Două săptămâni mai târziu, Max își dădu seama că viața lui se schimbase.

Îi plăceau ordinea și simplitatea. Dormitorul său îi reflectase până de curând stilul de viață, cu mobilierul din lemn de cireș și decorațiunile spartane. Dar se schimbase. Întunericul era acum pătruns de pete de lumină și de culoare: un covor portocaliu pe podeaua din lemn de esență tare, o eșarfă roz agățată de ușă, sticle de parfum pe noptieră și pantofi cu toc aruncați într-un colț.

Baia lui mirosea a castravete, a pepene și a săpun. Aparatul de ras fusese mutat din dulăpior și înlocuit cu sticluțe cu loțiuni și creme. În timp ce cobora pe scara în spirală spre sufragerie, observă câteva reviste la modă pe canapea, lângă un teanc de romane de dragoste.

Max luă unul ca să-l pună în bibliotecă, dar decise să arunce o privire prin el mai întâi. După ce citi toată scena, se întrebă de ce fața îi luase brusc foc. Puse repede cartea pe un raft și se grăbi spre bucătărie.

Era goală, cu excepția firimiturilor lăsate parcă de un șoricel pe blatul din granit alb. Luă urma firimiturilor spre hol și de acolo spre salonul din spatele casei. Ea pusese stăpânire pe încăpere și o transformase în noul ei spațiu de lucru. Petrecea acolo ore întregi. Max bătu la ușă și o deschise.

Ea stătea în raza de lumină care trecea prin centrul camerei, uitându-se la o pânză goală. El folosise rar spațiul acela, ținându-l mai mult pentru depozitare. Ea reorganizase totul, cu viteza unui taifun. Cutiile dispăruseră, storurile care acopereau ferestrele fuseseră scoase, tapetul fusese rupt de pe pereți. Camera căpătase o nouă viață, devenise un paradis artistic. Soarele intra prin ferestrele largi și lumina pereții de culoarea piersicii, iar rafturile erau pline de accesorii pentru pictură. Din sistemul audio dat la maximum se auzeau acorduri sexy și vocea lui Beyoncé.

Degetele Carinei apucară pensula, o înmuiară într-un verde-închis și apoi adăugară câteva linii pe pânză. Pereții erau plini de tot felul de schițe. Își încercase mâna la peisaje și renunțase, la jumătatea drumului.

Avea părul prins într-un coc dezordonat. Își strângea buzele, concentrată, uitându-se la ceva ce nu era încă acolo, o imagine pe care dorea s-o dezvăluie.

Max era fascinat de acea femeie pe care nu o mai văzuse până atunci. Rocky stătea la soare, lângă fereastră, și sforăia ușor. Cel mai bun prieten îl trădase. Talentul ei de a îmblânzi „fiarele" cu șoaptele sale blânde își făcuse efectul și asupra câinelui. Acum, patrupedul o urma cu loialitate din cameră în cameră. Era clar că Max căzuse pe locul doi și ea era noul stăpân al animalului.

În doar două săptămâni, Carina îi dăduse toată viața peste cap. Era cam dezordonată. Uita să pună capacul la pasta de dinți, își arunca peste tot pantofii, iar hainele ei murdare nu păreau să nimerească niciodată coșul de rufe.

El descoperise că împărtășeau pasiunea pentru seriale cu detectivi criminaliști. Uneori, stăteau împreună, cu Rocky lângă ei, beau vin și se uitau la televizor în liniște. Pe deasupra, avea pe cineva cu care să se bucure de mâncarea pe care îi plăcea s-o gătească. Și descoperise că îi făcea o mare plăcere să creeze diverse feluri de mâncare pentru ea.

Bineînțeles, continua să aștepte să fie lovit de panică în momentul în care avea să-și dea seama cu adevărat că viața lui plăcută de burlac luase sfârșit și că era legat de o femeie pentru tot restul vieții. Își imagina cum urma să fie lovit de furie, de resentimente și de teroare pură.

După așa-zisa noapte a nunții lor, când ea îi aruncase acele cuvinte, el păstrase distanța. Și ajunseseră la un fel de armistițiu provizoriu în care se tratau reciproc cu respect și politețe. Max își spunea că era ușurat că ea nu-l împingea la intimități false. Însă nu se așteptase ca ea să aibă atâtea resentimente față de căsătorie. Și nici nu mai avea nevoie de el în nici un fel, lăsându-se prinsă

în planul ei de a descoperi dacă mai voia să lucreze pentru La Dolce Maggie. Nu mai vorbise despre asta și nici nu mai comisese greșeli majore la serviciu în ultima vreme, așa că Max se gândea că poate ea hotărâse să rămână să lucreze pentru companie.

– Carina?

Ea se întoarse, iar el simți că i se oprise inima în piept. Cu părul ciufulit și murdar de vopsea, cu o pată de cărbune pe obraz, Carina arăta foarte diferit de felul în care era obișnuit să o vadă. Pantalonii scurți îi dezvăluiau picioarele bronzate și unghiile roșii. Se încruntă spre el.

– Ce e?

El se mută de pe un picior pe altul, simțindu-se deodată ca un adolescent.

– La ce lucrezi?

– Nu sunt sigură, spuse ea și își încreți nasul în maniera aceea drăgălașă care începuse să-i devină familiară. Nu sunt mulțumită cu lucrurile pe care obișnuiam să le creez. Mă simt de parcă aș căuta ceva mai mult, dar încă nu știu ce anume.

– O să ajungi și acolo.

– În cele din urmă, spuse ea, voiai ceva?

Doamne, de ce se simțea ca un idiot? Își vâna propria soție, pentru vreun fel de interacțiune. Max își drese glasul.

– Pregătesc cina. M-am gândit că poate vrei să faci o pauză.

– Poți să-mi păstrezi o porție, te rog? Nu pot să mă opresc acum.

– Sigur. Nu exagera cu munca.

– Hmm.

Mormăitul ei absent și felul în care îl trimitea la plimbare îl călcau pe nervi. De ce trebuia să fie atât de nesuferită în legătură cu faptul că fusese forțată să se căsătorească? Și el își sacrificase viața.

– Ești pregătită pentru lansarea noastră de peste două săptămâni? Ai făcut o treabă bună cu organizarea

evenimentului. Probabil va fi nevoie să lucrezi până târziu în zilele următoare.

De parcă tocmai conștientizase că uitase să-i spună ceva lipsit de importanță, ea își flutură mâna prin aer.

– Oh, am uitat să-ți spun. Demisionez.

El se răsuci pe călcâie.

– Ce?

Ea își trecu o mână prin bucle și lăsă urme de vopsea roșie pe câteva șuvițe.

– Scuze, am vrut să-ți spun mai devreme. Pur și simplu, nu mai merge pentru mine. O să vorbesc mâine cu Michael. Și o să stau cât e nevoie, până găsești pe cineva să mă înlocuiască.

Șocul îl ținea nemișcat. Oare când hotărâse asta? De când se întorseseră din Vegas, ea continuase să lucreze la birou, dar își redusese programul. Bineînțeles că își îndeplinise toate sarcinile cu brio și la timp, dar entuziasmul ei obișnuit se mai diminuase. I se strângea inima la ideea că nu avea să o mai vadă la birou, dar cumva era și mândru de ea.

Amintirea nopții pe care o petrecuseră împreună încă îl bântuia. Goală, în brațele lui, își mărturisise emoțiile într-un fel care îl făcuse să se simtă prețuit. Iar acum, luase propriile decizii fără să mai ezite. O senzație ciudată de dor îl cuprinse, dar nu știa cum să trateze acea emoție.

– Ce ai de gând să faci în schimb?

Carina zâmbi, și ochii îi străluciră de entuziasm.

– O să lucrez la magazinul Alexei, la BookCrazy.

– Interesant. Știam că Alexa are nevoie de ajutor, având în vedere că nu mai e mult până vine bebelușul pe lume, dar habar n-aveam că ai fost pe la librărie.

– Am trecut pe la începutul săptămânii, ca s-o ajut. Contabilul ei e un nepriceput și a făcut un dezastru acolo. I-am spus că doar o să arunc un ochi asupra situației financiare, dar, după ce am petrecut câteva ore acolo, mi-am dat seama că îmi place mult locul.

El zâmbi când o auzi atât de entuziasmată. Îl surprindea în mod constant cu abilitatea ei de a trece de la poziția de director executiv la cea de femeie cu inima deschisă, plină de viață și de dragoste.

– Nu mă surprinde. Librăriile sunt combinația perfectă de afaceri și creativitate.

– Exact! Am de gând să lucrez cu ea în următoarele săptămâni, ca să văd cum merge, apoi o să fac o încercare.

Mândria izbucni în Max.

– O să fii grozavă, așa cum ești la orice altceva.

– Mulțumesc.

Se uitară unul la altul. El își dorea să reducă distanța dintre ei, deopotrivă pe cea fizică și pe cea emoțională. La urma urmei, erau căsătoriți. Iar conexiunea lor sexuală fusese zdrobitoare. De ce trebuiau să nege acea parte a relației lor?

Tensiunea sexuală prinse viață între ei. Carina trase aer în piept. Max simți cum i se întărește sexul. Era gata s-o rostogolească pe masa de lucru și să se afunde în căldura ei umedă. Gândul îl făcu să se agite și să pufnească precum un armăsar. Făcu un pas înainte, cu ochii întunecați de dorință. Dar ea îi întoarse spatele.

– Mulțumesc că ai trecut să mă vezi. Acum, trebuie să mă întorc la muncă.

Max își înghiți o înjurătură. Tocmai fusese expediat. Oare cât avea să dureze situația aceea, în care ea îl pedepsea și se pedepsea și pe ea din cauza căsătoriei forțate? Poate că trebuia să-i arate ce îi lipsea, cât de potriviți erau unul pentru celălalt în pat.

Poate că era timpul să-și seducă soția.

El așteptă, dar ea depășise deja momentul și trăgea câteva linii pe pânză. O lăsă singură, în lumina razelor de soare, și se întrebă cum avea să procedeze.

Ce-i lipsea?

Carina se uită la imaginea din fața ei. Din punct de vedere tehnic, umbrele și structura erau solide, dar

elementul necunoscut lipea. Acel factor care făcea pictura să fie specială.

Își roti gâtul și aruncă o privire în jur. Cât era ceasul? Soarele dispăruse de mult, și ultima dată când Max trecuse pe acolo era ora cinei. Ceasul îi confirmă că picta de câteva ore bune.

Frustrarea îi măcina nervii. Era greu să revină la artă, după atâția ani în care nu mai exersase.

De cum se înscrisese la școala de afaceri, nu mai avusese timp pentru pictură. Sperase că drumul ei profesional era legat de afaceri, deși vocea interioară îi striga să creeze.

Iar vocea aceea se întorsese, mai puternică decât oricând. Dar abilitățile ei ruginiseră, iar creațiile ei erau fade. Cursul de pictură la care se înscrisese o ajutase să se reconecteze cu elemente de bază necesare. Între noul loc de muncă de la BookCrazy și pictură, viața ei părea să se îndrepte în sfârșit în direcția bună. Era și timpul.

Cu excepția greșelii pe care o făcuse căsătorindu-se.

Amintirea imaginii lui Max în acea cameră îi ardea pleoapele. Sexy, relaxat și puternic, ca de obicei. Abia reușise să-i întoarcă spatele. Însă distanțarea de el era crucială. Dacă el credea că ea era un cățeluș, gata să-i facă plăcere imediat ce ridica un deget, se înșela amarnic.

Să-l vâneze toată viața ar fi fost obositor. Venise timpul să reconstruiască bazele acelei relații și să navigheze prin ea așa cum își dorea, în propriile condiții.

Carina oftă și se uită în jos, la cum arăta. Un adevărat dezastru. Rocky își înălță capul după orele lungi de somn și căscă. Ea râse și se lăsă în genunchi ca să-l mângâie pe burtă. Câinele dădu entuziasmat din lăbuțe.

– Cred că sunt gelos pe propriul câine.

Ea ridică privirea. Max era în prag și ținea în mână un borcan. Era îmbrăcat în niște blugi vechi, cu talie joasă, iar un tricou alb i se întindea pe pieptul larg. Era desculț.

Trupul ei intră în alertă, gata de joacă. Îl privi cu suspiciune.

– Rocky va fi mereu pe primul loc. Ce ai acolo?

O sclipire perversă dansa în ochii lui. Inima ei începu să gonească.

– Ai lucrat în timpul cinei. Așa că m-am gândit să-ți aduc ceva care să-ți mai crească glicemia.

– Cât de atent din partea ta.

– Nu-i așa? Vrei să guști?

Se uită la borcan, apoi la el.

– Ce e?

– Ciocolată.

Cuvântul îi alunecase din gură ca un desert fierbinte. Stomacul Carinei reacționă. El se muta de pe un picior pe altul, în timp ce privirea lui senzuală o analiza din creștet până la degetele de la picioare. Carina încercă să-și dreagă glasul, dar rămăsese fără salivă. Omul acela trebuia să fie declarat ilegal. Își forță cuvintele să iasă:

– Nu mi-e foame.

– Mincinoaso!

O cuprinse furia.

– N-am chef de jocurile tale, Max. De ce nu te duci să faci ce știi tu mai bine? Să salvezi pe cineva care chiar are nevoie de ajutor?

– Nu vreau pe altcineva.

Cuvintele lui o arseră ca o flacără. Dădu capul pe spate și strânse din dinți.

– Atunci, ce anume vrei?

– Pe tine. Acum. Dezbracă-te!

Carina încremeni.

– Poftim?

El se mișcă spre ea, cu grația și vigilența unui prădător. Ea își strânse degetele în pumni și se strădui să respire. Max se opri în fața ei. Simțea impulsurile de energie care o învăluiau și îi cereau să-l asculte. Ceva din interiorul ei îi striga să se predea. La naiba, de ce felul acela dominator în care îi vorbea o făcea să se excite? Și de ce își dorea atât de tare să se supună?

– Lasă-mă să-ți spun tot ce vreau, Carina. Am dormit la mine în pat în ultimele săptămâni, cu o erecție care

nu se lasă dusă. Gândindu-mă iar și iar la noaptea aceea și întrebându-mă în câte feluri te pot aduce la orgasm.

Pe Carina o cuprinse căldura. Sânii i se umflară, gata să iasă din sutien, iar sfârcurile deveniră două puncte dureroase. Ținând-o complet sub vraja lui, își lăsă capul în jos și se opri la câțiva centimetri de buzele ei. Mirosul lui plutea în jurul ei și o amețea. Își apăsă degetul mare pe buza ei de jos și începu să o mângâie.

– Știu că ești supărată. Știu că am comis-o grav. Dar te doresc atât de mult, încât simt că-mi pierd mințile. De ce să nu ne oferim asta?

Cuvintele lui dezvăluiau un adevăr profund pe care ea voia cu disperare să-l creadă. Sexul lui tare se lipi de coapsa ei, iar trupul ei începu să tânjească. Voia sex orgasmic, înnebunitor, care să o facă să uite de tot. Nici mai mult, nici mai puțin.

La fel ca în noaptea aceea.

Carina ezită, pe marginea prăpastiei. Putea să se bage într-un joc atât de periculos, știind cât de profunde erau sentimentele ei față de el?

El întinse mâna și apucă o pensulă curată de lângă șevalet. Cu mișcări lente, deliberate, i-o trecu peste obraz. Ea se înfioră la atingerea care o tachina. Terminațiile ei nervoase erau ca niște ouă într-o tigaie cu ulei încins.

– Spune da. Pentru că vreau să mă joc.

Genunchii ei se înmuiară la propriu. Simțea că risca să leșine dacă o săruta. Dorința îi alerga prin sânge și îi ajunse la clitoris, nemailăsând loc de alt răspuns.

– Da.

Degetele lui se mișcară și îi desfăcură nasturii de la halat, pe care îl aruncă pe podea. Apoi, îi ridică bluza deasupra capului. Îi studie sutienul negru cu o privire de băiat rău și întinse mâna spre el. Ea trase aer în piept în timp ce el îi desfăcea cu o mișcare abilă bucata de dantelă care îi acoperea pieptul. Mâinile lui mari îi cuprinseră sânii, ridicându-i și frământându-i până când un geamăt se desprinse de pe buzele ei. Fără să se oprească, degetele ei alunecară în jos și îi descheiară nasturele

de la pantalonii scurți. Trase de fermoar și apoi îi lăsă să cadă pe podea. Ea rămase în fața lui doar într-o pereche de chiloți negri, minusculi.

Încerca să nu gâfâie. Obrajii i se coloraseră în culoarea focului. El se aplecă și o sărută. Adânc și temeinic, cu o mișcare leneșă a limbii. Gustul de cafea și mentă o îmbăta. Se lipi de el și-l mușcă de buză, drept pedeapsă.

Când se îndepărtă de ea, Max avea o sclipire sălbatică în ochii albaștri.

– Ești al naibii de frumoasă. Lasă-mă să te privesc. Goală.

Pe jumătate îmbătată de privirea lui arzătoare, ea își scoase chiloții.

Max o privi îndelung, atingându-i înfometat fiecare parte din trup. Faptul că el era încă îmbrăcat și îi dădea ordine și o domina o făcea să se excite și mai tare.

Cu un zâmbet mulțumit, el băgă mâna în buzunar și scoase o eșarfă lungă de mătase.

Ochii ei se măriră.

– Ne jucăm de-a *Cincizeci de umbre ale lui Grey*? șopti ea.

Max râse.

– *Dio*, te ador. Putem discuta. Dar deocamdată vreau doar să te leg la ochi și să te supun la un test gustativ. Ai încredere în mine?

Ea ezită, dar apoi își aminti că era vorba doar despre trupul ei, doar despre sex.

– Da.

Simți materialul rece, în timp ce el îi punea eșarfa peste ochi și i-o lega ușor la spate. Întunericul o cuprinse. Avu nevoie de câteva clipe ca să-și organizeze simțurile. Se folosi de mirosul lui și de căldura pe care i-o emana trupul pentru a-l localiza. Urechile i se încordară când auzi zgomotul făcut de un capac desfăcut, apoi pe cel de haine dezbrăcate. Vocea lui gravă îi umplu urechea.

– Relaxează-te și bucură-te. Spune-mi ce miros simți.

Ea inspiră adânc. Parfumul bogat și divin o făcu să geamă.

– De ciocolată.

– Foarte bine. Acum, gustă.

Îi puse o picătură pe limbă. Aroma dulce-amăruie îi explodă în gură.

– Mmm, gemu ea, lingându-și buzele. Delicioasă.

El trase aer în piept.

– Acum, e rândul meu.

Ea deschise gura și așteptă, dar nu primi nimic. În schimb, simți atingerea ușoară a unei pensule pe un sfârc. Tresări, dar el continuă cu mișcări lente și provocatoare, până îi acoperi tot sfârcul în ciocolată.

Carina gâfâi de dorință, în timp ce sfârcurile i se ridicau, în așteptare.

– Frumos, murmură el.

Limba lui fierbinte și umedă o linse până când ea se arcui și se agăță de umerii lui, ca să poată să-și păstreze echilibrul. Săgețile de dorință îi loveau corpul și o făceau să se umezească și mai tare între picioare.

– Ai dreptate, iubito. Ciocolata este delicioasă.

– Nemernicule!

Râsul lui răgușit o înfioră.

– O să plătești pentru asta.

Și chiar așa se întâmplă. El îi vopsi și celălalt sfârc cu ciocolată. Apoi, începu să-și plimbe limba în jurul lui și să-l sugă până ea cerși îndurare. Pensula deveni un instrument de tortură și de extaz orgasmic. El trasă o linie pe șanțul dintre sâni, apoi coborî și își afundă limba în buricul ei. Îl linse. După aceea, trecu cu limba peste abdomen, până ajunse între coapsele ei. Respiră fierbinte pe sexul ei, dar îi ignoră rugămințile fierbinți și coborî până la genunchi, apoi îi trasă cu limba și cu pensula gambele și gleznele.

Carina se topi sub senzațiile zdrobitoare. Mintea ei se învârtea, prinsă în întuneric și ghidată doar de sunetul vocii lui și de atingerea degetelor. Gâfâi, la marginea prăpastiei, în așteptarea orgasmului.

– Te rog. Nu mai rezist!

El o reduse la tăcere pictându-i buzele cu ciocolată. Apoi, o sărută, adânc și flămând, împărțind cu ea gustul dulce.

Lacrimi de frustrare începau pleoapele Carinei. Deodată, el o ridică și o luă în brațe. O așeză pe ceva tare. Sunetul de borcane care se loveau și de pensule o făcu pe Carina să conștientizeze că o pusese pe masa ei de lucru.

– Aproape am terminat, șopti el. Mai e un singur loc pe care nu l-am gustat încă.

– Nu!

– O, da!

El îi despărți picioarele și îi tachină clitorisul cu pensula. Apoi, o afundă în deschizătura sexului. Ea își înfipse unghiile în carne, într-o încercare de a nu-și pierde de tot mințile.

Apoi, gura lui luă locul pensulei.

Ea țipă și-și dădu drumul. Orgasmul o zgudui puternic, spasm după spasm. Lacrimile îi țâșniră din ochi, în timp ce el îi ținea pe masă trupul care se cutremura de plăcere.

Când valurile orgasmice se încheiară, Carina auzi un zgomot de hârtie ruptă și o înjurătură. Apoi, Max îi revendică trupul.

Forța mătăsoasă a erecției lui o duse înapoi în vârf, și de data aceasta el se alătură orgasmului ei. Timpul se oprise. Trecură secunde, minute sau poate ore întregi.

Nodul eșarfei fu slăbit, iar ea clipi, debusolată. Îi văzu fața. Sprâncenele groase. Pomeții duri. Maxilarul puternic și buzele pline, care l-ar fi dat pe spate și pe Michelangelo.

El îi zâmbi.

– Ți-a plăcut ciocolata?

Ea izbucni în râs.

– Chiar ești un ticălos, nu-i așa? Christian Grey e mic copil pe lângă tine.

El râse cu ea.

– Poate că avem nume asemănătoare, dar n-aș folosi niciodată expresiile lui de adio.

Ea rămase cu gura căscată.

– Deci, ai citit cartea?

El păru ofensat.

– Nu, am văzut ceva pe Twitter. Și nu mă supăra, că acum pun biciul pe tine.

Carina se întrebă dacă nu cumva era ceva în neregulă cu ea. Pentru că ideea i se părea foarte interesantă.

El o ajută să coboare de pe masă și îi dădu părul din ochi, cu o mișcare blândă.

Pactul la care ea convenise i se cristaliză brusc în minte. Cum nu mai era la mila trupului ei, Carina se întrebă, rațional, dacă nu cumva făcuse un pact cu însuși diavolul. Faptul că era goală o făcea să se simtă și mai vulnerabilă. Chiar putea să separe sexul de sentimentele pe care le avea față de acel bărbat? Panica o strânse în ghearele ei.

– Max, eu...

– Nu în seara asta, iubito, spuse el și o luă în brațe, ca și cum îi ghicise dilema. Acum, o să te duc în pat. Și o să-ți demonstrez ce alte abilități am deprins citind romane erotice.

Carina se lipi de el și refuză să se mai gândească la orice altceva.

– Tu și Carina aveți probleme?

Se întâlniseră în studio. Ferestrele largi dădeau spre grădină, iar zumzetul albinelor și clipocitul apei intra prin geamurile deschise.

Michael îi întinse un pahar cu coniac, și se așezară pe fotoliile imense din piele. Camera dădea o senzație de calm și seninătate, cu rafturile ei de cărți din tavan până în podea, cu lămpile roșii Art Deco și pianul dintr-un colț. Mirosul de piele, hârtie și lac pentru lemn umplea încăperea.

După ce Carina anunțase că intenționa să renunțe la munca de la companie, fratele ei îi ceruse lui Max

să se vadă în privat, după serviciu. Max fusese de acord, pentru că știa că aveau de lămurit multe lucruri. Prea multe minciuni se spuseseră, și era sătul.

– De ce mă întrebi?

– Pentru că e moștenitoarea afacerilor familiei. Nu am bătut-o la cap prea tare, pentru că mă gândeam că are nevoie să treacă peste povestea cu pictura. Dar acum îmi spune că o să lucreze cu Alexa, la librărie, și încep să mă îngrijorez. Vreau să o fac a doua persoană în companie, după mine. La Dolce Maggie e moștenirea ei.

Max simți cum i se strângea gâtul. Sângele rămânea sânge, iar el nu era considerat parte din acea familie, chiar dacă se spetise muncind pentru afacerea aceea. Și în ciuda faptului că se căsătorise cu Carina. Dacă Michael nu voia ca el să fie cel care prelua frâiele afacerii, atunci era timpul să caute în altă parte. Să-și construiască ceva pe cont propriu. Pentru că nu avea de gând să-și lase prietenul să-i tulbure viața Carinei, care era acum soția lui.

– Trebuie să treci peste asta, Michael. Nu vrea să lucreze în afaceri și nu o va face, spuse Max, cu voce glacială.

Michael flutură o mână în aer, obișnuit să obțină tot ce-și dorea.

– Mă poți ajuta s-o conving.

– Nu.

Michael îl privi șocat.

– Poftim?

Max se ridică de pe scaun și se apropie de Michael.

– Am spus nu. E fericită să picteze. Și ghici ce? E magnifică. Are talent și pasiune. I s-a spus de prea multe ori, de fiecare dintre noi, că arta e doar un hobby în viața ei. Acum însă, a decis să se apuce serios de ceea ce îi face plăcere, iar eu o susțin. Iar dacă eu nu sunt suficient de bun pentru tine, pentru că nu-mi curge sângele tău prețios prin vene, atunci e timpul să merg mai departe și să mă apuc de altceva.

Michael se smuci de parcă fusese lovit.

– *Scusi*? Despre ce vorbești?

– Dă-i patiseria ta prețioasă lui Maggie sau copiilor tăi. M-am săturat să sper că voi fi îndeajuns de bun pentru tine, spuse el și izbucni într-un râs nebunesc. E nostim că pot să înțeleg, în sfârșit, cum s-a simțit Carina în toți acești ani. Senzația aia că nu se poate ridica la standardele tale. Las-o-n pace! Las-o să facă ce-i place, nu are nevoie să-i spunem noi ce-și dorește cu adevărat.

Michael își lăsă jos paharul și-l privi fix.

– Nu mi-a trecut niciodată prin cap că te simți așa. De ce n-ai spus nimic?

– Am vrut să-ți demonstrez că sunt suficient de bun și că nu e nevoie să mă bazez pe prietenia noastră.

Michael îi aruncă o tiradă de înjurături deosebit de colorate.

– M-am bazat întotdeauna pe tine să-mi fii alături și nu ți-am pus niciodată la îndoială rolul în companie. Pentru că ești parte din familie, Maximus. Ești fratele meu, prietenul meu, mâna mea dreaptă. Ai fost întotdeauna parte din această afacere. Dar nu m-am gândit niciodată că trebuie să-ți dau asta și în scris. *Mi dispiace.* Voi corecta acest lucru.

Modul simplu și rapid în care Michael era dispus să rezolve problema îl șocă pe Max. Își bătuse capul atâția ani cu situația aceea și, de fapt, nu avea nimic de-a face cu valoare lui în ochii lui Michael, așa cum crezuse. Visul pentru care muncise atât de mult îi strălucea acum în față. Nu trebuia decât să întindă mâna și să se bucure de el.

Venise timpul să pună totul pe masă.

– M-am culcat cu sora ta în Vegas.

Cuvintele sunară ca explozia provocată de o pană de cauciuc în mijlocul unei biserici.

Michael își înălță deodată capul. Strigătul ascuțit al unei păsări răsună prin fereastra deschisă.

– Ce vrei sa spui? V-ați căsătorit în Vegas.

Max își băgă mâinile în buzunare și se uită la omul pe care îl iubea ca pe un frate.

- Înainte să ne căsătorim. Am avut o aventură de-o noapte.

Michael sări de pe scaun și traversă covorul oriental roșu din încăpere. O furie rece îi strălucea în ochi, deși trăsăturile îi păreau relaxate.

- Te-ai culcat cu ea înainte de căsătorie? În călătoria de afaceri în care te-am trimis?

- Corect.

- Dar o iubeai suficient cât să te căsătorești cu ea?

- Nu. Mama ta ne-a găsit a doua zi dimineață și ne-a convins să ne căsătorim.

Respirația lui Michael șuieră printre dinți.

- Adică, nici măcar nu o iubeai pe sora mea? Ai tratat-o ca pe una dintre aventurile tale ieftine de o noapte, când eu aveam deplină încredere în tine? Vreau toate detaliile.

- Nu.

Michael tresări.

- Ce-ai spus?

Max se ținu tare.

- Nu e treaba ta. Ce se întâmplă între mine și Carina de acum înainte e treaba noastră. Eram dator să-ți spun adevărul, dar n-o să te ajut să-i schimbi soției mele părerea în legătură cu implicarea ei în afacerile familiei. Trebuie să-și găsească propriul drum în viață și are toată susținerea mea.

Sentimentul de trădare pe care îl citea în ochii prietenului său tăia mai adânc decât orice rană de cuțit.

- Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Am avut încredere în tine să-mi protejezi sora, iar tu te-ai folosit de ea. Te-ai căsătorit cu ea fără s-o iubești și ți-ai bătut joc de prietenia noastră. Mi-ai frânt inima, spuse Michael, întinzând spre el arătătorul de la o mână.

Scena din *Nașul* îi trecu lui Max prin fața ochilor și, deodată, înțelese ce simțise Fredo. *Merda*, ce mizerie. Își privi prietenul fix în ochi și înțelese că nevoia sa principală era aceea de a o proteja pe Carina de orice rău și de a o susține.

– Îmi pare rău, Michael. N-am vrut niciodată să te rănesc. Dar asta e treaba noastră, nu a ta.

– Eram gata să-ți ofer o parte din afacerea mea. Să te fac partener. Așa îți arăți tu loialitatea și respectul față de familia mea?

Max încercă să-și păstreze calmul.

– E și familia mea. Carina e acum soția mea.

– Nu știu dacă mai putem lucra împreună, Maximus. Nu așa. Și nu fără încredere.

Visul parteneriatului explodă în aer ca un foc de artificii și căzu în bucăți pe lângă el. Poate dacă încerca să-i explice mai mult din ce se întâmplase, Michael avea să înțeleagă, în cele din urmă. Puteau discuta despre opțiuni și...

Nu.

Chiar seara trecută se aruncase între coapsele acelea mătăsoase, apoi o ținuse pe Carina în brațe toată noaptea. Ea îl împinsese spre mânie, pasiune, râs și îl consolase atunci când el îi vorbise despre tatăl lui. Îl făcea să se simtă viu și întreg. Îi plăcea să mănânce seara împreună, să discute despre muncă și să o privească jucându-se cu Rocky. Și nici de-al naibii nu avea de gând să trădeze încrederea fragilă dintre ei pentru un parteneriat de afaceri. Fratele Carinei nu avea nici un drept asupra vieții ei.

Sau a lui.

Max râse sec. Tocmai înțelesese că nu-i păsa de parteneriatul la care visase atâția ani.

– Nu-mi pasă.

– *Scusi?*

– Înțeleg dacă nu mai poți lucra cu mine. Carina e mai importantă.

Michael mijì ochii.

– Ce spui acolo?

– Nu mă face partener. Concediază-mă! Nu contează. Dar asigură-te că nu te bagi în viața Carinei și că o lași să ia propriile decizii – inclusiv cele legate de căsătoria noastră.

Ieși din încăpere fără să arunce o privire în urmă. La naiba. Se săturase să mintă și să-și ceară scuze pentru comportamentul său nesuferit.

Făcuse asta destul cât să-i ajungă o viață.

capitolul 13

Se culcase cu Max.

Din nou.

Carina conducea spre casă, de la BookCrazy, încercând să dea un sens situației în care se afla.

O deranja îngrozitor falsa lui cerere în căsătorie, făcută sub presiunea mamei ei. Dar dorința pe care o citea în privirea lui o făcea să-și piardă capul și să se predea. Trupul lui nu mințea niciodată. De ce să nu se bucure de acel aspect al relației lor? Erau căsătoriți, la urma urmei.

O voce din adânc îi țipă în urechi adevărul.

Pentru că încă era îndrăgostită de el.

Întotdeauna fusese. Întotdeauna avea să fie. Sentimentele față de Max erau precum o cruce grea pe care o purta în spate pe vecie. Iar sexul complica și mai mult lucrurile. Pentru că o împiedica să-și țină barierele la înălțime și să fie femeia puternică și echilibrată care avea nevoie disperată să fie.

Curios, dar în toate celelalte aspecte ale vieții se simțea cu totul... diferit. Mai puternică. Mai hotărâtă. Fusese dificil să plece de la La Dolce Maggie. Paria că Michael credea că încă o mai putea convinge să se întoarcă, iar Julietta o sunase și ea de urgență, încercând să o facă să se răzgândească. Însă convorbirea nu făcuse decât să-i confirme că luase decizia corectă. Pictura ei evolua, în ciuda tuturor piedicilor, iar cursul la care se înscrisese îi confirmase că trebuia să-și rupă barierele și să picteze ce-i striga sufletul.

Își aminti cum o fascinaseră fotografiile erotice de pe peretele lui Sawyer, iar formele care ieșeau de sub

propria pensulă o făceau să se rușineze și să se mândrească în același timp. Cine ar fi crezut că avea să ajungă o femeie care ardea ca o flacără după un iubit dominator și o artistă care iubea erotismul în pictură?

Chiar și slujba de la librărie îi aducea liniște. Găsise, în sfârșit, amestecul perfect de afaceri și creativitate, lucrând în preajma cărților, și îi plăcea să-și folosească talentul la contabilitate pentru a o ajuta pe Alexa.

Totul ar fi fost perfect dacă mariajul ei nu ar fi pornit de la o premisă falsă.

Era nebună că stătea cu el? De ce nu-și făcea bagajele și să se mute în altă parte? Tortura lentă de a fi alături de el fără să obțină tot ce avea nevoie era de-a dreptul brutală. La naiba cu toate. Trebuia să plece. Să uite tot. Nu putea fi chiar atât de greu. Trebuia doar să facă saltul, și, apoi, timpul avea să vindece tot.

„Mincinoaso", îi șopti cu satisfacție vocea interioară. Nu era încă pregătită să plece. Mai avea o mică fărâmă de speranță care o ținea legată de casa și de viața lui. Nu asta ținea în viață victimele torturilor? Faptul că sperau să fie salvate într-o bună zi. Da, sufletul ei chinuit nu era gata să renunțe la visurile legate de bărbatul pe care îl iubea. Gândul de a nu-i mai vedea niciodată fața iubită făcea ca plecarea ei să fie imposibilă.

Cel puțin, pentru moment.

Carina oftă și opri lângă casă. Parcă mașina și porni pe aleea pavată, mărginită de tufe luxuriante de trandafiri și pini țepoși, care dădeau proprietății lui Max un aspect de basm. Apa care curgea din micile fântâni arteziene îi calma nervii. Îi plăcea să-și scoată șevaletul și pânzele lângă piscină și să picteze acolo.

Își calculă în cap cât timp avea pentru pictură înainte să se întoarcă la magazin pentru tura de după-amiază. Scoase cheile din poșetă ca să deschidă ușa.

Porumbelul se prăbuși chiar în fața ei.

Carina se dăduse înapoi îngrozită, când pasărea albă ca un fulg de nea căzuse din cer și se izbise de asfalt.

Își ridicase pentru o clipă piciorul și capul minuscul, apoi rămăsese nemișcată pe ciment.

– O, Doamne!

Carina își aruncă lucrurile și îngenunche. Cu siguranță, pasărea încă respira. Era în viață. Pe eticheta de la picior avea un număr. Începu s-o examineze cu degete tremurătoare. Aripa era într-un unghi strâmb, cu siguranță ruptă. Picioarele și ghearele păreau solide. Nu era sânge unde căzuse, dar ochii păsării erau închiși.

Ridică ușor porumbelul în brațe și îl duse în casă. Îl așeză într-un prosop moale și cu lacrimi în ochi sună la veterinar, apoi căută repede pe internet, ca să confirme instrucțiunile primite.

Carina înșfăcă telefonul și formă numărul.

– Max, am nevoie să vii acasă. Am nevoie de ajutor.

– Sunt pe drum.

Închise și așteptă.

– Tu ce crezi?

Carina se uita la pasărea cu aripa bandajată, așezată acum într-un acvariu mare. Ochii porumbelului erau deschiși, dar cam sticloși, de parcă nu știa ce se întâmpla cu el.

Max examină numărul de pe etichetă și-l notă pe o bucată de hârtie.

– Cred că facem tot ce se poate pentru el. Veterinarul a spus că nu pare să aibă răni interne. Trebuie doar să i se vindece aripa, ca să-l putem trimite înapoi. Vreau să-l caut după număr, poate reușim să-i contactăm proprietarul.

Ea își strânse mâinile și privi porumbelul cum respira. Max o trase ușor spre el și o luă în brațe. Ea se lipi de pieptul lui și inspiră parfumul familiar.

– O să fie bine. Nu degeaba se zice că ești îmblânzitoare de fiare. Dacă are o șansă să trăiască, i se datorează numai ție.

Ea zâmbi când auzi titlul cu care o încoronase familia ei, pentru priceperea și dragostea pe care le avea când

venea vorba despre animale. Pentru o clipă, se relaxă în căldura și protecția oferită de pieptul lui.

– Îmi pare rău că te-am făcut să pleci de la serviciu.

El o sărută pe creștet.

– Mă bucur că m-ai sunat, murmură el.

Confortul se transformă într-o căldură ciudată. Erecția lui îi apăsa pe coapsă. Carina înțepeni, și aerul deveni greu, de la tensiunea sexuală. Doamne, cât îl dorea. Voia să-i smulgă cravata roșie și costumul în dungi, să se urce la el în poală și să-l călărească până uita de toate. Până nu-și mai amintea că nu-și dorise să se însoare cu ea și că nu o iubea.

Amintirea lui lingându-i ciocolata de pe sfârcuri și dintre coapse îi arse pleoapele. Apoi, felul în care o ținuse cu tandrețe în brațe toată noaptea...

Trase aer în piept și se îndepărtă de el.

– Nu.

El strânse pumnii și privi în altă parte.

– Îmi pare rău. Pot să aștept până când simți că ești pregătită. Dar pur și simplu mi-e... mi-e dor de tine.

Inima ei se opri pentru o clipă. „Să-l ia naiba!"

– Rahat. Ți-e dor să fii stăpânul în această relație. Ți-e dor de mine gâfâind ca un câine în călduri, gata să-ți facă pe plac când ai tu chef. Nu mă lua de sus și nu pretinde că a fost vreodată vorba despre mai mult decât atât.

El se încruntă.

– Refuz să te las să vorbești așa despre tine, declară el cu răceală. Ai tot dreptul să fii supărată, dar nu ne înjosi pe amândoi. Lucrurile s-au schimbat.

Carina clătină din cap, neîncrezătoare.

– Nu s-a schimbat nimic. Singurul lucru care e diferit între noi e sexul. Restul e doar o mare minciună.

El înțepeni. Expresia i se posomorî.

– Acum, suntem căsătoriți. Nu putem merge mai departe? Nu e ca și cum am fi doi străini și nu e nimic între noi.

Carina simți că-și pierde și ultima urmă de stăpânire de sine.

– Și unde naiba vezi tu partea cu „și a trăit fericită până la adânci bătrâneți" în viața mea, Max? Am visat la o cerere reală în căsătorie, la un bărbat care se pune în genunchi, la jurăminte care chiar înseamnă ceva. Și cu ce m-am ales? Bune intenții, responsabilitate și câteva orgasme. Și de ce ești așa disperat să faci sex cu mine? Cu ce te mai șantajează mama acum? Sau vrei să faci sex cu mine ca să mă lași însărcinată și să-ți asiguri un moștenitor?

Privirea lui albastră și furioasă o întâlni pe a ei cu o duritate care o făcu să se cutremure.

– O să te iert pentru comentariile astea. Dar numai o dată. De asemenea, o să te las în pace. Dar țin să te avertizez că, atunci când voi considera că ți-am dat destul timp, o să vin după tine, spuse el și zâmbi nemilos. Și te asigur că o să mă implori să-ți dau mai mult.

Ușa se trânti în urma lui.

Ce nemernic era!

Max aruncă o privire în sus pe scări și ascultă acordurile Rihannei, care vibrau în aer. Trecuseră două zile de la cearta lor. Ea păstrase distanța și-l tratase cu o politețe rece care îl scotea din minți. Lucra în ture lungi la BookCrazy, iar când venea acasă se închidea în salon și picta, sărind peste cină.

O singurătate pe care Max nu o mai remarcase până atunci pătrunsese în atmosfera din casă. Energia ei vibra prin toate camerele, dar el tânjea după un contact direct cu ea, o conversație reală. Îi era dor de râsul ei, de entuziasmul ei, de replicile ei istețe. Îi era dor de tot ce reprezenta Carina. Până și Rocky petrecea mai mult timp cu ea decât el.

Nu trebuia să fi forțat lucrurile. Când ea venise atât de natural în brațele lui, mirosul ei, rotunjimile ei care se apăsau pe pieptul lui, senzația pe care i-o lăsau pe față

buclele ei mătăsoase îi luaseră mințile. Nu-și mai dorise decât s-o tragă în dormitor și s-o facă din nou a lui.

Dar își dădea seamă că acționase cum nu se putea mai rău. Max gemu. Doamne, cât de idiot fusese. În loc să fi fost rațional și să-i acorde timp, el o amenințase.

Da, sângele i se scursese din cap și se concentrase, probabil, între picioare, dar tot nu avea nici o scuză. Declarația ei cum că el îi spulberase visul de a fi fericită îi intrase lui Max în creier și îi frânsese inima. Oare chiar asta făcuse? Îi distrusese visele și iluziile?

Își făcuse mereu griji că într-o zi ar putea să-i frângă inima Carinei. Sigur, fusese forțat să se însoare cu ea, dar de ce nu simțea asta ca pe o corvoadă? De ce aștepta cu nerăbdare să ajungă acasă și s-o vadă? Carina merita mult mai mult. În schimb, se alesese cu el.

Simțea cum îl cuprindea depresia. La naiba! Avea să gătească cina și s-o oblige să interacționeze cu el. Se grăbi spre dormitor, își scoase costumul și își trase pe el o pereche de blugi și un tricou negru.

Turnă două pahare de vin și se apucă să prepare un pui cu salsa, pentru că știa că-i plăcea ei. Gătitul îl relaxa.

Bucătăria lui fusese construită pe comandă și avea blaturi din granit, un frigider Sub-Zero, un cuptor din cărămidă pentru pizza și o sobă vikingă. Zona de gătit se afla în centrul bucătăriei și cuprindea o chiuvetă și o zonă de lucru separată. Alături era barul pentru mic dejun, cu scaune tapițate cu piele.

Max luă niște vase de cupru, le stropi cu ulei de măsline și se apucă să toace roșiile și ceapa. Zece minute mai târziu, auzi zgomot de pași pe scări, și ea apăru în pragul ușii.

– Am plecat. Nu mă aștepta.

El lăsă jos cuțitul și își sprijini șoldul de masă.

– Gătesc pentru cină. Unde te duci?

– La librărie.

– Mai stai un pic. Ai nevoie de mâncare înainte de muncă.

Ea se mută de pe un picior pe altul, în mod clar tentată.

– Nu pot. O să iau ceva de la cafenea.

– Au doar gustări, iar tu ai nevoie de proteine. Pentru numele lui Dumnezeu, promit că nu o să fii nevoită să-mi suporți prea mult compania. Așază-te!

– Eu nu...

– Ia loc!

Ea trase un scaun și se așeză. Răspunsul ei rapid îi aminti de cât de supusă era în dormitor, ceea ce îi provocă instantaneu o erecție. Puse puiul pe o farfurie, îl acoperi cu salsa și îl așeză în fața ei, alături de o furculiță.

Ea începu imediat să mănânce, cu entuziasmul caracteristic, scoțând sunete delicioase de plăcere. El se mișcă, încercând să-și mascheze disconfortul din pantaloni.

– Ai aflat ceva despre porumbelul nostru?

– Da. I-am găsit proprietarul, după numele de pe etichetă. Stă la vreo optzeci de kilometri de aici. O cheamă Gabby și e porumbel de stâncă. Nu e un porumbel care face curse de obicei, dar o mai trimite în misiuni speciale, ca s-o țină în formă. Ea și alți câțiva porumbei fac parte dintr-un club, și se pare că toate păsările s-au întors din cursele lor, în afară de Gabby. Proprietarul a fost foarte îngrijorat.

Max își umplu farfuria și se strecură pe scaunul de vizavi de ea.

– Habar n-aveam că mai există porumbei voiajori. Vine s-o ia?

Ea luă o înghițitură de vin.

– Nu, i-am explicat ce am făcut și cum și-a rupt Gabby aripa, și a fost de acord să o lase în grija noastră până când se vindecă. Atunci, o putem lăsa să zboare spre casă. Dacă e vreo problemă cu recuperarea ei, o să vină să o ia, dar nu cred că va fi cazul. Aripa pare că se vindecă bine, iar Gabby e vioaie.

– Cât o să dureze până o să poată zbura din nou?

– Cam două, trei săptămâni, spuse ea, apoi un zâmbet îi înflori pe față. Proprietarul mi-a spus că era dresată

să ducă scrisori pentru cuplurile separate. Zbura de la unul la altul. Nu ți se pare drăguț?

– Foarte. Dar ai grijă, scumpo. Știi că te atașezi repede.

Ea strâmbă din nas.

– Știu. Dar e doar o pasăre, așa că ar trebui să fiu bine.

– Oh, da. Îți mai aduci aminte de veveriță?

Ea chicoti.

– Ah, uitasem. Dar eram mică pe vremea aia!

El pufni și își înfipse furculița într-o bucată de pui.

– Ai botezat-o Dale, ca pe veverița din desenele animate de la Disney. Cred că veverița aia s-a prefăcut că și-a rupt piciorul. Ai instalat-o în magazie și i-ai construit propria scorbură. Nu e de mirare că șobolanul ăla n-a mai vrut să plece.

– Nu-i spune șobolan. Era atât de dulce. Și nici măcar nu a stat atât de mult la noi.

– Era rea ca naiba. Ne mușca tot timpul pe mine și pe Michael. Apoi, și-a adus toți prietenii rozători la petrecere, de ajunseserăm să ne temem să intrăm în magazie ca să ne luăm bicicletele.

Ochii ei întunecați străluceau și liniile de pe fața ei frumoasă se înmuiaseră.

– Tata s-a înfuriat atât de rău. Pentru că făcuseră găuri în zid și-și depozitau acolo nucile. M-a obligat să scap de Dale.

– Ai plâns zile întregi.

– Am probleme când trebuie să mă despart de cei pe care îi iubesc.

Mărturisirea uluitoare răsună prin încăpere. Ea tresări. Era evident că regreta cuvintele, așa că încercă să se concentreze pe farfuria cu mâncare.

– Știu. Totuși, se pare că întotdeauna se întorc la tine, îi spuse el cu blândețe.

Carina refuză să-și ridice privirea. Max se luptă cu dorința de a-i mângâia obrazul și de a o săruta, ca să-i alunge tristețea. Mai turnă vin în pahare și schimbă subiectul.

– Cum merge munca? Mai faci portrete?

O expresie ciudată apăru pe chipul ei.

– Oarecum. Încerc ceva nou.

– Am multe relații în lumea artei. Pot aranja să te vezi cu un consultant. Dacă îi place munca ta, poate reușim să organizăm o expoziție?

Ea clătină din cap printre înghițituri.

– Nu, mulțumesc. Mă ocup singură de asta.

El își înghiți frustrarea, amintindu-și că avea nevoie să-și dovedească de una singură valoarea. El deja credea în ea. Mai era nevoie doar ca și Carina să creadă în ea.

– Bine, respect asta. Știi, chiar nu trebuie să lucrezi atât de mult la BookCrazy. Alexa i-a spus lui Michael că ești extraordinară, dar muncești două ture pe zi. Nu apuc niciodată să te văd.

– Am nevoie de bani.

El își înclină capul.

– Faci parte dintr-una dintre cele mai bogate familii din Italia. Și nici eu nu o duc rău, iar tu ești soția mea. De ce naiba ai nevoie să lucrezi pentru bani?

Ea își ridică provocator bărbia – gest care îl scotea din sărite pe Max.

– Michael e bogat. Tu ești bogat. Da, probabil există un cont gras pe numele meu, dar eu vreau să-mi construiesc propriul drum în viață, fără ajutorul nimănui. Iar dacă asta înseamnă să lucrez ore suplimentare, nu mă plâng.

El își înghiți o înjurătură.

– Într-o familie, oamenii au grijă unii de alții. Ce-i a lor e și al tău. De ce nu poți înțelege asta?

Ea pufni.

– Cum nici tu nu poți înțelege cum e să simți să ai eșuat în tot ce ai făcut.

El rămase cu gura căscată.

– Ai eșuat? Tu ai succes în tot ce atingi.

Vocea ei se transformă în gheață.

– Nu sunt proastă, Max. Poate că vrei să mă aduci înapoi în patul tău, dar n-o să reușești spunându-mi

minciuni. N-am reușit să fiu un cofetar de succes, ca mama. Nu am fost bună în afaceri, ca Michael și Julietta. Și nici talentată pe partea de modă și frumoasă ca Venezia nu am reușit să fiu. Așa că nu-mi insulta inteligența.

Max simți cum i se frânge inima. Femeia acea frumoasă, spirituală și generoasă credea că nu era demnă de familia ei. Dorința de a o strânge de gât se lupta în el cu aceea de a o săruta. Dar alese să înghită în sec și să-i spună adevărul.

– Ai reușit cu tot ce e mai prețios pe lumea asta, Carina. Cu oamenii. Cu animalele. Cu iubirea. Știi că asta e cel mai important. Dar pur și simplu refuzi să vezi.

Ea rămase blocată. Ochii aceia întunecați și sensibili se măriră de uimire. O conexiune sclipi între ei, iar aerul se încărcă de emoție. El își puse jos furculița, ca să se întindă spre ea.

Carina sări de pe scaun și se dădu câțiva pași înapoi.

– Trebuie să plec. Mulțumesc pentru cină!

O țâșni din bucătărie, lăsându-l singur și pustiit.

Câteva zile mai târziu, Carina studia cu un ochi critic picturile din fața ei. Cursul o ajutase să-și cizeleze forma și să învețe câteva tehnici prin care reușise să treacă la nivelul următor. Profesorul chiar îi sugerase să ia legătura cu cineva pentru o expoziție, dacă reușea să termine o serie de tablouri. Un vag semnal de alarmă îi alunecă pe șira spinării. O expoziție însemna mai mult decât o ieșire în public a unui artist plin de speranțe. Însemna să se dezbrace și să țipe „Uitați-vă la mine!" în Times Square.

Adevărata problemă era, bineînțeles, familia ei. Oamenii care considerau că ea avea talent, dar care priveau pictura ca pe un hobby. Nu o dată încercase să-și exprime dorința strigând că dorea să fie un artist profesionist. Arta era respectată la Bergamo, dar afacerile erau venerate, mai ales când venea vorba despre celebrele patiserii La Dolce Famiglia deținute de familia Conte.

Carina își mușcă buza și își puse semnătura în partea de jos a tabloului.

Prima ei lucrare oficială era gata. Și cine o vedea probabil se gândea că autoarea era o destrăbălată.

Liniile erau estompate într-un negru-cenușiu, care arunca în umbră cuplul. Sfârcul întărit al femeii îi scotea în evidență excitația, iar trăsăturile feței ei erau expresia pură a extazului, de parcă era zguduită de orgasm. Bărbatul era cu spatele și bloca restul trupului gol al femeii. Mușchii lui erau bine conturați, iar pe umărul stâng avea un tatuaj cu un șarpe. Fereastra schițată în partea dreaptă a picturii dădea privitorului senzația de voyeur care trăgea cu ochiul spre lumea lor senzuală, în timp ce lumina soarelui se strecura prin geam.

Își strânse degetele, apoi le întinse ușor. Crampele pe care le simțea la încheieturi îi spuneau că lucra de ore bune. O senzație de entuziasm îi pișca terminațiile nervoase. Era bine. O cuprinse un sentiment de satisfacție pe care nu-l mai experimentase de mult. De când intrase la facultate. Multă vreme pictase portrete, dar mai toate fuseseră fade, bidimensionale și o lăsaseră rece.

Natura erotică brută o șoca. Cine să fi știut că Max avea să-i deschidă porțile sufletului și să-i rupă toate lacătele? Nu mai avea cum să se întoarcă la creațiile cuminți de dinainte. Din momentul în care privise lucrările erotice din biroul lui Sawyer, simțise că trebuia să sape mai adânc și să picteze nuditatea. Indiferent de ce se întâmpla cu munca ei, măcar spunea adevărul. Despre caracterul ei. Despre dorințele ei. Nevoile ei. Fanteziile ei.

Era și timpul.

Își curăță pensulele, își acoperi acrilicele și își scoase halatul. Era timpul să-i dea o gustare lui Rocky și să vadă cum era porumbelul. Își invitase familia la cină, și spera că avea timp să tragă și un pui de somn înainte ca musafiri să sosească.

Gabby o întâmpină cu uguitul ei familiar pe care Carina începuse să-l iubească. Deja o îngrozea gândul că la un moment dat trebuia s-o lase să-și ia zborul. Ochii

strălucitori și inteligenți ai păsării păreau să ascundă tot felul de povești exotice din trecutul ei, pe care Carina își dorea să le cunoască. Poate că reușea să discute mai mult cu proprietarul păsării, înainte s-o elibereze.

Îi verifică pansamentul și bandajul, o hrăni și apoi o duse în fostul acvariu de pești pe care îl instalaseră pentru ea în curtea din spatele casei.

Piscina de dimensiuni olimpice era înconjurată de o vegetație luxuriantă, palmieri și irișii roșii și violeți, care dădeau înotătorilor senzația că se află într-o lagună. Carina se așeză într-un fotoliu, iar Rocky veni și se puse lângă ea, pe un șezlong. Flancată de animalele de companie, cu un pahar de vin la îndemână și cu zgomotul apei și al vântului în fundal, simți cum începea să se relaxeze. Nu trecu mult, și ochii i se închiseră.

– Carina?

Numele ei alunecă din gura lui precum mierea și caramelul: fin, lipicios și delicios. Zâmbi și își întinse fața spre el, prea relaxată ca să-și ridice brațele. Mirosul de mascul, săpun și o urmă de colonie condimentată plutea în aer.

– Mmm?

Degete blânde îi mângâiau obrazul. Își apăsă fața de mâna aceea caldă și îi sărută palma. Auzi un geamăt.

– Ah, scumpa mea, vine furtuna. Ar trebui să intri în casă.

– Bine.

Se întinse, dorindu-și ca el s-o dezbrace, să-i despartă coapsele și să alunece între ele. Mușchii i se încordară într-o așteptare delicioasă. Îi mușcă ușor încheietura puternică a mâinii și oftă.

– Miroase bine. Și ce gust bun are.

– *Dio*, mă ucizi.

Somnul îi încețoșase creierul și îi estompase bunele intenții. Clipi și întinse mâna spre el. Îi trasă linia arogantă a nasului, apoi buzele moi și pline.

– Ești atât de frumos, murmură ea. Prea frumos pentru mine, totuși. Nu-i așa, Max?

– La naiba! Nu sunt vreun sfânt.

Buzele lui se lăsară peste ale ei. Calde, capabile, sorbindu-i gura așa cum savura un pahar cu șampanie. Gustul lui îi explodă pe limbă, și ea gemu, oferindu-se cu totul. El o sărută îndelung, iar și iar, până când ea începu să simtă că se topea în fotoliu, în timp ce carnea dintre picioare i se umfla și i se umezea. Când în cele din urmă el își înălță capul, ea știu că el câștigase. Aștepta să o ia în brațe și s-o ducă la el în dormitor. În acel moment, nu-i mai păsa de nimic altceva.

Se auzi soneria de la ușă.

Sunetul îl făcu pe Rocky să sară de unde stătea și să înceapă să latre. Carina reveni brusc și dureros la realitate. Se împinse în sus de pe scaun. Max clătină din cap.

– Aș putea să-l ucid pe cel care sună, oricine ar fi, spuse el și dispăru prin ușile franceze.

Carina se ridică, întrebându-se dacă nu cumva soarta intervenise ca s-o salveze. Oare cât timp reușea să se țină departe de patul lui?

Auzi dinspre casă vocea cumnatei ei. Trase aer în piept, ca să se calmeze. Deocamdată, era ferită de ispită. Deocamdată.

Maggie intră clătinându-se. Avea o burtă imensă și era extrem de nervoasă. Purta o rochie neagră tricotată, care îi ajungea până la genunchi, și șlapi cu pietricele sclipitoare.

– Dacă nu ies ei din mine de bunăvoie, în acest moment, jur că-i scot eu afară, spuse ea și se prăbuși într-un fotoliu.

Carina se gândi că nu mai putea să se ridice decât cu o macara.

Chicoti cu empatie.

– Probabil săptămâna viitoare, Maggie. Mai e puțin.

Maggie se uită la ea și luă o înghițitură de apă minerală cu lămâie.

– Nu, nici vorbă. Am fost la medic ieri, și mi-a spus că nu e nici măcar vreo urmă de contracție. *Nada. Niente.* Stau drăguț și confortabil acolo. Primesc mâncare,

dorm și fac karate când se plictisesc. De ce ar ieși? gemu ea. Și nu voiam să fac cezariană decât dacă era necesar, dar cred că asta e singura soluție. Dacă nu-i amenințăm n-o să iasă niciodată.

Carina o bătu pe Maggie pe mână.

– Pariez că peste nici cinci zile o să ții în brațe doi copii sănătoși și fericiți. Mai știi că așa s-a întâmplat și cu Alexa? Primul ei născut a întârziat două săptămâni.

– Da, a fost o adevărată nebunie. Nick aproape că a plecat fără ea la spital

Max îi aduse un ceai mamei Conte, și se așezară în fața focului care trosnea.

– Da, am auzit povestea asta, e celebră deja. Ce mai face Alexa? întrebă el.

– Bine. Au dus-o pe Lily la Sesame Place în weekend. Știi cât de pasionată e de Elmo.

Fulgerele luminară cerul și un tunet puternic și amenințător se auzi undeva în apropiere.

– Am înțeles că așteptăm o furtună năprasnică azi. Sper să nu-l prindă pe Michael. Văd că e în întârziere.

– Da, trebuia să conducă până în Manhattan, dar a decis să ia trenul. E un protest mare azi pe Wall Street, și se temea că rămâne blocat în trafic. Dar n-ar trebui să mai întârzie mult.

Maggie își frecă burta masivă.

– Nu cred că mai pot înghiți ceva astăzi. M-a chinuit toată ziua o indigestie îngrozitoare. Acordurile din *Sexy Back* izbucniră în cameră, iar Maggie se întinse după poșetă.

– E Michael, dar nu pot să ajung la telefon.

Carina apucă telefonul mobil roz aprins și i-l întinse.

Maggie începu o conversație care implică diverse înjurături și o serie de consolări mormăite. Într-un final închise și îi anunță:

– N-o să vă vină să credeți. E o pană majoră de curent în oraș și toate trenurile au întârziere. Michael e blocat acolo pentru câteva ore.

Carina își mușcă, nervoasă, buzele.

– O să fie bine? E poliție prin oraș? El unde se află acum, mai precis?

Maggie oftă.

– Tocmai mânca la La Mia Casa. E un mic restaurant italian pe care obișnuiam să-l frecventez, și acum a devenit și el dependent de mâncarea de acolo. Îl cunosc pe Gavin, proprietarul. O să aibă grijă de Michael.

– Slavă Domnului! Ei bine, puteți dormi aici, dacă vreți. O să vă răsfățăm mâine-dimineață cu un mic dejun făcut în casă.

Mama Conte pufni.

– Prepar eu micul dejun, Carina. N-am mai avut de mult ocazia să gătesc pentru familie mea și simt că abilitățile mele au cam ruginit. În seara asta putem face o petrecere în pijama.

– Putem să ne uităm la *Magic Mike*? întrebă Maggie.

Max ridică dintr-o sprânceană.

– Am senzația că mama Conte nu ar aproba o asemenea alegere.

– De ce? întrebă femeia mai în vârstă. Despre ce e vorba?

– Despre bărbați care se dezbracă, spuse Maggie. E bun.

– Atunci, o să-l încerc, spuse femeia, după câteva clipe de ezitare.

Max oftă.

– O să-l omor pe Michael.

Orele trecură pe nesimțite, cu râsete, mâncare bună și conversații. Michael mai sună o dată ca să anunțe că era bine, dar că probabil nu putea să plece din oraș până spre dimineață.

Maggie își puse picioarele pe o pernă și-și trăsese peste ea o pătură. În cele din urmă, Max cedă și le lăsă să se uite la film, dar regretă după numai câteva cadre, când le văzu pe cele trei femei suspinând și privind la ecran cu ochi pofticioși. Începu să arunce cu floricele de porumb în televizor, ca să le distragă atenția.

La finalul filmului, Maggie oftă satisfăcută.

– Mi-a plăcut. A fost atât de profund...

Max pufni.

– E porno pentru femei. Mă simt murdar numai că mă uit la el.

– Ba eu cred că ești supărat pentru că tipa aia mișto nu și-a scos deloc hainele.

– Am mai mult respect față de femei decât aveți voi față de bărbații.

– O, da, cum să nu?! Sunt convinsă... Oh, Doamne!

Carina se uită la Maggie. Trăsăturile ei se contorsionaseră de spaimă. Respira adânc și se uita șocată în jos.

– Cred că mi s-a rupt apa.

Umezeala de pe canapea îi confirma spusele. Își frecă burta.

– Credeam că e indigestie, și, când colo, am intrat în travaliu, spuse ea și se uită în jur, panicată.

Carina încremeni. Max își ținu răsuflarea. Mama Conte se ridică de pe canapea cu un zâmbet senin și ochi strălucitori.

– O să nești, Margherita, spuse ea. Și totul va fi bine.

Ochii verzi ai lui Maggie înotau în lacrimi, în timp ce clătina cu putere din cap.

– Michael nu e aici, șopti ea. Am nevoie de el.

Mama Conte îi apucă mâinile și i le strânse.

– Știu. Dar travaliul tău va dura câteva ore, având în vedere că ai gemeni. Și, după cum îmi cunosc eu fiul, va face tot ce-i stă în putință ca să fie lângă tine când vin copiii pe lume.

– Sunt speriată.

Femeia în vârstă zâmbi.

– Bineînțeles că ești. Doar e unul dintre cele mai înfricoșătoare lucruri prin care treci în viață. Dar noi suntem cu toții alături de tine, Margherita. Suntem familia ta, suntem aici și n-o să te lăsăm la greu.

Maggie inspiră adânc. Încuviință din cap. Apoi, întinse mâna spre telefonul ei.

– Bine. Lăsați-mă să-i sun pe Michael și pe doctor. Max, pregătești, te rog, mașina? Carina, îmi faci tu un bagaj? Periuță de dinți, halat, tricouri, din astea.

– Imediat, spuse Carina, ridicându-se de pe canapea.

Pe drum, îl înșfăcă pe Max și-l scoase din cameră. Soțul ei avea expresia îngrozită a unui bărbat care credea că, dacă scotea un sunet sau se mișca un centimetru, Maggie începea să țipe și să aibă contracții.

– Max? îl scutură Carina.

– Ha?

– Încearcă să acționezi mai bine decât Nick. Pregătește mașina, anunță-i pe Alexa și pe Nick. Spune-le ce se întâmplă. Ești în stare să faci astea?

– Sigur.

– Să nu pleci fără noi.

Privirea lui panicată făcu inima Carinei să se înmoaie. Îl apucă de mâini și își întrepătrunse degetele cu ale lui. Max clipi surprins. Ea zâmbi.

– Azi o să ne vedem nepoții venind pe lume. Să nu ratăm acest moment, bine?

El își lăsă capul în jos și o sărută. Fusese doar o atingere blândă, o alunecare suavă a buzelor, ca să-i amintească de faptul că nu era singură în acele momente.

– Ai dreptate. Mulțumesc că mi-ai amintit.

O eliberă și dispăru în hol.

capitolul 14

– Vreau calmante!

Maggie nu se văita, nu striga și nu plângea niciodată. Ci doar comanda, pe un ton furios, astfel încât asistentele începuseră să se teamă să mai intre la ea în salon.

Max ținea un cub Rubik pentru ca Maggie să se concentreze asupra lui, și Carina trebui să admită că era impresionată. Când Maggie avea o contracție, Max o încuraja să respire adânc și să se concentreze pe cub și îi accepta înjurăturile și insultele fără să clipească.

Când el ieși din salon ca să aducă un pahar cu gheață, Maggie înșfăcă de lângă pat cubul și-l aruncă în cealaltă parte a încăperii.

Singura persoana de care cumnata ei părea să asculte era mama Conte. Femeia nu o cocoloșea pe Maggie, ci îi vorbea pe un ton blând și liniștitor, povestindu-i despre nașterea fiecăruia dintre copiii ei. În pauzele dintre contracții, Maggie se calma și asculta. Până când o lovea următorul val de contracții.

Carina îl trase discret pe Max din cameră.

– O să reușească Michael să ajungă? întrebă ea. Au trecut deja câteva ore de când e în travaliu, și ultima dată când au verificat-o era îndeajuns de dilatată ca să poată începe să împingă.

Max își trecu degetele prin păr și se mută de pe un picior pe altul.

– Mi-a trimis un mesaj cum că ar trebui să ajungă într-o oră. Ce coșmar! Michael blocat, Alexa și Nick plecați din oraș. Iar eu nu mă pricep deloc la așa ceva, Carina. Simt că Maggie vrea să mă omoare.

– Nu, are dureri mari și e speriată, iar soțul ei nu e aici. Dar tu ești cel mai bun prieten al lui și poți fi alături de ea.

El bombăni.

– Unde sunt vremurile alea când bărbații nu aveau voie să asiste la nașteri? Doamne, nu trebuie să mă uit între picioarele ei când începe să împingă, nu-i așa?! întrebă el, îngrozit.

– Ascultă, băiete, nu ești tu cel care trebuie să scoată două ființe umane din vagin. Așa că taci și înghite. Maggie are nevoie de tine.

Cuvintele ei pătrunseră până în creierul lui. Max își îndreptă umerii și încuviință din cap.

– Ai dreptate. Îmi pare rău. O să mă descurc.

Maggie mârâia între contracțiile care deveniseră din ce în ce mai dese și mai intense.

– Am zis că vreau rahatul ăla de epidurală și o vreau chiar acum!

– Ai grijă la limbaj, Margherita, îi spuse mama Conte. Ai trecut deja de faza aceea, ești aproape de momentul în care trebuie să începi să împingi.

– Nu fără Michael, scrâșni Maggie. Nu împing până nu ajunge Michael aici, gâfâi ea.

Mama Conte îi șterse transpirația de pe frunte.

– O să ajungă și Michael.

– Nu mai fac niciodată sex. Urăsc sexul! țipă Maggie.

Carina își mușcă buza și se întoarse. Mama Conte aprobă din cap.

– Înțeleg ce spui, nu te învinovățesc.

Vocea impunătoare a lui Max străbătu încăperea.

– Maggie, uită-te la mine. Concentrează-te pe fața mea când vin contracțiile. O să-ți spun o poveste.

– Urăsc poveștile.

– E mai degrabă o aventură decât o poveste. O să-ți spun cum ne-am împrietenit eu și Michael.

Maggie păru oarecum interesată. El se așeză pe scaunul de lângă pat și se aplecă spre ea. Monitorul țiui, iar Max începu să vorbească.

– Mamele noastre erau prietene bune, așa că practic am crescut împreună. Într-o zi, ne-am dus cu toții la un loc de joacă unde exista o chestie din aceea masivă pe care să te cațări. Cred că aveam vreo șase ani. Oricum, am început să ne ciondănim. Fiecare susținea că poate ajunge primul în vârf. Michael era puțin mai mic decât mine de înălțime, dar era mai rapid, așa că porneam, cum s-ar spune, cu șanse egale. Amândoi am început să ne cățărăm, și în urcare ne loveam unul pe celălalt, într-un joc nebunesc care aducea cu scenele din *Împăratul muștelor*. Am ajuns în vârf exact în același timp. Îmi amintesc că ne-am uitat unul la altul și am știut în acel moment că vom fi prieteni pe viață și că vom face totul împreună. Apoi, fiecare a încercat să-l împingă pe celălalt.

Maggie se chinuia să respire.

– Glumești? Dar ce, erați amândoi psihopați? Și ce s-a întâmplat?

Mama Conte pufni dezgustată.

– Vorbeam cu mama lui Max și mi-am luat doar o secundă ochii de la ei. Apoi, am auzit țipete. Amândoi

erau murdari și plini de sânge. Cred că aproape am leșinat. Am alergat la ei, și amândoi plângeau și râdeau în același timp, ca și cum câștigaseră ceva foarte important.

Max zâmbi.

– Ne-am ales cu ghipsuri de același fel și ne-am declarat „frați de os".

Carina își dădu ochii peste cap.

– Oh, am înțeles. În loc de frați de sânge, voi ați fost frați de os. Personal, cred că sunteți bătuți în... oasele de la cap de când vă știu.

Lacrimile începură să alunece pe obrajii lui Maggie. Carina simțea că i se rupea inima când își vedea cumnata suferind.

– N-o să ajungă, nu-i așa? întrebă Maggie în șoaptă.

Max se aplecă peste pat și o privi pe Maggie în ochi.

– Chiar nu mai contează în acest moment, Maggie. Eu sunt aici pentru tine. Sprijină-te pe mine și gândește-te că Michael este fratele meu geamăn. Hai să naștem copiii aceia. N-o să plec de lângă tine.

O asistentă intră ca s-o examineze pe pacientă.

– Ia să vedem, scumpo, suntem gata să împingem?

Maggie suspină. Încet, se întinse și-l luă pe Max de mână.

– Să nu pleci, nu mă lăsa, îl rugă ea.

– Niciodată.

– Da, cred că sunt gata, îi spuse ea asistentei.

Carina și mama ei stăteau de o parte a patului, Max de cealaltă. Timpul se dilata până când secundele se estompau în minute, iar apoi se contracta din nou. Maggie împingea, mârâia și înjura. Gemenii erau din ce în ce mai aproape să iasă, dar la un moment dat Maggie se întinse pe perne, epuizată. Gâfâia după aer, cu fața roșie de la efort și cu transpirația rostogolindu-i-se pe frunte.

– Nu pot. Nu mai vreau.

– Ba da, *mi amore*. Încă un pic.

Carina își apăsă degetele pe buze când își văzu fratele intrând în cameră. Sigur pe el și încrezător, îi luă locul

lui Max, lângă pat. Își sărută soția pe obraji și pe frunte, apoi îi șopti ceva la ureche. Ea încuviință din cap. Se încordă și împinse.

– Se vede capul. Copilul numărul unu. Încă o dată, Maggie. Hai, ridică-te și împinge tare.

Un plâns străbătu aerul, iar Carina văzu nou-născutul roșu și zbârcit cum apare pe lume.

– E băiat, spuse asistenta și îi dădu bebelușul lui Maggie.

Proaspăta mamă începu să plângă și să-l mângâie.

– Ești atât de frumos. O, Doamne!

– Nu ai terminat, scumpo, ciripi asistenta. Hai că acum vine și numărul doi. Mai împinge o dată.

Maggie o ascultă și împinse, scrâșnind din dinți. Copilul numărul doi ieși.

– Încă un băiat. Felicitări, mami și tati! Aveți doi băieți minunați.

Carina privea fermecată cum fratele ei, mirat și cu ochii umezi de lacrimi, îi atingea pe bebelușii. Mama ei râdea încântată. Camera prinse viață, în timp ce bebelușii erau cântăriți, măsurați și înfășați în păturicile lor asortate. În timp ce asistenta se ocupa de Maggie, Michael își luă fiii în brațe și veni să-i prezinte.

– Faceți cunoștință cu Luke și Ethan.

Mama ei întinse mâna și-l luă pe Luke în brațe. Începu să-l legene și să-i murmure ceva în italiană.

Carina își sărută cumnata pe obraz.

– Te-ai descurcat excelent, Maggie, îi șopti ea. Îmi pare rău că Alexa n-a putut să fie aici cu tine. Știu că ți-a lipsit.

Maggie îi zâmbi.

– Nu, Carina, mă bucur că ai fost tu. A fost scris să fii aici cu mine, în seara asta. Te-am iubit din primul moment în care ne-am întâlnit și mă bucur că am avut ocazia să te văd crescând și transformându-te într-o femeie superbă. Ești o adevărată soră pentru mine, și aș vrea să fii nașa lui Luke.

Bucuria explodă în interiorul ei până când nu mai rămase din ea decât emoție pură. Încuviință din cap, pentru că era prea emoționată ca să mai poată vorbi. Mama ei se apropie și îi strecură nou-născutul în brațe.

– Fă cunoștință cu finul tău, Luke.

Ea se uită la pielea roz și zbârcită, la gura rotunjită în formă de „O" și la firele întunecate de păr de pe creștetul bebelușului. Degetele ei se înfiorară când îi atinse pielea mătăsoasă. Era un miracol viu, care respira, dovada a ce poate înflori din dragostea pe care o împărtășeau doi oameni.

Clipi de câteva ori, ca să-și alunge lacrimile, apoi își ridică privirea. Și o întâlni pe a lui Max. Ochii lui albaștri erau întunecați de o nevoie brută, care traversă spațiul dintre ei și îi sfâșie Carinei inima. Ea trase aer în piept.

Și aștepta.

Era îndrăgostit de ea.

Max își privi soția. Se aplecase spre bebeluș și-l legăna într-un ritm străvechi pe care numai femeile păreau să-l posede. O emoție ciudată i se urcă din stomac spre gât și apoi i se împrăștie în tot trupul. Capul îi zvâcnea și gura i se uscase ca după o noapte de beție. Adevărul îl lovi zdrobitor și revelator precum o Apocalipsă.

O iubea.

O iubise dintotdeauna. De aceea i se păruse că nici o femeie nu se potrivea în viața lui. Oh, îi fusese atât de ușor să dea vina pe alți factori. Pe cariera sa. Pe dorința de a fi liber. Pe aplecarea spre aventură. Pe vârstă. Scuzele se tot adunaseră, iar parada de femei se tot mărise. Cu excepția Carinei – singura constantă din viața lui. Prietena lui. Iubita lui. Sufletul lui pereche.

Când o privise pe Maggie născând, i se dărâmaseră toate zidurile pe care și le construise în suflet. Scăpase de toate prostiile acelea legate de onoare, mândrie și respect. Pentru că erau toate false. Nu avea să fie niciodată ca tatăl său. Pentru că avea, în sfârșit, curajul să lupte

pentru femeia pe care o iubea. Și să-i ofere totul, ca ea să poată alege, în cele din urmă.

Nu-i dăduse niciodată o șansă Carinei. În toți anii care trecuseră, își făcuse o regulă din a se ține la distanță și în siguranță. Până și mariajul lor se baza pe o falsă cerere în căsătorie, care nu făcea decât să batjocorească sentimentele cât se poate de reale pentru singura femeie care îl completa.

Cu capul învârtindu-i-se de mii de gânduri, se îndreptă încet spre Carina și se opri lângă ea. Îi ridică ușor bărbia aplecată spre bebeluș, ca s-o poată privi în ochi.

– Vino acum acasă cu mine.

Ea clipi, nedumerită.

– De ce?

– Te rog să faci asta pentru mine. Te rog.

Carina trase aer în piept și încuviință din cap.

– Bine.

I-l dădu pe Luke mamei ei. Michael se apropie de Max și îi puse o mână pe umăr.

– Mulțumesc, prietene. Ai avut dreptate. Nu o să mă mai amestec în viața voastră. Nu ești doar partenerul meu de afaceri, ești fratele meu, și mi-ai fost mereu alături. Iartă-mă.

Max își îmbrățișă prietenul și-l bătu pe spate.

– Nu e nevoie de scuze în familie. Felicitări, tăticule! Noi plecăm acum, dar o să ne întoarcem mai târziu.

– *Si.*

O conduse pe Carina afară din spital. Parcurseră tot drumul spre casă în tăcere. El se uita din când în când la chipul ei, dar ea rămânea distantă, adâncită în gânduri, cu ochii pe fereastră.

Când o găsise lângă piscină, în acea după-amiază, adormită lângă animalele ei, i se înmuiaseră genunchii. Chipul ei superb care se relaxa la soare, buzele întredeschise, umede și generoase, frumusețea ei luxuriantă aproape că-l puseseră la pământ.

Ea răspunsese vocii și atingerii lui, ca și cum știa, în subconștient, că îi aparținea. Dacă nu i-ar fi întrerupt

Maggie, acum ar fi fost, poate, cufundat în miezul ei strâmt și fierbinte, convingând-o că îi aparținea. Că locul ei era sub el. În el. Alături de el. Tot timpul.

Cumva, avea nevoie să o convingă de acel adevăr. Trebuia să o lege încă o dată de trupul lui, apoi să o roage să nu plece. S-o implore să-l ierte.

Era ultima carte pe care o putea juca pentru a face ca mariajul lor să fie real.

Trebuia să pună capăt acelei căsătorii, decise Carina, în timp ce privea pe fereastră. Realitatea crudă a situației o lovise în momentul în care Luke și Ethan apăruseră pe lume. Ea trăia într-o minciună. Își dorea totul cu Max – dar nu avea cum să aibă, vreodată. La urma urmei, lucrurile erau simple. Max nu o iubea așa cum avea ea nevoie, și venise cu adevărat timpul să renunțe pentru totdeauna la el.

Simțea că și el voia să-i mărturisească o decizie similară. Poate că, în sfârșit, se puneau de acord, rămâneau prieteni și făceau față consecințelor cum se putea mai bine.

El parcă repede lângă casă și o conduse pe alee și înăuntru. Cu o comandă fermă, îl făcu pe Rocky să se oprească din lătrat. Câinele scânci și se așeză pe podea, privindu-i cu ochii triști de cățeluș, care spuneau că înțelegea că existau probleme, dar nu știa cum să le rezolve.

Cu inima bătând de să-i spargă pieptul, ea trase adânc aer în piept.

– Max, cred că...

– La etaj.

Carina simți cum i se strânge stomacul. Doamne, cât de sexy era. Arăta aproape primitiv, cu nările acelea fremătând și cu ochii albaștri care străluceau de căldură. Simți cum sfârcurile i se întăresc și încep să-i împingă prin bluză. Încercă să-și dreagă vocea.

– Nu. Trebuie să vorbim, Max. Nu pot să mai trăiesc așa. Nu e bine nici pentru tine, nici pentru mine. Relația noastră nu funcționează.

– Știu. Și sunt pe cale s-o repar. Hai sus!

Carinei i se făcu pielea de găină. El o prinse de braț și o conduse spre scară. Picioarele ei se supuseră, până ajunseră în dormitor. Patul imens domina camera cu un aer aproape enervant. Își ignoră bătăile inimii, își încrucișă mâinile la piept și îl înfruntă.

– Ești mulțumit acum? Ești gata să-mi dezvălui marele tău plan? Acele prin care vei remedia căsătoria această mizerabilă și relația noastră înșelătoare din dormitor?

El își smulse cămașa. Carina sorbi din priviri toți mușchii aceia bine sculptați. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase. Da, pătrățelele de pe abdomenul lui erau ca la carte. Channing Tatum părea un durduliu pe lângă el. Oh, Doamne, ce făcea ea? Dar ce făcea el? Nu, nu avea de gând să mai facă sex cu bărbatul acela. Era nebun dacă o credea atât de proastă.

– Nu fac sex cu tine, Max. Ești dus cu pluta dacă ai impresia că ne întoarcem de unde am plecat.

El își dădu jos pantofii.

– Oh, ba o să facem sex. Chiar acum. Am fost un idiot să aștept atât de mult fără să-ți spun ce simt cu adevărat. Am putea avea o conversație calmă și organizată pe această temă, în bucătărie, dar n-ai crede nici un cuvințel din ce spun. Își scoase pantalonii și rămase în niște boxeri care abia îi acopereau erecția imensă. Așa că o voi face în cel mai bun mod pe care îl cunosc, spuse el, în timp ce o lipea cu privirea de perete. Dezbracă-te!

Carina gemu. Corpul ei se încordă, gata să se joace cu toată acea perfecțiune masculină goală din fața ei. Dar se puse imediat la punct. Îl studie cu un aer cinic.

– Nu, mulțumesc. Anunță-mă când ești pregătit să discutăm.

El izbucni într-un râs pervers.

– Carina mea cea dulce. Cine ar fi crezut că-ți place s-o faci pe inabordabila? Dar o faci. Încă un motiv pentru

care ești perfectă pentru mine, jumătatea mea. Aveam nevoie de o femeie care să nu cedeze în fața mea, care să mă provoace la toate nivelurile, inclusiv în dormitor. O lipi de perete și îi mușcă ușor lobul urechii. Răsuflarea lui fierbinte o făcu să se înfioare. O femeie care are un suflet pur și care știe să râdă. O femeie care mă înțelege.

Mâinile lui se agățară de sutienul ei și începură să se joace cu încuietoarea, până i-l desfăcu. Carina își înăbuși un geamăt de plăcere și își spuse că trebuia să reziste. Dacă reușea să câștige acea rundă, putea ieși cu capul sus din viața și din dormitorul lui.

– O să-ți arăt, în unicul mod pe care îl cunosc, că ești singura femeie pe care o vreau. Ai ridicat prea multe bariere în jurul tău, iubita mea. E ca și cum aș păși pe un câmp minat. Și știu că e numai vina mea. Dar trupul tău nu mă poate minți. Și nici al meu nu te poate minți pe tine.

Rupse tricoul de pe ea. Sânii ei se revărsară liberi. El îi prinse în palme și se aplecă să-i devoreze sfârcurile cu gura.

Într-o clipă, pantalonii și chiloții ei ajunseră pe podea, smulși de mâinile lui pricepute. Jocul dur o excită atât de tare, încât un firicel de umezeală i se scurse pe o coapsă. Carina își mușcă buza, încercând să se adune.

El se dădu înapoi. Ochii lui albaștri se întunecaseră până la un cenușiu furtunos. O trase intenționat de sfârcuri. Carina se înfioră de durere și plăcere. Nu reuși să-și cenzureze geamătul de pe buze.

– Nu vrei să-mi ușurezi munca, nu-i așa? murmură el. Nu-i nimic. Îmi plac provocările.

O întoarse și o prinse de șolduri. Se lipi de spatele ei și își împinse sexul în despicătura dintre picioarele ei.

– Nemernicule!

– Desfă mai tare picioarele, te rog.

– Du-te dracului!

El îi despărți coapsele cu piciorul, până când ea rămase larg deschisă și vulnerabilă. Obrajii ei se înroșiră, în timp ce-și mirosea propria excitare. Degetele lui

alunecară în jos, peste curba spatelui ei, strângând carnea delicată. Ea se cutremură, dar el nu făcu decât să râdă.

– Te excită asta?

– În nici un caz.

Degetele lui pătrunseră adânc în ea și se arcuiră. Carina își strânse pumnii, încercând să se controleze. Poziția vulnerabilă în care se afla, cu obrazul lipit de peretele rece și sexul la mila lui, o făcea să-și dorească și mai mult. Bărbatul acela îi pusese stăpânire pe inimă și pe suflet, dar cum de pătrunsese atât de adânc și în fanteziile ei?

El o tachină, până când Carina începu să se zvârcolească precum o sălbăticiune gata să facă orice pentru a se elibera.

Buzele lui îi sărutară ceafa, ca apoi să coboare pe șira spinării, în timp ce se freca de ea într-un ritm care o înnebunea.

– Vreau, am nevoie să...

– Știu, dragă. A venit momentul adevărului. Spune-mi că ești a mea. Că mi-ai aparținut întotdeauna.

– Nu.

El îi răsuci mugurul sensibil dintre picioare, iar genunchii ei cedară. Max o săltă cu un braț, dar nu opri presiunea nemiloasă asupra sexului ei, care o ținea la o secundă distanță de orgasm.

– Spune-mi!

Un suspin se prinse în gâtul Carinei. Era atât de aproape... orgasmul sclipea în toată splendoarea în fața ei, până când îi făcu toți nervii ferfeniță și îi prăji creierul. Șoldurile ei se lipiră de el, cu disperare.

– Te urăsc, Maximus Gray! Te urăsc!

Buzele lui alunecară peste obrazul ei umed.

– Te iubesc, Carina! Mă auzi? Te iubesc! Făcu o pauză. Acum, vreau să-ți dai drumul pentru mine.

Își băgă adânc degetele în ea și frecă puternic. Ea țipă, în timp ce valurile de plăcere o zguduiau și o sfâșiau.

El o ridică, o așeză pe pat și își puse un prezervativ. Apoi, o pătrunse.

Era a lui.

Carina își înfipse călcâiele în spatele lui și dădu totul. Se îngropase atât de adânc în ea, că nu mai rămăsese nimic pe lume în afară de el. O pătrundea cu o ferocitate lipsită de orice urmă de blândețe. El o ridică înapoi pe culmi și apoi o împinse în orgasm.

Căldura și puterea lui o copleșiră. Abia observă când și el se eliberă, deoarece se prăbușise într-un întuneric adânc, unde nu mai era nevoită să gândească.

Max îi dădu la o parte părul umezit de transpirație și își lipi obrazul de al ei. Mâna lui îi cuprinse un sân, și picioarele lui se înlănțuiră cu ale ei. Mirosul ei îi intrase în piele. Se întreabă de ce-i luase atât de mult să priceapă că o iubea. Înțelegea de ce evitase dragostea în trecut. Da, se temuse să se angajeze într-o relație din cauza tatălui său. Îi fusese teamă că avea genele lui, că urma să rănească o femeie, așa cum fusese rănită mama lui. Dar principalul motiv era simplu.

Teama.

Inima lui nu-i mai aparținea. Oare asta simțise și Carina în toți acei ani? Tortura, frica și bucuria de a fi în prezența persoanei pe care o iubea? Și-ar fi dat și viața pentru ea, dar decizia tot nu stătea în mâinile lui.

Carina era lângă el, însă doar cu trupul. Mintea ei zburase undeva departe.

– La ce te gândești? șopti el.

Ea îi ridică mâna și își lipi buzele de palma lui.

– La cât de mult însemni pentru mine. La toate acele momente în care ai intrat pe ușă, cu Michael, și m-am întrebat cum ar fi să mă iubești. Să fac dragoste cu tine. Am privit lunga paradă de femei din viața ta și m-am rugat să-mi vină și mie rândul. Și, în sfârșit, a venit, dar mi-e prea teamă ca să accept.

El o întoarse cu fața spre el. Ochii ei de culoarea ciocolatei erau plini de tristețe și de o vulnerabilitate care îi sfâșia inima.

– Te iubesc! Și asta nu are nici o legătură cu faptul că trebuie să fac ce se cuvine, ca să nu ajung ca tatăl meu. Vreau o viață alături de tine și nu mă voi mulțumi niciodată cu altă femeie.

Ea nu se mișcă. Nu reacționă la cuvintele lui. Părul ei întunecat și creț îi cădea peste umeri și-l dezvăluia linia bărbiei încăpățânate, obrajii plini și nasul lung. Era puternică, frumoasă și perfectă.

Panica începu să-i alerge lui Max prin sânge până îl asurzi.

– Carina, te rog să mă asculți. Nu m-am gândit niciodată că eram suficient de bun pentru tine. Vârsta mea, familia noastră, tot ce credeam că sunt. Dar acum știu clar că vreau să-mi petrec fiecare zi din viață făcându-te să te simți fericită că te-ai căsătorit cu mine. Încercând să fiu demn de tine...

– Și eu vreau asta, Max. Dar...

– Ce?

Tăcerea ei îi zdruncina nervii și speranțele în fericirea până la adânci bătrâneți. Ce putea să-i mai ofere? Ce putea să-și mai dorească? Îi studie fața și o privi adânc în ochi.

Și înțelese.

– Nu mă crezi.

Ea tresări.

– Vreau să te cred. Poate de data asta chiar ai fost sincer. Dar eu o să trăiesc mereu așteptând să cadă drobul de sare. Întrebându-mă tot timpul de ce m-ai ales pe mine. Mă uit la tine și simt cum stă să-mi explodeze inima în piept și nu știu ce să fac cu toate emoțiile astea. Încă mă simt ca la 16 ani, când visam doar să-ți fac pe plac și să smulg un zâmbet de la tine.

Max simți răceala cum îi pătrundea prin piele. Cumva, nici măcar nu era vorba despre el. Era vorba despre propriile ei blocaje și despre faptul că nu se simțise

niciodată îndeajuns de valoroasă. Putea el să trăiască așa? Încercând mereu să o convingă și în același timp temându-se că ea avea să dispară din viața lui, la un moment dat, din cauza tuturor acelor insecurități?

Dio, ce coșmar. Cum de nu-și dădea ea seama de cât era de specială?

Cum că el era cel care nu o merita pe ea.

– Nu mai suntem copii, Carina. Nu crezi că e timpul să înțelegi asta și să observi cum te văd cu adevărat ceilalți? Adevărul îl lovi. Se ridică. Ai dreptate, totuși. Am nevoie să-mi vii în întâmpinare la jumătatea drumului. Am nevoie de o femeie care crede în dragostea mea pentru ea, care să stea lângă mine și care să nu se teamă că ceva mă va lua de lângă ea. Am nevoie de cineva puternic și curajos. Iar tu ești toate acestea, iubirea mea. Și multe altele. Dar, până nu crezi asta, nu avem nici o șansă.

– Știu, spuse ea cu voce sfârșită.

Cu o mișcare grațioasă, se ridică de pe pat și stătu goală în fața lui. Ochii ei întunecați sclipeau ca și cum luaseră o hotărâre importantă, dar undeva în ei Max vedea și o tristețe care îi frângea inima.

– De aceea nu pot fi cu tine în momentul acesta. Trebuie să-mi dau seama de propria valoare, și asta pe cont propriu, înainte să dau relației noastre vreo altă șansă. Îmi pare rău, Max, dar te părăsesc.

Îl lăsă singur în dormitor, holbându-se la ușa care se închise în urma ei. Îl lăsă întrebându-se dacă avea să mai fie vreodată întreg. Întrebându-se ce urma să se întâmple.

capitolul 15

Cu Ethan sprijin pe un braț, Alexa se așeză pe canapeaua galbenă din apartamentul Carinei. Privi cu un zâmbet melancolic în jur.

– Nu-mi vine să cred ce repede trece timpul, spuse ea mângâindu-și burta masivă peste care își trăsese un tricou pe care scria: „BookCrazy Baby Mama". N-ai tu idee cât vin s-a băut în acest apartament, declară ea.

Maggie, care îl legăna pe Luke în timp ce-l alăpta, începu să chicotească.

– Sau câte întâlniri de-ale Alexei s-au încheiat prost. Normal că a fost nevoie de mult vin.

Fetele râseră, iar Carina își aranjă pânza la care lucra.

– Și eu am început bine pe partea asta. Serile mele de vineri constau în filme pentru fete și o sticlă bună de vin roșu.

– Dar chiar nu e cazul să stai departe de cinele noastre tradiționale de vineri seara, îi spuse Alexa. Oricum, Max parcă nu mai știe să se comporte civilizat. Mi-a spus Michael că, de când l-ai părăsit, e plini de nervi și face ravagii la serviciu. Și zici că e domnișoara Havisham în casa aia mare a lui.

Carina clătină din cap.

– Nu, e mai bine așa pentru mine. Am atât de mult de muncă, spuse ea, uitându-se la tabloul din fața ei – ultimul din serie – și încercând să-și stăpânească lacrimile. Mi-e dor de el, totuși.

Maggie oftă.

– Știu, scumpa mea. Dar cred că ai procedat corect de data asta. Toată viața ai tânjit după Max și te-ai întrebat ce poți face pentru el. Dar căsnicia e un drum cu două sensuri. Trebuie să te simți mai întâi puternică pe propriile picioare înainte de a fi puternică alături de o altă persoană.

Alexa își privi uimită prietena.

– La naiba, asta a fost chiar profund!

Maggie zâmbi sardonic.

– Mulțumesc. Încerc să fiu mai rațională, dat fiind că am devenit mamă.

– Ei bine, ți-am spus că sunt în căutarea unui partener cu normă întreagă pentru BookCrazy, spuse Alexa. Ești alegerea perfectă, și nu trebuie să-mi fac griji că intervine

Maggie și-mi alungă clienții. Am luat deja legătura cu un avocat. Putem face actele imediat ce te decizi.

Carina se simți cuprinsă de entuziasm. Era prima dată când un talent al ei îi aducea bani și o făcea și fericită.

Acum, că terminase și ultimul tablou din colecție, era pregătită să facă și marele salt. Îl sunase pe Sawyer, iar el aranjase ca un consultant să vină să-i vadă lucrările. Fusese avertizată că specialistul avea un stil cam brutal și că, dacă nu simțea că lucrările aveau șanse să fie vândute, avea să i-o spună drept în față. Carina era încântată – voia onestitate și știa că, dacă arta ei nu se dovedea a fi la înălțime, avea să muncească mai mult cu proxima ocazie. În sfârșit, viața ei începea să se schimbe și să capete sens.

Cu excepția faptului că-i era dor de soțul ei.

O bucată din ea părea permanent ruptă fără el. Din ziua în care plecase din casa lui, el nu o mai contactase. Trecuseră zece zile de atunci, și de mult ori avusese senzația că era în pericol să înnebunească dacă nu-l vedea. Max îi bântuia noaptea visele și ziua gândurile. Reușise să reflecte toată starea aceea de angoasă în arta ei și spera că emoțiile urmau să fie la fel de vizibile și pentru eventualii privitori ai tablourilor ei.

Era amuzant cum suferința din dragoste se transforma într-o mare artă.

Carina reuși să revină la realitate.

– Mi-ar plăcea să fiu coproprietară la BookCrazy, spuse ea. Îți mulțumesc că ai încredere în mine, Alexa.

– Glumești? Ai muncit pe brânci și ai dovedit de ce ești capabilă. Eu nu dau nimic pe ochi frumoși.

Maggie încuviință din cap.

– Da, o vezi tu că e drăguță cu animalele și cu copiii, dar, când e vorba despre afaceri, se transformă într-o adevărată fiară.

Carina râse.

– Asta-i bine de știut, spuse ea.

– Deci, cum îi mai merge lui Gabby? Pare complet vindecată, remarcă Maggie.

Carina aruncă o privire spre porumbelul care uguia la el în cușcă. Lui Gabby îi plăcea să asculte celelalte păsări care cântau în copacii din fața clădirii și părea fericită să-i stea în preajmă. Dar Carina știa că se apropia momentul în care trebuia să o elibereze. Aripa se vindecase complet, iar proprietarul o aștepta înapoi. O străbătu un fior de incertitudine. Poate că Gabby mai avea nevoie de ceva timp. Poate că încă nu era pregătită.

– Va fi gata să zboare în curând.

Alexa oftă.

– Mi-ar plăcea să am un porumbel drept animal de companie. Dar câinii ar deveni, probabil, geloși.

Maggie pufni.

– Mda, o pasăre e exact ce-i trebuie fratelui meu. Odată aproape că a ucis un pește. Omul ăla e un pericol ambulant.

Alexa scoase limba la ea.

– Ei bine, a cam venit timpul să te lăsăm. Am vrut să trecem pe aici ca să ne asigurăm că ești bine.

Carina le pupă și își pupă și cei doi nepoți. Maggie îi strânse mâna.

– Și, nu uita, suntem aici dacă ai nevoie de noi. Oricând.

– Mulțumesc, dragile mele.

Le privi cu inima grea cum se îndepărtează. Apoi, se întoarse la lucru.

Carina închise telefonul cu degete tremurânde.

Avea o expoziție!

Scoase un strigăt de bucurie și începu să țopăie și să danseze prin cameră, scuturându-și fundul pe ritmuri de hip-hop. Consultantul îi făcuse munca bucăți și îi subliniase ce lucrări nu aveau nici o șansă să fie vândute. Carina primise criticile cu capul sus și cu mult curaj. Îi spusese specialistului că avea să se descurce mai bine data următoare.

El încuviințase din cap, îi dăduse cartea sa de vizită și plecase.

După o săptămână, Sawyer o sunase să-i spună că prietenul lui nu-și putea scoate din cap lucrările ei. Și că voia ca ea să modifice anumite lucruri și să creeze încă o lucrare originală. Era pregătit să-i dea o șansă.

Euforia i se urcase la cap precum bulele de șampanie. Avea senzația că din clipă în clipă avea să-și ia zborul. Se uită fix în ecranul de la BlackBerry și se opri asupra unui număr.

Voia să-l sune pe Max.

Nu pe mama ei, nu pe Michael, nu pe Maggie. Voia să-și sune soțul, care probabil nu avea să-i mai fie soț pentru prea mult timp. Voia să-l sune pe cel care îi spusese să picteze dacă asta o făcea fericită și că valora mult mai mult decât avea ea impresia.

Se auzi un ciocănit în ușă.

Cu inima bătând de să-i spargă pieptul, Carina se gândi că soarta îi trimitea un semn. Dacă era Max, avea să-i sară în brațe și să-i ceară iertare.

Deschise ușa. Mama ei stătea în prag.

Umerii i se prăbușiră, dar reuși să zâmbească.

– Bună, mamă. Mă bucur că ești aici. Am niște vești minunate.

Mama o sărută pe obraz și intră în cameră, bătând cu bastonul în podeaua veche din lemn.

– Ia zi! Pari foarte fericită.

Carina îi dădu vestea. Mândria de pe chipul mamei ei îi merse drept la inimă.

– Știam eu că o să ai succes cu picturile tale. Ai fost foarte preocupată în ultimele săptămâni. Pot să-ți văd lucrările?

Pe Carina o cuprinse panica.

– Hmm, o să ți le arăt când sunt gata. De fapt, o să le poți vedea la expoziție.

Mama Conte clătină din cap.

– Îmi pare rău, Carina. De asta am venit să discut cu tine. Sunt gata să merg acasă. O să mă întorc înainte de sfârșitul săptămânii.

– Oh! exclamă Carina, cu tristețe.

Se obișnuise să o aibă pe mama ei prin preajmă. Cinele de vineri, în familie, deveniseră cam complicate. Asemenea unui cuplu aflat în divorț, ea și Max participau cu rândul, ca să ofere celuilalt șansa de a petrece timp prețios alături de familie.

Mama ei oftă profund, își sprijină bastonul de canapea și se așeză între perne.

– Te simți bine, mamă?

– Desigur. Sunt doar puțin obosită și nerăbdătoare să-mi revăd casa.

Carina zâmbi și se așeză lângă ea. Îi luă mâinile îmbătrânite între ale ei. Erau mâini care copseseră prăjituri, legănaseră copii și șterseseră lacrimi. Mâini care construiseră o afacere puternică în timp ce frământau aluat și jonglau simultan cu alte zeci de îndatoriri.

– Înțeleg. O să-mi fie dor de tine.

– O să fii bine, aici, fără mine? Vrei să vii acasă?

Carina îi sărută mâna.

– Nu. Îmi construiesc aici propria casă, în termenii mei. Mă simt mai puternică. Mai mult ca o femeie care știe ce vrea decât ca o fată abia scăpată în lume.

Mama Conte oftă din nou.

– Pentru că ai fost rănită. Ne maturizăm mai repede atunci când avem inima frântă. Nu e nici bine, nici rău. E un efect, pur și simplu.

– Așa este.

– Dar trebuie să-ți spun ceva despre Maximus.

– Mamă...

– Șșșttt, ascultă-mă, te rog. Când erai mică, te uitai după băiatul acela cu toată inima ta în priviri. Pentru că te cunosc bine, știam că era dragoste adevărată, nu o slăbiciune de moment. Dar erai prea tânără, iar Maximus e un băiat bun. Datoria lui era să te protejeze până deveneai femeie. Și asta a și făcut. Mama ei zâmbi

amintirilor. Am observat felul în care se uita la tine, atunci când credea că nu-l vedea nimeni. Cu o privire gânditoare și plină de dragoste, care-mi umplea inima de fericire. Știam că era nevoie să treacă ceva timp pentru ca lucrurile să meargă între voi. Știu că s-a lăsat cu suferință, dar era necesară, pentru a vă aduce într-un anumit punct. În dimineața în care am dat peste voi, am menționat căsătoria cu un motiv. Știam că Max avea nevoie să fie împins un pic de la spate. Pentru că îi era prea teamă de Michael și de relația voastră din copilărie. Era nevoie de ceva care să spargă acea barieră și să vă dea amândurora o șansă. Poate că eu am fost cea care a sugerat căsătoria, dar, crede-mă, Max nu e omul care să se lase atât de ușor convins sau amenințat. Nu te-ar fi cerut în căsătorie dacă nu voia asta. Max te iubește. Dar acum este rândul tău să iei o decizie. Trebuie să fii suficient de puternică pentru a sta lângă el și de a te bucura de dragostea pe care ți-o poartă. Credem cu toții în tine. Nu simți că ar fi cazul să crezi și tu în tine?

– Nu știu, mamă. Pur și simplu, nu știu.

Mama ei oftă adânc și privi pe fereastră.

– Speram ca planul meu să funcționeze într-un mod diferit, dar nu mă așteptam să fii atât de încăpățânată. Bineînțeles, am avut aceeași problemă cu Michael și cu Maggie, dar, slavă Domnului, în cazul lor planul meu a funcționat ca la carte.

Carina își înclină capul.

– Ce vrei să spui?

Mama Conte chicoti.

– Oh, Doamne, mi-am dat seama, când i-am văzut, că mințeau că sunt căsătoriți. În același timp, eram convinsă că erau perfecți unul pentru altul, așa că am aranjat să vină preotul acasă.

Carina rămase cu gura căscată. Mama ei se prefăcuse atunci când spusese că era bolnavă și le ceruse lui Maggie și lui Michael să se căsătorească în fața ei? Incredibil. Așadar, mama ei știuse tot timpul și își planificase cu grijă lovitura.

– N-ai nici un fel de scrupule. Eu cum de nu știam asta?

– Sunt mamă. Iar mamele își împing copiii de la spate atunci când aceștia au nevoie de o mică încurajare. Acum, îmi mai rămâne doar să o fac pe Julietta să se uite la un bărbat cu același interes cu care se uită la un raport financiar...

Carina râse.

– Îți doresc mult noroc!

Se întinse și își luă mama în brațe. Mirosul ei familiar de prăjituri și de pudră o calma și îi aducea liniște în suflet.

– Te iubesc, mamă!

– Și eu te iubesc, fata mea cea dulce.

Rămaseră îmbrățișate o vreme, până când Carina se simți suficient de puternică pentru a se desprinde.

Venise timpul.

Carina era afară, cu Gabby pe braț.

Soarele se revărsa cald pe pielea ei și făcea ca penele albe ale porumbelului să strălucească.

– Te iubesc, scumpo, șopti Carina și îi mângâie pieptul înfoiat.

Pasărea își înclină capul și ugui, de parcă înțelegea că acela era un moment de adio.

Carina ezită. Știa că nu avea s-o mai vadă vreodată pe Gabby. Știa că pasărea urma să zboare spre casă și să o lase în urmă, complet vindecată.

Și, chiar în acel moment, ceva făcu „clic" în capul ei și o rupse în mii de bucăți.

Max o iubea.

Nu cumva ea se îndoise prea mult timp de propria valoare? Nu cumva venise timpul să fie fericită și să înțeleagă că era îndeajuns de bună pentru Maximus Gray și că merita tot ce avea el de oferit? Ultimele săptămâni îi dovediseră că era îndeajuns de puternică pentru a trăi pe propriile picioare. Pentru a-și urma visele.

Pentru a eșua fără să se lase pusă la pământ. Pentru a cere ce-și dorea, fără să se teamă.

Putea să trăiască fără el, dar nu voia.

Soțul ei o iubea, dar avea nevoie de o femeie demnă. Nu se crezuse niciodată îndeajuns de valoroasă pentru a-i oferi totul și se temuse mereu că el avea să constate că nu era suficient de bună pentru el.

Cuvintele mamei ei începură să i se învârtă în cap până o ameți ră.

„Nu simți că a venit timpul să crezi în tine?"

Ba da.

– E timpul să-ți iei zborul, Gabby.

Își ridică brațul. Porumbelul fâlfâi din aripi și zbură, avântându-se elegant printre crengile copacilor. Pluti apoi spre norii albi și pufoși, până dispăru cu totul.

Carina simți că-și regăsise, în sfârșit, echilibrul. Avea încredere în instinctul ei, care îi spunea să venise timpul să meargă mai departe. Venise momentul să devină femeia care fusese menită să fie.

Era timpul să-și revendice soțul.

capitolul 16

Max își ridică privirea spre semnul din fața unei populare galerii de artă din SoHo.

Numele Carinei era scris cu o caligrafie elegantă, iar luminile albe din jurul clădirii atrăgeau atenția trecătorilor. Trase aer în piept și se rugă să aibă destulă putere pentru a depăși cu bine seara aceea.

Faptul că fusese invitat la prima ei expoziție i se păruse uimitor și ironic în același timp. Mândria aproape că-l sufocase. Soția lui frumoasă și talentată își dăduse în sfârșit seama de valoarea ei, dar el nu era acolo ca să sărbătorească împreună cu ea. Însă nu-și putea refuza nevoia de a o mai vedea o dată, în toată gloria ei. Voia să-i privească lucrările, în timp ce-și amintea cum făcuse dragoste cu ea pictată cu ciocolată.

Stomacul i se strânse într-un ghem de regrete.

Deschise ușa și intră.

Spațiul era mare și deschis, cu stâlpi lați care separau în mod natural camera în sectoare. Barul era plin, și mai mulți chelneri se plimbau printre invitați oferind șampanie, vin și aperitive. Vizitatorii, adunați în diverse grupuri, vorbeau, râdeau și admirau lucrările.

Privirea lui Max se îndreptă direct spre colțul din dreapta, de parcă îi simțise prezența.

Ea își dăduse capul pe spate și râdea la ceva ce-i spusese un bărbat. Rochia ei lungă și neagră sclipea în lumină. Buclele ei întunecate erau strânse în vârful capului și îmblânzite, dar Max știa că era îndeajuns să tragă de un ac de păr ca toată cascada aceea de bucle să se reverse sălbatic peste umeri. Ochii îi străluceau de o bucurie interioară și de o încredere pe care nu o mai văzuse niciodată până atunci la ea.

Da. Era fericită fără el.

Încercând să-și controleze emoția, se întoarse și se îndreptă spre prima lucrare.

Șocul îl făcu să înțepenească.

Se aștepta la portrete cu inimă și suflet, la acea căldură pe care ea reușise să o transmită în puținele lucrări pe care el avusese norocul să i le vadă. Tablourile din fața lui păreau să aparțină unui cu totul alt artist.

Crude și zdrobitoare, pictate în negru și gri, cu o pată ocazională de roșu, ici și colo, cuplurile de pe pânză erau afișate în ipostaze deosebit de erotice. O femeie sprijinită de un perete se arcuia în timp ce iubitul ei își lipea buzele de sânii ei goi. Corpurile pulsau de senzualitate, iar fereastra schițată în dreapta părea să fie o oglindă între intimitate și lumea exterioară. Iar cel care privea tabloul părea un fel de voyeur în acea scenă.

Pe măsură ce Max trecea de la un tablou la altul, cuplul părea să fie prins într-un păienjeniș de emoții. Una dintre pânze schița vulnerabilitatea și dorința de pe chipul femeii, în timp ce se uita la iubitul ei. Profilul lui aspru, din linii dure, exprima o îndârjire de oțel.

Un alt tablou detalia cuplul cu frunțile lipite, cu buzele la depărtare de o șoaptă, cu ochii pe jumătate închiși, provocând privitorul să-și imagineze la ce se gândeau.

Max privi fiecare tablou cu o poftă și o curiozitate pe care rar le simțise. Toate lucrările erau extraordinare. Își dădu seama că talentul soției sale răbufnise cu o asemenea pasiune și profunzime, încât avea să zguduie lumea artistică. Cu siguranță, o aștepta o carieră de succes. Nu era de mirare că Sawyer părea atât de entuziasmat. Tocmai descoperise cel mai fierbinte artist de pe piață.

Oamenii se învârteau în jurul lui și încercau să-l angajeze în conversațiile lor. Chelnerii se opreau și-l întrebau dacă dorea ceva. El nu răspundea nimănui. Doar se cufunda în munca ei. Simțea că, în sfârșit, descoperise și cea din urmă bucățică secretă din sufletul ei. Acum, Carina i se expunea în întreaga ei glorie.

Dio, cât de mult o iubea.

Sosise devreme la galerie ca să se asigure că-i evita pe Alexa, Nick, Michael și Maggie. Planul lui era ridicol și tipic masculin. Să se furișeze, să-i vadă munca, să se tortureze și să o șteargă fără să fie observat. Apoi, să se ducă acasă și să se îmbete, cu câinele la picioare.

– Max?

Vocea ei îi sună în urechi. Profundă ca a Evei. Dulce ca a unui înger. Strânse din dinți și se întoarse.

Ea îi zâmbi cu atâta căldură, încât Max avu impresia că urma să se aleagă cu arsuri solare. O nevoie primitivă începu să gonească prin el și îi stârni anumite părți ale trupului, dar reuși să se adune și să-i zâmbească.

– Bună, Carina.

– Ai venit!

El ridică dintr-un umăr.

– Trebuia să văd.

De ce-l privea cu o asemenea poftă? Ca să-l tortureze?

– Mă bucur! Și ce crezi despre lucrări?

– Sunt... totul, spuse el, cu voce gâtuită.

Ea clipi de parcă se lupta cu lacrimile, și o altă bucată din inima lui se rupse. Până la sfârșitul conversației, nu mai rămânea nimic din el.

– Trebuie să vezi tabloul final. Este expus separat.

– Nu pot, Carina. Trebuie să plec.

– Nu! Te rog, Max. Trebuie să-ți arăt.

Oare așa se simțea dragostea? Ca o durere zdrobitoare care te împingea sub apă precum un curent puternic și refuza să te lase să ieși la suprafață?

Își înghiți cel de-al doilea protest și încuviință din cap.

– Bine.

O urmă undeva în partea din spate a încăperii. Urcară câteva trepte. Galeria dădea spre o vitrină luminată de un reflector. Pictura, unica din încăpere, atârna din tavan, în toată splendoarea ei. Max făcu un pas înainte și își ridică privirea.

Era el.

Titlul era scris deasupra, cu litere groase.

Maximus.

Avea pieptul gol. Era desculț. Blugii îi cădeau jos, pe șolduri. Cu trăsăturile pe jumătate estompate și ascunse în umbră, se uita direct în ochii privitorului. O întreagă gamă de emoții îi tulbura expresia cu o asemenea putere, încât Max se simți zdruncinat până-n adâncul sufletului. Văzu totul în privirea aceea. Vulnerabilitate. Determinare. O umbră de aroganță. Dorință. Și abilitatea de a iubi.

I se strânse inima. Se întoarse.

Carina stătea în fața lui, iar ochii ei întunecați erau plini de o adorație, o dragoste și o forță pe care nu le mai văzuse niciodată la ea.

– Te iubesc, Max. Te-am iubit întotdeauna, dar trebuia să mă iubesc și pe mine înainte de a-ți putea oferi tot ce ai nevoie. Nu știu dacă este prea târziu, dar promit că, dacă îmi mai dai o șansă, îți voi sta alături și voi fi femeia pe care o meriți. Pentru că, da, chiar sunt femeia vieții tale. Cealaltă jumătate a sufletului tău. Întrebarea

nu a fost niciodată dacă mă întorc la tine. Întrebarea este dacă te vei întoarce tu la mine.

Bucuria explodă și începu să gonească prin venele lui Max. Râse slab și o trase la el în brațe.

– Nu am plecat niciodată.

Îi cuprinse buzele și o sărută adânc, cu tandrețe, de parcă în sfârșit își pecetluia jurămintele acelea făcute în urmă cu câteva luni, la nunta din Vegas.

Deodată, se treziră înconjurați de toată familia. Michael și Nick îl băteau pe Max pe spate, iar Alexa și Maggie își ștergeau lacrimile.

Se simțea, în sfârșit, acasă.

– Era și timpul să vă împăcați, se smiorcăi Alexa. Mă săturasem de atâta dramă. Cinele de vineri seara deveniseră enervante.

Max o ținea strâns pe Carina lângă el și râdea.

– O să corectăm acest aspect săptămâna asta. Facem petrecere la noi acasă.

Consultantul se apropie de ei și își făcu loc lângă Carina. Expresia lui, de obicei impenetrabilă, era clar tulburată.

– Hmm, Carina, pot să vorbesc cu tine o secundă?

– Sigur.

Ea îl sărută pe Max pe buze și se îndepărtă. După o conversație în șoaptă, se întoarse la ei cu o privire buimacă.

– Am vândut tot.

Max zâmbi cu superioritate.

– Nu mă surprinde. Lucrările tale m-au dat pe spate. Cred că ar fi bine să plecăm acum – va trebui să pictezi din ce în ce mai mult, iar eu trebuie să-ți ofer și mai multă inspirație.

Ea chicoti și-și afundă degetele în părul lui.

– Hai, să te văd, șopti ea.

Max se uită la femeia pe care o iubea. Soție. Suflet pereche. A lui pentru totdeauna.

– Hai acasă!

*

Stătea întinsă printre cearșafurile răscolite, extenuată, satisfăcută și mai fericită ca niciodată.

– Gata, ai cedat?

Carina își înălță cu un centimetru capul de pe pernă, apoi se prăbuși la loc.

El râse și se ridică din pat. Îl auzi cum se duse în dressing și apoi reveni lângă ea, pe pat. Mirosul lui de mosc îi urcă în nări și o răscoli din nou. La naiba, soțul ei probabil o transformase într-o nimfomană. Iar ei îi plăcea la maximum.

– Am un cadou pentru tine.

Asta o făcu să se ridice. Femeia din ea se topea la ideea că soțul îi cumpărase un cadou.

– Serios?

– Da. Îl păstrez de ceva vreme. Speram că o să te întorci și că o să ți-l pot oferi.

Cutia dreptunghiulară era învelită într-o hârtie roșie. Carina își mușcă buzele de plăcere, în timp ce se uita țintă la cutie.

– Ce e?

– Deschide-l, iubito!

Ea smulse hârtia precum un copil care desfăcea cadouri de Crăciun și îndepărtă capacul.

Rămase cu gura căscată.

Pe hârtia albă era o pereche de pantofi din sticlă pură, cu tocuri de zece centimetri, decorați cu diamante.

Carina ridică un pantof în aer și privi pietrele cum străluceau. Cu o senzualitate cochetă, își trecu degetele peste sticla fină.

– Doamne, Max, te-ai întrecut pe tine însuți. Sunt superbi!

– Mi-ai spus odată că nu ai avut parte de fericirea până la adânci bătrâneți. Așa că m-am gândit să-ți ofer chiar pantofii Cenușăresei.

Lacrimile începură să-i înțepe ochii.

– La naiba, Maximus Gray! Cine ar fi crezut că sub exteriorul tău dur se ascunde un romantic?

– Te iubesc, Carina!

– Și eu te iubesc!

El își lipi fruntea de ea și își jură să nu o mai facă niciodată să se îndoiască de sentimentele lui.

epilog

Maggie oftă și se uită în jur.

– Sunt cam mulți copii sau mi se pare mie?

Carina râse și îndesă suzeta în gura Mariei. Țipetele încetară, și fetița începu să sugă cu lăcomie.

Lily se foia prin cameră, jucându-se cu păpușile ei Dora și Boots, în timp ce Nick Jr. protesta undeva pe fundal. Ethan și Luke tocmai fuseseră hrăniți și schimbați, iar acum stăteau în cărucioarele lor.

– Să vedeți cum o să fie când intrăm și eu și Max în club. O să fim nevoiți să deschidem o firmă de babysitting dacă vrem să mai vedem lumina zilei cu soții noștri.

– Ești însărcinată?! izbucni Alexa, care ținea în mână o ceașcă de jucărie și se prefăcea că bea ceai, ceea ce o distra pe Lily.

– Nu, nu suntem încă pregătiți. Eu lucrez la o nouă expoziție, iar Max se pregătește să lanseze un alt magazin. Deocamdată, ne bucurăm unul de altul. Iar peste o lună mergem în Italia și o să stăm acolo o vreme. Ne e dor de mamele noastre.

Maggie oftă.

– Și mie mi-e dor de mama Conte. Dar bebelușii sunt prea mici ca să călătorească. Ce mai face Julietta? Tot singură?

– Sora mea are o părere cam proastă despre sexul opus. E convinsă că un bărbat i-ar afecta independența și cariera. E foarte încăpățânată.

Alexa râse.

– Poate că are nevoie de niște vrăji de dragoste. Mama Natură a fost foarte generoasă cu mine și cu Maggie.

Maggie aruncă spre ea un cățel de pluș și o lovi în cap. Alexa scoase limba.

„Vrajă de dragoste."

Senzație ciudată care i se strecură pe șira spinării o făcu pe Carina să se înfioare. Făcu ochii mari când își aminti de noaptea aceea când aprinsese focul și aruncase în flăcări hârtia cu vraja făcută. Un bilet pe care era scris un singur nume: Maximus Gray.

I se făcu pielea de găină, așa că o trase pe Maria mai aproape, ca să se încălzească.

– Hmm, fetelor, despre ce vorbiți? Maggie mi-a dat cartea aceea cu vrăji, dar mi-a zis că sunt doar prostii.

Alexa începu să râdă în hohote.

– Superb! Domnișoara Maggie a cedat, în sfârșit, și mi-a spus că a făcut o vrajă din cartea aia. Și la puțin timp după aceea s-a căsătorit cu Michael. Ca să vezi!

Maggie ridică din umeri.

– Și ce dacă? E doar o coincidență. Carina a aruncat cartea de vrăji și, uite, acum e căsătorită și fericită cu Max. Deci a fost o coincidență că noi două ne-am întâlnit soții la puțin timp după ce am invocat-o pe Mama Natură.

Carina înghiți în sec.

– Am mințit, Maggie.

– Ce vrei să spui?

– Am făcut o vrajă de dragoste. După câteva nopți, m-am strecurat în pădure și am finalizat ciclul. Am ars hârtia în foc.

În cameră se făcu brusc liniște. Până și bebelușii păreau să fi priceput că ceva important apăruse la orizont.

– Și ai scris pe hârtie toate calitățile pe care ți le doreai de la soț? șopti Alexa. Și Max se potrivește cu ce ai pus pe lista aia?

Carina se uită la cele două femei și înghiți în sec.

– N-am enumerat nici o calitate. I-am notat doar numele pe bucata de hârtie.

Maggie sări de parcă văzuse o fantomă. Alexa se lăsă pe spate pe canapeaua albastră și clătină din cap.

– Ce naiba?! Vraja chiar funcționează!

Maggie se forță să râdă.

– Imposibil. Suntem ridicole. Nu mă mai speriați.

– Unde e cartea, Carina? Ai dat-o altcuiva?

– Nu, e în bibliotecă mea de acasă, din Italia, laolaltă cu alte lucruri. N-am aruncat-o.

Ochii Alexei străluciră.

– Cred că trebuie să dăm cartea aia cuiva care are nevoie. Să zicem, surorii tale Julietta.

– Ce? Julietta nu e genul care să facă vreodată vrăji de dragoste. E cea mai practică persoană din familie. N-are cum să meargă, spuse Carina, dar apoi făcu o pauză. Sau ar putea?

Maggie bătu cu degetele în bărbie și se gândi.

– E o idee interesantă. Carina pleacă în Italia peste o lună. Poate găsim o modalitate de a ne asigura că Julietta duce vraja până la capăt. Și atunci o să știm adevărul. Două căsătorii ar putea fi o coincidență. A treia deja pare o exagerare, dar treacă de la mine. Însă o a patra căsătorie ar fi cu adevărat o confirmare.

Carina se uită la cele două femei. Aveau dreptate. Sora ei merita și ea acel gen de fericire, iar dacă o vrajă de dragoste avea să o împingă pe Julietta în direcția bună, merita o încercare.

– Bun. O s-o fac.

Maggie apucă trei pahare, turnă Chianti în ele și li le întinse. Ridicară paharele și ciocniră.

– *Salute!*

Carina bău.

Copiii se jucară până adormiră. Femeile continuară să vorbească și să râdă. Bărbații mai apăreau și ei din când în când în cameră, pentru un sărut sau o tachinare. Carina își privi soțul, iar el îi zâmbi cu o blândețe și o căldură care o făcură să se simtă completă. Căsătoria ei forțată îi adusese tot ce visase vreodată.

Fericire până la adânci bătrânețe.